ΝΑ ΑΝΑΔΕΙΞΟΥΜΕ ΚΑΙ ΝΑ ΥΠΗΡΕΤΗΣΟΥΜΕ ΤΑ ΑΝΑΡΧΙΚΑ ΙΔΕΩΔΗ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αριθμ. Φύλλου 202
ΜΑΡΤΙΟΣ 2020
1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Η ελευθερία του ατόμου δεν είναι αγαθό του πολιτισμού. Υπήρχε στο υπέρτατο σημείο πριν από κάθε πολιτισμό.

Ζίγκμουντ Φρόυντ, 1856-1939

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ... ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

«Είπατε τω βασιλήι, χαμαί πέσε δαίδαλος αυλά, Ουκέτι Φοίβος έχει καλύβαν ου μαντίδα δάφνην, ου παγάν λαλεούσαν, απέσβετο και λάλον ύδωρ».

«Πείτε στον βασιλιά, ότι το μεγαλόπρεπο μέγαρο έπεσε στο έδαφος.
Ο Φοίβος δεν έχει πια καλύβι,
ούτε τη δάφνη που προφητεύει,
ούτε την πηγή που μιλάει και το ομιλητικό
νερό στέρεψε κι αυτό».

Οι εξελίξεις των τελευταίων ημερών στα σύνορα του Έβρου, αλλά και στα νησιά του Βορειοανατολικού Αιγαίου, όχι μόνο δεν θα έπρεπε να εκπλήττουν, αλλά δεν αφήνουν και πολλά περιθώρια για παρερμηνείες. Το τουρκικό κράτος και ενώ εξελίσσεται πλέον ένας τουρκοσυριακός πόλεμος την έκβαση του οποίου θα κρίνουν, κυρίως, οι συμφωνίες ΝΑΤΟ-ΕΕ και ρωσικού κράτους, επιλέγει να διεξάγει την ίδια στιγμή μια υβριδική στρατιωτική επιχείρηση τόσο στα σύνορα του Έβρου όσο και στα νησιά που προαναφέρθηκαν, χρησιμοποιώντας δεκάδες χιλιάδες μετανάστες και πρόσφυγες στην μια περίπτωση, ενώ στην δεύτερη το σενάριο φαίνεται εφιαλτικότερο καθ' ότι πληροφορίες μιλούν για 150.000 ανθρώπους, που περιμένουν στα τουρκικά παράλια απέναντι από την Μυτιλήνη.

Το τουρκικό κράτος φαίνεται να τα παίζει, αυτή την στιγμή, όλα για όλα. Θεωρούμε ότι ο παλαιότερος (;) σχεδιασμός σημαντικών κυριαρχικών δυνάμεων για κατάτμηση του τουρκικού κράτους δεν έχει φύγει ποτέ από το τραπέζι, γεγονός που είναι εν γνώσει φυσικά των τούρκων εξουσιαστών.

Οι καταστάσεις, λοιπόν, που εξελίσσονται και αυτές που αναπόδραστα βρίσκονται προ των πυλών, δεν προμηνύουν τίποτα το θετικό για τους εξουσιαζόμενους είτε αυτοί βρίσκονται από την μια πλευρά του Αιγαίου είτε από την απέναντι. Αμφότερες οι κοινωνίες είναι ιδιαίτε-

Η ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ ΣΤΑ ΝΗΣΙΑ, Η ΠΑΝΩΛΕΘΡΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ Η ΑΒΥΣΣΟΣ ΤΟΥ ΠΡΟΣΦΥΓΙΚΟΥ-ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΤΙΚΟΥ...

Όταν πριν λίγες μέρες ο παλιός γνώριμος της στήλης, ο *Γιάννης ο Μουζάλας*, ο ένας από τους θλιβερούς πρωταγωνιστές στην πρώτη φάση του μεταναστευτικού-προσφυγικού το 2015 (την εποχή της χαζοχαρούμενης προσέγγισης του ζητήματος) διατύπωσε τη γνώμη ότι η κυβέρνηση προωθεί τον «*κοινωνικό αυτοματισμό*» στα νησιά του Β. Αιγαίου, έπεσαν όλοι να τον φάνε ζωντανό.

Βλέπετε εκείνες τις ημέρες ήταν στη Λέσβο σε εξέλιξη η 1569η εξέγερση των αλλοδαπών, των αιτούντων άσυλο, για τις εφιαλτικές συνθήκες, που επικρατούν στο χειρότερο προσφυγικό καταυλισμό του πλανήτη. Μην ξεχνάμε, ότι για την κατάσταση αυτή ανέλαβε ευθαρσώς την ευθύνη ο τότε προϊστάμενος του *Μουζάλα*, ο *Δραγασάκης*, αντιπρόεδρος της συγκυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ στα πλαίσια της συμφωνίας ΕΕ-Τουρκίας για μετατροπή της χώρας σε απέραντη φυλακή.

Τί είπε ο *Μουζάλας*;

Ότι σκοπός της κυβέρνησης της ΝΔ είναι να χυθεί αίμα σε συγκρούσεις μεταξύ ντόπιων και μεταναστών, ώστε να βρουν ευκαιρία τα δεξιά τομάρια και να κατεδαφίσουν το υπέροχο πολύχρωμο καταυλισμό της ***Μόριας***, που σύμφωνα με έμπειρους ανταποκριτές σε προσφυγικούς καταυλισμούς ανά τον πλανήτη, ξεπερνά σε αθλιότητα τους αντίστοιχους του ***Κονγκό***.

Μα είναι δυνατόν να έχει η κυβέρνηση τόσο ηλίθιο σχέδιο αναρωτήθηκαν πριν δύο εβδομάδες οι απολογητές του Κυριάκου. Καμμία σύγκρουση δεν μπορεί να θεωρείται ελεγχόμενη και με δεδομένο αποτέλεσμα. Και τί θα έλεγε η διεθνής κοινότητα στην περίπτωση νεκρών; Ποιά κυβέρνηση θα μπορούσε να στα-

Επομένως τί είναι ο κάβουρας, τί είναι το ζουμί του από πλευράς ψήφων.

Οι ντόπιοι, όπως ήταν λογικό, ξεσηκώθηκαν, καθ' ότι τους περνούσαν για ηλίθιους, και πράγμα αδιανόητο για τα ελληνικά δεδομένα, ενώθηκαν, παραμερίζοντας τις βαθιές διαφορές και τα συμφέροντα, που τους χωρίζουν.

Οι κυβερνητικοί αξιωματούχοι απάντησαν με ένα εκστρατευτικό σώμα από ΜΑΤ, μπουλντόζες και το γνωστό στρατό των συκοφαντών στα ΜΜΕ και τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης.

Η κατάληξη αυτής της επιχείρησης εξέπληξε και τους πιο απαισιόδοξους.

Η αντίσταση των κατοίκων ήταν τόσο σφοδρή, που μετά από συγκρούσεις τριών ημερών και τους εισβολείς «*με το εθνόσημο*» να κάνουν χρήση ακόμα και πραγματικών πυρών, η πολιορκία λύθηκε άδοξα και ο ρεζιλεμένος στρατός των ροπαλοφόρων, στους οποίους ***δεν παραχωρήθηκε κυριολεκτικά ούτε σκιά για να ξεκουραστούν***, αποχώρησε κακήν κακώς καταστρέφοντας για εκδίκηση ό,τι προλάβαινε από τις περιουσίες των κατοίκων. Η εικόνα της αποχώρησης ήταν εικόνα μπουλουκιών, ή συμμοριών που έσπαγαν αυτοκίνητα προτού επιβιβαστούν στο πλοίο της επιστροφής ενώ ακόμη και οι λιμενικοί αντί να τους κουνούν μαντήλι τους χαιρετούσαν με κωλοδάκτυλα...

Ενδεικτικό γεγονός της σφοδρότητας της αντιπαράθεσης, είναι η εισβολή διαδηλωτών στα ξενοδοχεία, που έμεναν οι Ματατζήδες τόσο στην Χίο όσο και στην Μυτιλήνη και η απόπειρα άγριου λυντσαρίσματος όσων βρέθηκαν στα δωμάτια τους, ενώ κάτοικοι εισέβαλαν και σε άλλα δωμάτια απ' όπου αφαιρούσαν εξοπλισμό των δυνάμεων καταστολής και πετούσαν ρούχα και βαλίτσες από τα μπαλκόνια ή ακόμα και τα έκαιγαν.

Την ίδια στιγμή *εθνοφύλακες* παρουσιάστηκαν στην ταξιαρχία και δήλωσαν ότι είναι έτοιμοι να παραδώσουν τον οπλισμό τους σαν ένδειξη διαμαρτυρίας για τις κτηνωδίες των Ματάδων, υπονοώντας ότι εάν δεν φύγουν αμέσως από το νησί οι συμμορίες των Ματ η αντιπαράθεση θα ξεφύγει και άλλο μ' ότι αυτό συνεπάγεται...

Το αδιανόητο, όμως, είναι άλλο.

έπεσε στο έδαφος.
Ο Φοίβος δεν έχει πια καλύβι,
ούτε τη δάφνη που προφητεύει,
ούτε την πηγή που μιλάει και το ομιλητικό
νερό στέρεψε κι αυτό».

Οι εξελίξεις των τελευταίων ημερών στα σύνορα του Έβρου, αλλά και στα νησιά του Βορειοανατολικού Αιγαίου, όχι μόνο δεν θα έπρεπε να εκπλήττουν, αλλά δεν αφήνουν και πολλά περιθώρια για παρερμηνείες. Το τουρκικό κράτος και ενώ εξελίσσεται πλέον ένας τουρκοσυριακός πόλεμος την έκβαση του οποίου θα κρίνουν, κυρίως, οι συμφωνίες ΝΑΤΟ-ΕΕ και ρωσικού κράτους, επιλέγει να διεξάγει την ίδια στιγμή μια υβριδική στρατιωτική επιχείρηση τόσο στα σύνορα του Έβρου όσο και στα νησιά που προαναφέρθηκαν, χρησιμοποιώντας δεκάδες χιλιάδες μετανάστες και πρόσφυγες στην μια περίπτωση, ενώ στην δεύτερη το σενάριο φαίνεται εφιαλτικότερο καθ' ότι πληροφορίες μιλούν για 150.000 ανθρώπους, που περιμένουν στα τουρκικά παράλια απέναντι από την Μυτιλήνη.

Το τουρκικό κράτος φαίνεται να τα παίζει, αυτή την στιγμή, όλα για όλα. Θεωρούμε ότι ο παλαιότερος (;) σχεδιασμός σημαντικών κυριαρχικών δυνάμεων για κατάτμηση του τουρκικού κράτους δεν έχει φύγει ποτέ από το τραπέζι, γεγονός που είναι εν γνώσει φυσικά των τούρκων εξουσιαστών.

Οι καταστάσεις, λοιπόν, που εξελίσσονται και αυτές που αναπόδραστα βρίσκονται προ των πυλών, δεν προμηνύουν τίποτα το θετικό για τους εξουσιαζόμενους είτε αυτοί βρίσκονται από την μια πλευρά του Αιγαίου είτε από την απέναντι. Αμφότερες οι κοινωνίες είναι ιδιαίτερα πιεσμένες, στην περίπτωσή μας με αφορμή την δεκαετή «κρίση», ενώ η περίπτωση της τουρκικής κοινωνίας είναι ακόμη πιο επιβαρυμένη λόγω των γνωστών συνεπειών της απόπειρας πραξικοπήματος πριν από λίγα χρόνια και φυσικά της συμμετοχής του τουρκικού κράτους σε μια σοβαρή εμπόλεμη κατάσταση από τη οποία θα κριθούν κρίσιμοι κυριαρχικοί συσχετισμοί.

Και δυστυχώς κοινωνίες σε βαθιά παρακμή και αποσύνθεση, κοινωνίες εξαντλημένες όσον αφορά στην δυνατότητα εκδήλωσης μιας υποτυπώδους αγωνιστικότητας, κοινωνίες ακινητοποιημένες και χειραγωγούμενες από τα εξουσιαστικά κελεύσματα είναι δύσκολο να αντέξουν επί πλέον πίεση, καθώς δεν μπορούν να επεξεργαστούν, έστω και με σχετικό τρόπο, ορισμένες ιδέες.

Σε τέτοιες συνθήκες, η σύγχυση, ο αποπροσανατολισμός, η διάλυση του κοινωνικού ιστού θα φέρει, όπως

ΠΡΟΣΦΥΓΙΚΟΥ-ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΤΙΚΟΥ...

Όταν πριν λίγες μέρες ο παλιός γνώριμος της στήλης, ο *Γιάννης ο Μουζάλας*, ο ένας από τους θλιβερούς πρωταγωνιστές στην πρώτη φάση του μεταναστευτικού-προσφυγικού το 2015 (την εποχή της χαζοχαρούμενης προσέγγισης του ζητήματος) διατύπωσε τη γνώμη ότι η κυβέρνηση προωθεί τον «*κοινωνικό αυτοματισμό*» στα νησιά του Β. Αιγαίου, έπεσαν όλοι να τον φάνε ζωντανό.

Βλέπετε εκείνες τις ημέρες ήταν στη Λέσβο σε εξέλιξη η 1569η εξέγερση των αλλοδαπών, των αιτούντων άσυλο, για τις εφιαλτικές συνθήκες, που επικρατούν στο χειρότερο προσφυγικό καταυλισμό του πλανήτη. Μην ξεχνάμε, ότι για την κατάσταση αυτή ανέλαβε ευθαρσώς την ευθύνη ο τότε προϊστάμενος του *Μουζάλα*, ο *Δραγασάκης*, αντιπρόεδρος της συγκυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ στα πλαίσια της συμφωνίας ΕΕ-Τουρκίας για μετατροπή της χώρας σε απέραντη φυλακή.

Τί είπε ο *Μουζάλας*;

Ότι σκοπός της κυβέρνησης της ΝΔ είναι να χυθεί αίμα σε συγκρούσεις μεταξύ ντόπιων και μεταναστών, ώστε να βρουν ευκαιρία τα δεξιά τομάρια και να κατεδαφίσουν το υπέροχο πολύχρωμο καταυλισμό της ***Μόριας***, που σύμφωνα με έμπειρους ανταποκριτές σε προσφυγικούς καταυλισμούς ανά τον πλανήτη, ξεπερνά σε αθλιότητα τους αντίστοιχους του ***Κογκό***.

Μα είναι δυνατόν να έχει η κυβέρνηση τόσο ηλίθιο σχέδιο αναρωτήθηκαν πριν δύο εβδομάδες οι απολογητές του Κυριάκου. Καμμία σύγκρουση δεν μπορεί να θεωρείται ελεγχόμενη και με δεδομένο αποτέλεσμα. Και τί θα έλεγε η διεθνής κοινότητα στην περίπτωση νεκρών; Ποιά κυβέρνηση θα μπορούσε να σταθεί στην εξουσία με την κατηγορία της υποδαύλισης συγκρούσεων;

Προφανώς η κυβέρνηση της ΝΔ δεν είχε αυτό το ηλίθιο σχέδιο.

Είχε ακόμα πιο ηλίθιο, σαν αυτά που εισηγείται ο *Baldrick* των εμβληματικών ***Monty Pythons***, στη διάσημη σειρά *Blackadder* με την εισαγωγή «*I have a cunning plan*». Υπό το κράτος πανικού, οι γαλάζιοι αριστούχοι σκέφτηκαν να κοροϊδέψουν τους νησιώτες με την κατασκευή θεόκλειστων κέντρων χωρητικότητας δεκάδων χιλιάδων μεταναστών, ολόκληρες πόλεις, στη μέση του πουθενά, όχι όμως εντελώς κλειστών, αλλά κάπως ανοικτών.

Και όλα αυτά που λέτε, για την αποσυμφόρηση των νησιών. Άντε για να τελειώνουμε δώστε τους και ΕΣΠΑ, δωροδοκήστε τους φώναζαν ανοιχτά οι φιλοκυβερνητικές πένες. Δε φαντάζομαι να παραξενεύεστε.

Δεν δωροδοκούν οι Ευρωπαίοι πολιτικοί τους έλλη-

κοινωνικής δικτύωσης.

Η κατάληξη αυτής της επιχείρησης εξέπληξε και τους πιο απαισιόδοξους.

Η αντίσταση των κατοίκων ήταν τόσο σφοδρή, που μετά από συγκρούσεις τριών ημερών και τους εισβολείς «*με το εθνόσημο*» να κάνουν χρήση ακόμα και πραγματικών πυρών, η πολιορκία λύθηκε άδοξα και ο ρεζιλεμένος στρατός των ροπαλοφόρων, στους οποίους ***δεν παραχωρήθηκε κυριολεκτικά ούτε σκιά για να ξεκουραστούν***, αποχώρησε κακήν κακώς καταστρέφοντας για εκδίκηση ό,τι προλάβαινε από τις περιουσίες των κατοίκων. Η εικόνα της αποχώρησης ήταν εικόνα μπουλουκιών, ή συμμοριών που έσπαγαν αυτοκίνητα προτού επιβιβαστούν στο πλοίο της επιστροφής ενώ ακόμη και οι λιμενικοί αντί να τους κουνούν μαντήλι τους χαιρετούσαν με κωλοδάκτυλα...

Ενδεικτικό γεγονός της σφοδρότητας της αντιπαράθεσης, είναι η εισβολή διαδηλωτών στα ξενοδοχεία, που έμεναν οι Ματατζήδες τόσο στην Χίο όσο και στην Μυτιλήνη και η απόπειρα άγριου λυντσαρίσματος όσων βρέθηκαν στα δωμάτια τους, ενώ κάτοικοι εισέβαλαν και σε άλλα δωμάτια απ' όπου αφαιρούσαν εξοπλισμό των δυνάμεων καταστολής και πετούσαν ρούχα και βαλίτσες από τα μπαλκόνια ή ακόμα και τα έκαιγαν.

Την ίδια στιγμή *εθνοφύλακες* παρουσιάστηκαν στην ταξιαρχία και δήλωσαν ότι είναι έτοιμοι να παραδώσουν τον οπλισμό τους σαν ένδειξη διαμαρτυρίας για τις κτηνωδίες των Ματάδων, υπονοώντας ότι εάν δεν φύγουν αμέσως από το νησί οι συμμορίες των Ματ η αντιπαράθεση θα ξεφύγει και άλλο μ' ότι αυτό συνεπάγεται...

Το αδιανόητο, όμως, είναι άλλο.

Ακόμη και η τοπική αστυνομική διεύθυνση δεν συνεργαζόταν με τις αστυνομικές δυνάμεις του *Κράτους των Αθηνών* και συγκεκριμένα δεν ανταποκρινόταν σε εκκλήσεις για αποστολή περιπολικών, που έπρεπε να παραλάβουν συλληφθέντες, επί πλέον δεν έστελνε τις τοπικές δυνάμεις των ΜΑΤ να συνδράμουν, ενώ και οι πυροσβέστες αρνούνταν να εφοδιάσουν τις υδροφόρες των ΜΑΤ.

Το μέγεθος, όμως, της πανωλεθρίας του εκστρατευτικού σώματος του «πετυχημένου» Χρυσοχοΐδη καθρεπτίζεται στην πολιορκία του στρατοπέδου Κυριαζή Παγανή στην Μυτιλήνη από τους μαινόμενους κατοίκους, οι οποίοι με πέτρες, μολότοφ, ξύλα, φωτοβολίδες, φωτιές ακόμα και με πυρά από καραμπίνες υποχρέωσαν τουλάχιστον έξι διμοιρίες να παραμένουν εγκλωβισμένες για ώρες στο εσωτερικό του στρατοπέδου και να προσπαθούν με δακρυγόνα να αποτρέψουν την εισβολή στην στρατιωτική εγκατά-

ντας δεκάδες χιλιάδες μετανάστες και πρόσφυγες στην μια περίπτωση, ενώ στην δεύτερη το σενάριο φαίνεται εφιαλτικότερο καθ' ότι πληροφορίες μιλούν για 150.000 ανθρώπους, που περιμένουν στα τουρκικά παράλια απέναντι από την Μυτιλήνη.

Το τουρκικό κράτος φαίνεται να τα παίζει, αυτή την στιγμή, όλα για όλα. Θεωρούμε ότι ο παλαιότερος (;) σχεδιασμός σημαντικών κυριαρχικών δυνάμεων για κατάτμηση του τουρκικού κράτους δεν έχει φύγει ποτέ από το τραπέζι, γεγονός που είναι εν γνώσει φυσικά των τούρκων εξουσιαστών.

Οι καταστάσεις, λοιπόν, που εξελίσσονται και αυτές που αναπόδραστα βρίσκονται προ των πυλών, δεν προμηνύουν τίποτα το θετικό για τους εξουσιαζόμενους είτε αυτοί βρίσκονται από την μια πλευρά του Αιγαίου είτε από την απέναντι. Αμφότερες οι κοινωνίες είναι ιδιαίτερα πιεσμένες, στην περίπτωσή μας με αφορμή την δεκαετή «κρίση», ενώ η περίπτωση της τουρκικής κοινωνίας είναι ακόμη πιο επιβαρυμένη λόγω των γνωστών συνεπειών της απόπειρας πραξικοπήματος πριν από λίγα χρόνια και φυσικά της συμμετοχής του τουρκικού κράτους σε μια σοβαρή εμπόλεμη κατάσταση από τη οποία θα κριθούν κρίσιμοι κυριαρχικοί συσχετισμοί.

Και δυστυχώς κοινωνίες σε βαθιά παρακμή και αποσύνθεση, κοινωνίες εξαντλημένες όσον αφορά στην δυνατότητα εκδήλωσης μιας υποτυπώδους αγωνιστικότητας, κοινωνίες ακινητοποιημένες και χειραγωγούμενες από τα εξουσιαστικά κελεύσματα είναι δύσκολο να αντέξουν επί πλέον πίεση, καθώς δεν μπορούν να επεξεργαστούν, έστω και με σχετικό τρόπο, ορισμένες ιδέες.

Σε τέτοιες συνθήκες, η σύγχυση, ο αποπροσανατολισμός, η διάλυση του κοινωνικού ιστού θα φέρει, όπως συνήθως, τα χειρότερα αποτελέσματα και θα αναδείξει την πιο αποκρουστική όψη μιας κοινωνίας, που η παρακμή της φαίνεται να μην έχει πάτο. Τα χειρότερα είναι προ των πυλών, επειδή η κοινωνική παράδοση έχει προηγηθεί με ό,τι αυτό συνεπάγεται... Είθε να διασωθούν ψήγματα ανθρωπιάς και αποχής από εκδηλώσεις κοινωνικού κανιβαλισμού, που μόνο την εξουσία θα θρέψουν, επειδή η ίδια ευθύνεται και επενδύει σ' αυτές...

Μάρτιος 2020

ζάλα, ο Δραγασάκης, αντιπρόσωπος της συγκυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ στα πλαίσια της συμφωνίας ΕΕ-Τουρκίας για μετατροπή της χώρας σε απέραντη φυλακή.

Τί είπε ο *Μουζάλας*;

Ότι σκοπός της κυβέρνησης της ΝΔ είναι να χυθεί αίμα σε συγκρούσεις μεταξύ ντόπιων και μεταναστών, ώστε να βρουν ευκαιρία τα δεξιά τομάρια και να κατεδαφίσουν το υπέροχο πολύχρωμο καταυλισμό της ***Μόριας***, που σύμφωνα με έμπειρους ανταποκριτές σε προσφυγικούς καταυλισμούς ανά τον πλανήτη, ξεπερνά σε αθλιότητα τους αντίστοιχους του ***Κονγκό***.

Μα είναι δυνατόν να έχει η κυβέρνηση τόσο ηλίθιο σχέδιο αναρωτήθηκαν πριν δύο εβδομάδες οι απολογητές του Κυριάκου. Καμμία σύγκρουση δεν μπορεί να θεωρείται ελεγχόμενη και με δεδομένο αποτέλεσμα. Και τί θα έλεγε η διεθνής κοινότητα στην περίπτωση νεκρών; Ποιά κυβέρνηση θα μπορούσε να σταθεί στην εξουσία με την κατηγορία της υποδαύλισης συγκρούσεων;

Προφανώς η κυβέρνηση της ΝΔ δεν είχε αυτό το ηλίθιο σχέδιο.

Είχε ακόμα πιο ηλίθιο, σαν αυτά που εισηγείται ο *Baldrick* των εμβληματικών ***Monty Pythons***, στη διάσημη σειρά *Blackadder* με την εισαγωγή «*I have a cunning plan*». Υπό το κράτος πανικού, οι γαλάζιοι αριστούχοι σκέφτηκαν να κοροϊδέψουν τους νησιώτες με την κατασκευή θεόκλειστων κέντρων χωρητικότητας δεκάδων χιλιάδων μεταναστών, ολόκληρες πόλεις, στη μέση του πουθενά, όχι όμως εντελώς κλειστών, αλλά κάπως ανοικτών.

Και όλα αυτά που λέτε, για την αποσυμφόρηση των νησιών. Άντε για να τελειώνουμε δώστε τους και ΕΣΠΑ, δωροδοκήστε τους φώναζαν ανοιχτά οι φιλοκυβερνητικές πένες. Δε φαντάζομαι να παραξενεύεστε.

Δεν δωροδοκούν οι Ευρωπαίοι πολιτικοί τους έλληνες συναδέλφους τους προκειμένου ο ελλαδικός χώρος να γεμίσει στρατόπεδα συγκέντρωσης προσφύγων και μεταναστών για λογαριασμό της ΕΕ; Γιατί να μην δωροδοκήσει με αυτή τη λογική ο Μητσοτάκης μια *Περιφέρεια* για να γίνει αυτή η «*χωματερή ψυχών*» και να τη γλυτώσουν οι υπόλοιπες; Στο κάτω κάτω η Περιφέρεια Β. Αιγαίου είναι αραιοκατοικημένη, δυσπρόσιτη και δίπλα στην Τουρκία, άρα οι κάτοικοί της περίπου *τουρκόσποροι*, όπως ούρλιαζαν τα «κομμάντα» του ***Χρυσοχοΐδη***.

Ενδεικτικό γεγονός της σφοδρότητας της αντιπαράθεσης, είναι η εισβολή διαδηλωτών στα ξενοδοχεία, που έμεναν οι Ματατζήδες τόσο στην Χίο όσο και στην Μυτιλήνη και η απόπειρα άγριου λυντσαρίσματος όσων βρέθηκαν στα δωμάτια τους, ενώ κάτοικοι εισέβαλαν και σε άλλα δωμάτια απ' όπου αφαιρούσαν εξοπλισμό των δυνάμεων καταστολής και πετούσαν ρούχα και βαλίτσες από τα μπαλκόνια ή ακόμα και τα έκαιγαν.

Την ίδια στιγμή *εθνοφύλακες* παρουσιάστηκαν στην ταξιαρχία και δήλωσαν ότι είναι έτοιμοι να παραδώσουν τον οπλισμό τους σαν ένδειξη διαμαρτυρίας για τις κτηνωδίες των Ματάδων, υπονοώντας ότι εάν δεν φύγουν αμέσως από το νησί οι συμμορίες των Ματ η αντιπαράθεση θα ξεφύγει και άλλο μ' ότι αυτό συνεπάγεται...

Το αδιανόητο, όμως, είναι άλλο.

Ακόμη και η τοπική αστυνομική διεύθυνση δεν συνεργαζόταν με τις αστυνομικές δυνάμεις του *Κράτους των Αθηνών* και συγκεκριμένα δεν ανταποκρινόταν σε εκκλήσεις για αποστολή περιπολικών, που έπρεπε να παραλάβουν συλληφθέντες, επί πλέον δεν έστελνε τις τοπικές δυνάμεις των ΜΑΤ να συνδράμουν, ενώ και οι πυροσβέστες αρνούνταν να εφοδιάσουν τις υδροφόρες των ΜΑΤ.

Το μέγεθος, όμως, της πανωλεθρίας του εκστρατευτικού σώματος του «πετυχημένου» Χρυσοχοΐδη καθρεπτίζεται στην πολιορκία του στρατοπέδου Κυριαζή Παγανή στην Μυτιλήνη από τους μαινόμενους κατοίκους, οι οποίοι με πέτρες, μολότοφ, ξύλα, φωτοβολίδες, φωτιές ακόμα και με πυρά από καραμπίνες υποχρέωσαν τουλάχιστον έξι διμοιρίες να παραμένουν εγκλωβισμένες για ώρες στο εσωτερικό του στρατοπέδου και να προσπαθούν με δακρυγόνα να αποτρέψουν την εισβολή στην στρατιωτική εγκατάσταση!!!

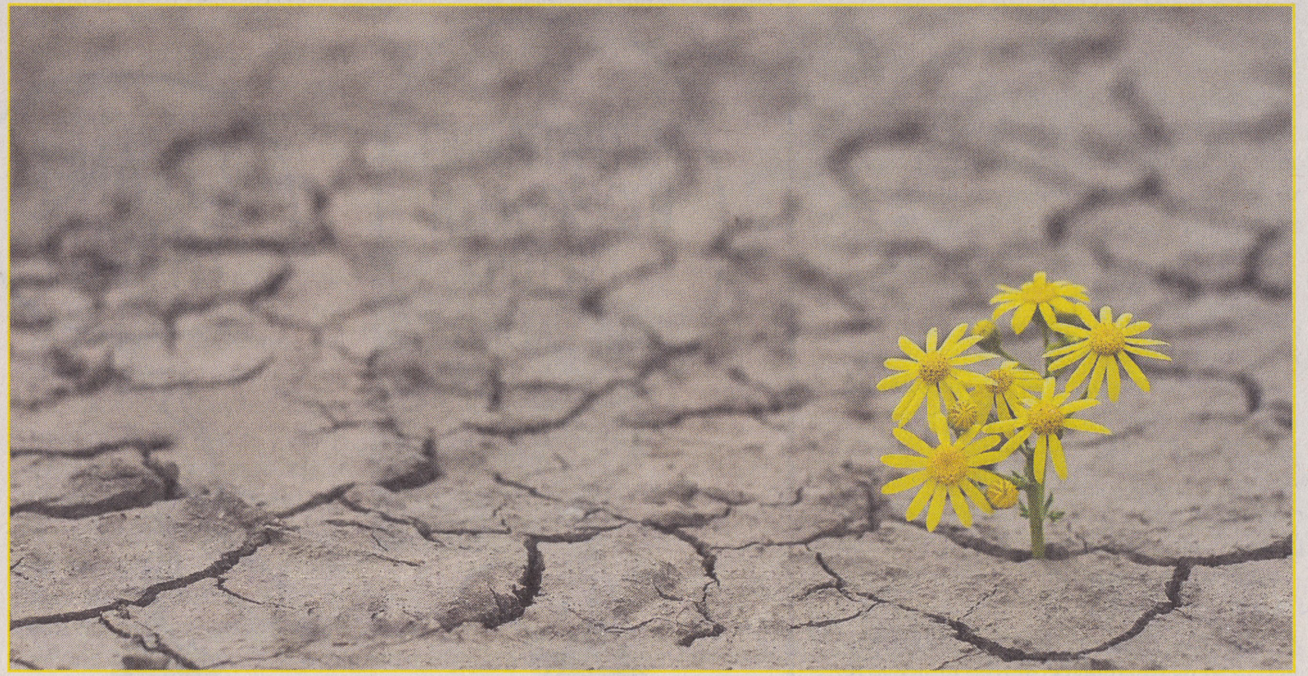
Είναι επίσης ενδεικτικό το γεγονός ότι οι κάτοικοι έβριζαν και πετούσαν πέτρες στις δυνάμεις καταστολής ακόμα και κατά την αποχώρησή τους. Συνολικά άνω από 50 αστυνομικοί των ΜΑΤ τραυματίστηκαν, δύο από αυτούς με σκάγια στα πόδια.

Η κυβέρνηση μετά το *Βατερλώ* υποχρεώθηκε σε αναγκαστική κωλοτούμπα και ανακοίνωσε «διάλογο». Καταλαβαίνετε, δηλαδή ζήσε Μάη να φας τριφύλλι...

συνέχεια στη σελ. 4

—— ΔΙΑΔΡΟΜΗ ——

Ἡ «ἀναρχικὴ κοινωνία»

Ἕνα καταφανῶς «εὔκολο» συμπέρασμα εἶναι ἡ μορφὴ –ἀλλὰ καὶ τὸ περιεχόμενο– τὸ ὁποῖο θὰ ἀναδειχθῆ μετὰ τὴν δημιουργία συνθηκῶν ἀναρχικῆς διαβιώσεως τῶν ἀνθρώπων. Τὰ ἀνοικτὰ ζητήματα καθ' ὅσον αφορᾶ τὴν μορφὴν καὶ τὸ περιεχόμενο αὐτῆς τῆς ἐπερχομένης καταστάσεως εἶναι ἀρκετά. Δὲν εἶναι, ὅμως, ἀδύνατη ἡ διερεύνησίς τους παρὰ τὶς σκιὲς οἱ ὁποῖες ρίπτονται ἀπὸ τίς, πολύχρονες μὲν ἐπιπόλαιες δέ, καθ' ἕξιν καὶ ὄχι κατ' οὐσίαν τοποθετήσεις ἐπ' αὐτῶν.

Δὲν εἶναι πρόθεσις τοῦ παρόντος κειμένου νὰ δώση ἀπαντήσεις καὶ λύσεις. Αὐτὲς θὰ δωθοῦν ἀπὸ ἀνθρώπους προσηλωμένους στὰ ἀναρχικὰ ἰδεώδη μέσα ἀπὸ συλλογικὲς προσπάθειες κατὰ τὴν πορεία ἐλευθερώσεως. Βεβαίως, γιὰ νὰ καταστῆ δυνατὸ νὰ εὐοδωθῆ αὐτὴ ἡ πορεία ἀπαιτεῖται νὰ ὑπάρχουν σταθερὲς βάσεις, σαφεῖς σκέψεις καὶ μὴ ἀντιφατικὲς διεργασίες ἐπειδὴ τὸ ἀντιφατικὸ ἔρχεται συνήθως νὰ ἀνατρέψη ὄχι ἁπλῶς μόνον ἕνα τμῆμα, ἀλλὰ νὰ συμπαρασύρη καὶ τὸ συνολικὸ οἰκοδόμημα. Ἂς κρατηθῆ αὐτὴ ἡ εἰκόνα τοῦ καταρρέοντος οικοδομήματος διότι μέσω αὐτῆς θὰ γίνη κατανοητὸ τὸ περιεχόμενο τῶν ὅσων πρόκειται νὰ ἀναπτυχθοῦν ἐν συνεχεία.

Οἱ ἰδέες, οἱ σκέψεις καὶ οἱ πράξεις ὀφείλουμε νά ἔχουν μίαν ἁρμονική, μεταξύ τους, σχέσιν καὶ θέσι. Οἱ λέξεις νὰ ἀποδίδουν τὴν ἔννοια καί ὄχι νὰ ἀποτελοῦν μία κωδικὴ ἔκφραση στὴν ὁποία, σύμφωνα μὲ τὰ κατὰ περίστασι συμφέροντα, νὰ δίδεται καὶ ἡ ἀνάλογη «ἑρμηνεία» ἢ σὲ αὐτὴν τὴν κωδικὴ λέξι νὰ συγχωνεύονται ὄχι ἁπλῶς διαφορετικὲς ἔννοιες καὶ καταστάσεις ἀλλὰ τελείως ἀντιθετικές.

Καὶ ἐξηγούμεθα.

Ἡ ἐξουσιαστικὴ λογικὴ διατρέχει καὶ διαποτίζει κάθε πτυχὴ τῆς δραστηριότητος ὅσων εὑρίσκονται ὑπὸ τὸν πλήρη ἔλεγχό της, ἀλλὰ καί, ἐπίσης, σὲ υψηλὸ βαθμὸ τοὺς ὑπόλοιπους ἀνθρώπους. Ἔτσι, παραδείγματος χάριν, τὸ ἐπιστημονικὸ καὶ διδακτικὸ προσωπικὸ τῶν κατωτέρων ἕως καὶ τῶν ἀνωτέρων βαθμίδων ἐκπαιδεύσεως εἶναι ὑποχρεωμένο νὰ ἀκολουθῆ κατὰ γράμμα τὴν διδακτέα ὕλη –καὶ σὲ ἀρκετὲς περιπτώ- ἐννοιῶν-πραγματικοτήτων ἔχομε τὴν ταύτισιν τῆς κοινότητος μὲ τὴν κοινωνία. Σὲ πολλὲς περιπτώσεις συμβαίνει γιὰ λόγους πολιτικῶν σκοπιμοτήτων νὰ ἐξαφανίζονται ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη ἱστορικὴ πορεία οἱ κοινότητες καὶ νὰ ἀντικαθίστανται ἀπὸ τὶς κοινωνίες. Ὅμως, πέραν τῶν πολιτικῶν σκοπιμοτήτων, ἔρχονται καὶ κάποιες «βαθυστόχαστες» διατριβὲς καὶ ἀναλύσεις οἱ ὁποῖες ἀγνοοῦν τὴν ὕπαρξιν κοινοτήτων.

Ἡ σύγχυσις, σκόπιμη ἢ μὴ δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει, ἡ ὁποία προκαλεῖται εἶναι χαρακτηριστικὸ γνώρισμα τῆς ἐξουσιαστικῆς ἀντιλήψεως ἡ ὁποία ἀπορροφᾶ, οἰκειοποιεῖται καὶ ἐν τέλει διαστρέφει τὴν πραγματικότητα, μὲ τὴν κατασκευὴ μιᾶς ψευδοῦς εἰκόνος (καὶ συνειδήσεως) γιὰ τὸ παρελθὸν προκειμένου νὰ ἀναζήτηση βάσεις γιὰ τὸ αἴολον παρόν[3].

Εἶναι ἰδιαίτερα χαρακτηριστικὲς οἱ διάφορες ἐπιφανειακὲς διατυπώσεις μὲ τὶς ὁποῖες ἐπιχειρεῖται νὰ περιγραφῆ ἡ κοινότητα. Παίρνομε ἐνδεικτικὰ τὴν φράσι σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία: *«Οἱ κοινότητες ὡς **συσσωματώσεις** ἀτόμων ὑπῆρξαν σὲ ὅλα τὰ μήκη καὶ πλάτη τῆς* ουσιαστικὴ διαφορὰ ἀνάμεσα στὴν κοινότητα καὶ τὴν κοινωνία.

Εἶναι προφανὲς ὅτι ἡ κοινωνία εἶναι μεταγενέστερη τῆς κοινότητος, δὲν ἀποτελεῖ ἐξέλιξίν της ἀλλὰ εἶναι μία βίαιη διακοπὴ τῆς πορείας της. Αὐτὴ ἡ διακοπὴ ἀνέτρεψε τὴν ὑφισταμένη πραγματικότητα τῆς συνυπάρξεως ἀνθρώπινων ὁμάδων σὲ μία χωρὶς ἐξαναγκασμοὺς διαβίωση, ἡ ὁποία ἔχει ἕνα πλούσιο, σὲ ἐλεύθερες σχέσεις, περιεχόμενο. Ἡ πρωτογενὴς κοινότητα διαφέρει ἀπὸ τὶς μορφὲς οἱ ὁποῖες ἀναδείχθηκαν κατὰ τὶς περιόδους παρακμῆς τῶν ἐξουσιαστικῶν συστημάτων[4]. Σὲ αὐτὲς τὶς μεταγενέστερες μορφὲς κοινοτικοῦ βίου τὰ δημιουργικὰ χαρακτηριστικὰ καὶ οἱ σχέσεις ἐλευθερίας μεταξὺ τῶν, ἐντὸς αὐτῶν, συμβιούντων ἀνθρώπων συνιστοῦν ἀντανακλάσεις τῶν προγενεστέρων μορφῶν.

Ἡ κοινωνία, ὅπως εἰπώθηκε, εἶναι ἕνα ἀνταγωνιστικὸ προς τὴν κοινότητα σχῆμα τὸ ὁποῖο κατασκευάσθηκε ἀπὸ κοινοῦ μὲ τὴν δομημένη ἐξουσία, τὸ κράτος. Πρόκειται γιὰ **μίαν κατόπιν συνεχοῦς ἐπικοινω-**

νες μὲν ἐπιπόλαιες δέ, καθ' ἕξιν καὶ ὄχι κατ' οὐσίαν τοποθετήσεις ἐπ' αὐτῶν.

Δὲν εἶναι πρόθεσις τοῦ παρόντος κειμένου νὰ δώση ἀπαντήσεις καὶ λύσεις. Αὐτὲς θὰ δωθοῦν ἀπὸ ἀνθρώπους προσηλωμένους στὰ ἀναρχικὰ ἰδεώδη μέσα ἀπὸ συλλογικὲς προσπάθειες κατὰ τὴν πορεία ἐλευθερώσεως. Βεβαίως, γιὰ νὰ καταστῆ δυνατὸ νὰ εὐοδωθῆ αὐτὴ ἡ πορεία ἀπαιτεῖται νὰ ὑπάρχουν σταθερὲς βάσεις, σαφεῖς σκέψεις καὶ μὴ ἀντιφατικὲς διεργασίες ἐπειδὴ τὸ ἀντιφατικὸ ἔρχεται συνήθως νὰ ἀνατρέψη ὄχι ἁπλῶς μόνον ἕνα τμῆμα, ἀλλὰ νὰ συμπαρασύρη καὶ τὸ συνολικὸ οἰκοδόμημα. Ἂς κρατηθῆ αὐτὴ ἡ εἰκόνα τοῦ καταρρέοντος οικοδομήματος διότι μέσω αὐτῆς θὰ γίνη κατανοητὸ τὸ περιεχόμενο τῶν ὅσων πρόκειται νὰ ἀναπτυχθοῦν ἐν συνεχεία.

Οἱ ἰδέες, οἱ σκέψεις καὶ οἱ πράξεις ὀφείλουμε νά ἔχουν μίαν ἁρμονική, μεταξύ τους, σχέσιν καί θέσι. Οἱ λέξεις νὰ ἀποδίδουν τὴν ἔννοια καὶ ὄχι νὰ ἀποτελοῦν μία κωδικὴ ἔκφραση στὴν ὁποία, σύμφωνα μὲ τὰ κατὰ περίστασι συμφέροντα, νὰ δίδεται καὶ ἡ ἀνάλογη «ἑρμηνεία» ἢ σὲ αὐτὴν τὴν κωδικὴ λέξι νὰ συγχωνεύονται ὄχι ἁπλῶς διαφορετικὲς ἔννοιες καὶ καταστάσεις ἀλλὰ τελείως ἀντιθετικές.

Καὶ ἐξηγούμεθα.

Ἡ ἐξουσιαστικὴ λογικὴ διατρέχει καὶ διαποτίζει κάθε πτυχὴ τῆς δραστηριότητος ὅσων εὑρίσκονται ὑπὸ τὸν πλήρη ἔλεγχό της, ἀλλὰ καί, ἐπίσης, σὲ ὑψηλὸ βαθμὸ τοὺς ὑπόλοιπους ἀνθρώπους. Ἔτσι, παραδείγματος χάριν, τὸ ἐπιστημονικὸ καὶ διδακτικὸ προσωπικὸ τῶν κατωτέρων ἕως καὶ τῶν ἀνωτέρων βαθμίδων ἐκπαιδεύσεως εἶναι ὑποχρεωμένο νὰ ἀκολουθῆ κατὰ γράμμα τὴν διδακτέα ὕλη –καὶ σὲ ἀρκετὲς περιπτώσεις νὰ πλειοδοτῆ, ἄνευ οἱασδήποτε δυνατότητος ἢ θελήσεως νὰ παραβιασθοῦν τὰ προκαθορισθέντα.

Ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ ἐξουσιαστικοῦ πλέγματος διαπιστώνεται ἡ ἐγκαθίδρυσις τῆς πλήρους συγχύσεως μεταξὺ τῶν πραγματικοτήτων-ἐννοιῶν, ἐν προκειμένω τῆς κουλτούρας και τοῦ πολιτισμοῦ, ὅπου ἡ κουλτούρα θάπτεται (κυριολεκτικὰ ἀλλὰ καὶ μεταφορικά) κάτω ἀπὸ τὰ ἐρείπια τὰ ὁποῖα ἔχει προκαλέσει ὁ πολιτισμός. Ἡ προαιώνια δημιουργικότης τῶν ἀνθρωπίνων ὁμάδων, ἡ κουλτούρα[1], βαπτίζεται πολιτισμός, ἐνῶ ἡ σύγχρονος δραστηριότης καὶ δημιουργικότης ὡρισμένων ἀνθρώπων (καὶ τὸ ἔργο τους) ἀποτελεῖ μερικὸ συστατικὸ τοῦ πολιτισμοῦ, εἶναι δηλαδὴ ἐνταγμένο σὲ αὐτὸν[2] καὶ διαχωρισμένο τόσον οὐσιαστικὰ ὅσον καὶ μορφολογικὰ ἀπὸ τὶς ρίζες του, δηλαδὴ ἀπὸ

ἐννοιῶν-πραγματικοτήτων ἔχομε τὴν ταύτισιν τῆς κοινότητος μὲ τὴν κοινωνία. Σὲ πολλὲς περιπτώσεις συμβαίνει γιὰ λόγους πολιτικῶν σκοπιμοτήτων νὰ ἐξαφανίζονται ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη ἱστορικὴ πορεία οἱ κοινότητες καὶ νὰ αντικαθίστανται ἀπὸ τὶς κοινωνίες. Ὅμως, πέραν τῶν πολιτικῶν σκοπιμοτήτων, ἔρχονται καὶ κάποιες «βαθυστόχαστες» διατριβὲς καὶ ἀναλύσεις οἱ ὁποῖες ἀγνοοῦν τὴν ὕπαρξιν κοινοτήτων.

Ἡ σύγχυσις, σκόπιμη ἢ μὴ δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει, ἡ ὁποία προκαλεῖται εἶναι χαρακτηριστικὸ γνώρισμα τῆς ἐξουσιαστικῆς ἀντιλήψεως ἡ ὁποία ἀπορροφᾶ, οἰκειοποιεῖται καὶ ἐν τέλει διαστρέφει τὴν πραγματικότητα, μὲ τὴν κατασκευὴ μιᾶς ψευδοῦς εἰκόνος (καὶ συνειδήσεως) γιὰ τὸ παρελθὸν προκειμένου να ἀναζήτηση βάσεις γιὰ τὸ αἰόλον παρόν[3].

Εἶναι ἰδιαίτερα χαρακτηριστικὲς οἱ διάφορες ἐπιφανειακὲς διατυπώσεις μὲ τὶς ὁποῖες ἐπιχειρεῖται νὰ περιγραφῆ ἡ κοινότητα. Παίρνομε ἐνδεικτικὰ τὴν φράσι σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία: *«Οἱ κοινότητες ὡς **συσσωματώσεις** ἀτόμων ὑπῆρξαν σὲ ὅλα τὰ μήκη καὶ πλάτη τῆς ὑδρογείου, ὡς σύνολα **παραγωγῆς πολιτισμοῦ ἢ** φορεῖς ἐπιβίωσης τῶν ἀτόμων ποὺ τὶς ἀπάρτιζαν ἀπὸ τὰ πανάρχαια χρόνια»*.

Αὐτὸ τὸ ὁποῖον εὐθὺς διαπιστώνεται εἶναι ἡ ἐπιβεβαίωσις ὅσων ἔχουν προαναφερθεῖ. Τὸ στοιχεῖον τῆς *παραγωγῆς πολιτισμοῦ* ἀπέχει παρασάγγας ἀπὸ τὴν πραγματικότητα καὶ συγκρούεται μὲ τὴν ἀλήθεια, διότι **ἡ κοινότητα δὲν παράγει πολιτισμὸ ἀλλὰ δημιουργεῖ κουλτούρα,** ἐνῶ ἀντιθέτως τὸ κράτος καὶ ἡ κοινωνία εἶναι αὐτὰ τὰ ὁποῖα συνδέονται μὲ τὸν πολιτισμό, ἡ παραγωγὴ τοῦ ὁποίου εἶναι οἱ ἐπιβεβλημένες ἐξουσιαστικὲς συνθῆκες.

Τὸ ἑπόμενο σημεῖο εἶναι ἡ ἀναφορὰ στὶς *συσσωματώσεις ἀτόμων*. Εἶναι προφανὲς ὅτι **οἱ κοινότητες δὲν συνιστοῦν συσσωματώσεις,** δηλαδὴ συνενώσεις δύο

ουσιαστικὴ διαφορὰ ἀνάμεσα στὴν κοινότητα καὶ τὴν κοινωνία.

Εἶναι προφανὲς ὅτι ἡ κοινωνία εἶναι μεταγενέστερη τῆς κοινότητος, δὲν ἀποτελεῖ ἐξέλιξίν της ἀλλὰ εἶναι μία βίαιη διακοπὴ τῆς πορείας της. Αὐτὴ ἡ διακοπὴ ἀνέτρεψε τὴν ὑφισταμένη πραγματικότητα τῆς συνυπάρξεως ἀνθρώπινων ὁμάδων σὲ μία χωρὶς ἐξαναγκασμοὺς διαβίωση, ἡ ὁποία ἔχει ἕνα πλούσιο, σὲ ἐλεύθερες σχέσεις, περιεχόμενο. Ἡ πρωτογενὴς κοινότητα διαφέρει ἀπὸ τὶς μορφὲς οἱ ὁποῖες ἀναδείχθηκαν κατὰ τὶς περιόδους παρακμῆς τῶν ἐξουσιαστικῶν συστημάτων[4]. Σὲ αὐτὲς τὶς μεταγενέστερες μορφὲς κοινοτικοῦ βίου τὰ δημιουργικὰ χαρακτηριστικὰ καὶ οἱ σχέσεις ἐλευθερίας μεταξὺ τῶν, ἐντὸς αὐτῶν, συμβιούντων ἀνθρώπων συνιστοῦν ἀντανακλάσεις τῶν προγενεστέρων μορφῶν.

Ἡ κοινωνία, ὅπως εἰπώθηκε, εἶναι ἕνα ἀνταγωνιστικὸ προς τὴν κοινότητα σχῆμα τὸ ὁποῖο κατασκευάσθηκε ἀπὸ κοινοῦ μὲ τὴν δομημένη ἐξουσία, τὸ κράτος. Πρόκειται γιὰ **μίαν κατόπιν συνεχοῦς ἐπικοινωνίας ἐπιβαλλόμενη μεταξὺ ἑτεροκλίτων συμμετοχὴν καὶ συνύπαρξιν, ἡ ὁποία καθορίζεται ἐπὶ τῆ βάσει κανόνων μὴ οἰκειοθελῶς καὶ καθολικῶς ἀποδεκτῶν.** Κράτος και κοινωνία συνυπάρχουν. Κοινωνία χωρὶς κράτος δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρξη καὶ ἀντιστοίχως κράτος ἄνευ κοινωνίας στερεῖται βάσεως στὴν ὁποία θὰ στηρίζεται καὶ θὰ δύναται νὰ ἀναπτύσσεται ἢ νὰ διατηρεῖται. Ὅπως τὸ κράτος κατασκεύασε τὴν κοινωνία κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο καὶ γιὰ τοὺς ἐνυπάρχοντες λόγους τῆς μεταξύ τους δυναμικῆς σχέσεως, ἡ διατήρησις καὶ ἐνίσχυσις τῆς κοινωνίας, μετὰ τὴν ἀποδιοργάνωσιν τῶν ἐξουσιαστικῶν δομήσεων καὶ θεσμῶν ἀναπόφευκτα θὰ ἐπανασυστήση τὶς κρατικὲς δομὲς καὶ τὴν παλινόρθωσιν τῆς πρόσκαιρα ἀπομακρυνθείσης Τάξεως.

ἔχουν μίαν ἁρμονική, μεταξύ τους, σχέσιν καὶ θέσι. Οἱ λέξεις νὰ ἀποδίδουν τὴν ἔννοια καὶ ὄχι νὰ ἀποτελοῦν μία κωδικὴ ἔκφραση στὴν ὁποία, σύμφωνα μὲ τὰ κατὰ περίστασι συμφέροντα, νὰ δίδεται καὶ ἡ ἀνάλογη «ἑρμηνεία» ἢ σὲ αὐτὴν τὴν κωδικὴ λέξι νὰ συγχωνεύονται ὄχι ἁπλῶς διαφορετικὲς ἔννοιες καὶ καταστάσεις ἀλλὰ τελείως ἀντιθετικές.

Καὶ ἐξηγούμεθα.

Ἡ ἐξουσιαστικὴ λογικὴ διατρέχει καὶ διαποτίζει κάθε πτυχὴ τῆς δραστηριότητος ὅσων εὑρίσκονται ὑπὸ τὸν πλήρη ἔλεγχό της, ἀλλὰ καί, ἐπίσης, σὲ υψηλὸ βαθμὸ τοὺς ὑπόλοιπους ἀνθρώπους. Ἔτσι, παραδείγματος χάριν, τὸ ἐπιστημονικὸ καὶ διδακτικὸ προσωπικὸ τῶν κατωτέρων ἕως καὶ τῶν ἀνωτέρων βαθμίδων ἐκπαιδεύσεως εἶναι ὑποχρεωμένο νὰ ἀκολουθῆ κατὰ γράμμα τὴν διδακτέα ὕλη –καὶ σὲ ἀρκετὲς περιπτώσεις νὰ πλειοδοτῆ, ἄνευ οἱασδήποτε δυνατότητος ἢ θελήσεως νὰ παραβιασθοῦν τὰ προκαθορισθέντα.

Ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ ἐξουσιαστικοῦ πλέγματος διαπιστώνεται ἡ ἐγκαθίδρυσις τῆς πλήρους συγχύσεως μεταξὺ τῶν πραγματικοτήτων-ἐννοιῶν, ἐν προκειμένω τῆς κουλτούρας και τοῦ πολιτισμοῦ, ὅπου ἡ κουλτούρα θάπτεται (κυριολεκτικὰ ἀλλὰ καὶ μεταφορικά) κάτω ἀπὸ τὰ ἐρείπια τὰ ὁποῖα ἔχει προκαλέσει ὁ πολιτισμός. Ἡ προαιώνια δημιουργικότης τῶν ἀνθρωπίνων ὁμάδων, ἡ κουλτούρα[1], βαπτίζεται πολιτισμός, ἐνῶ ἡ σύγχρονος δραστηριότης καὶ δημιουργικότης ὡρισμένων ἀνθρώπων (καὶ τὸ ἔργο τους) ἀποτελεῖ μερικὸ συστατικὸ τοῦ πολιτισμοῦ, εἶναι δηλαδὴ ἐνταγμένο σὲ αὐτὸν[2] καὶ διαχωρισμένο τόσον οὐσιαστικὰ ὅσον καὶ μορφολογικὰ ἀπὸ τὶς ρίζες του, δηλαδὴ ἀπὸ τὴν προγενέστερα ἁρμονική, καὶ καταφανῶς λειτουργική, σχέσι, ὅπου συνεφύετο μὲ τὶς δημιουργοὺς ἀνθρώπινες ὁμάδες.

Ὁμοίως, γιὰ νὰ ἀναφερθοῦμε σὲ ἕνα ἀκόμη χαρακτηριστικὸ δεῖγμα ταυτίσεως δύο σαφῶς ἀντιθετικῶν κοινότητες καὶ νὰ ἀντικαθίστανται ἀπὸ τὶς κοινωνίες. Ὅμως, πέραν τῶν πολιτικῶν σκοπιμοτήτων, ἔρχονται καὶ κάποιες «βαθυστόχαστες» διατριβὲς καὶ ἀναλύσεις οἱ ὁποῖες ἀγνοοῦν τὴν ὕπαρξιν κοινοτήτων.

Ἡ σύγχυσις, σκόπιμη ἢ μὴ δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει, ἡ ὁποία προκαλεῖται εἶναι χαρακτηριστικὸ γνώρισμα τῆς ἐξουσιαστικῆς ἀντιλήψεως ἡ ὁποία ἀπορροφᾶ, οἰκειοποιεῖται καὶ ἐν τέλει διαστρέφει τὴν πραγματικότητα, μὲ τὴν κατασκευὴ μιᾶς ψευδοῦς εἰκόνος (καὶ συνειδήσεως) γιὰ τὸ παρελθὸν προκειμένου νὰ ἀναζήτηση βάσεις γιὰ τὸ αἴολον παρόν[3].

Εἶναι ἰδιαίτερα χαρακτηριστικὲς οἱ διάφορες ἐπιφανειακὲς διατυπώσεις μὲ τὶς ὁποῖες ἐπιχειρεῖται νὰ περιγραφῆ ἡ κοινότητα. Παίρνομε ἐνδεικτικὰ τὴν φράσι σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία: «*Οἱ κοινότητες ὡς* ***συσσωματώσεις*** *ἀτόμων ὑπῆρξαν σὲ ὅλα τὰ μήκη καὶ πλάτη τῆς ὑδρογείου, ὡς σύνολα* ***παραγωγῆς πολιτισμοῦ*** *ἢ φορεῖς ἐπιβίωσης τῶν ἀτόμων ποὺ τὶς ἀπάρτιζαν ἀπό τὰ πανάρχαια χρόνια*».

Αὐτὸ τὸ ὁποῖον εὐθὺς διαπιστώνεται εἶναι ἡ ἐπιβεβαίωσις ὅσων ἔχουν προαναφερθεῖ. Τὸ στοιχεῖον τῆς *παραγωγῆς πολιτισμοῦ* ἀπέχει παρασάγγας ἀπὸ τὴν πραγματικότητα καὶ συγκρούεται μὲ τὴν ἀλήθεια, διότι **ἡ κοινότητα δὲν παράγει πολιτισμὸ ἀλλὰ δημιουργεῖ κουλτούρα,** ἐνῶ ἀντιθέτως τὸ κράτος καὶ ἡ κοινωνία εἶναι αὐτὰ τὰ ὁποῖα συνδέονται μὲ τὸν πολιτισμό, ἡ παραγωγὴ τοῦ ὁποίου εἶναι οἱ ἐπιβεβλημένες ἐξουσιαστικὲς συνθῆκες.

Τὸ ἑπόμενο σημεῖο εἶναι ἡ ἀναφορὰ στὶς *συσσωματώσεις ἀτόμων*. Εἶναι προφανὲς ὅτι **οἱ κοινότητες δὲν συνιστοῦν συσσωματώσεις,** δηλαδὴ συνενώσεις δύο ἢ περισσοτέρων ἀτόμων σὲ μία μάζα, ἀλλὰ εἶναι ἡ **ἁρμονικὴ συνύπαρξις ἀνθρώπων μέσω τῆς ἀναδείξεως καὶ κατοχυρώσεως τῶν πολύμορφων καὶ πολυδιάστατων μεταξύ τους συνθέσεων.** Στὴν πραγματικότητα, ἡ κοινωνία εἶναι αὐτὴ ἡ ὁποία ἀναδεικνύει συσσωματώσεις ἀτόμων, δηλαδὴ μαζοποιήσεις.

Ἂς ἔλθουμε, ὅμως, στὸ ὑπὸ ἐξέτασιν ζήτημα, τὴν μία βίαιη διακοπὴ τῆς πορείας της. Αὐτὴ ἡ διακοπὴ ἀνέτρεψε τὴν ὑφισταμένη πραγματικότητα τῆς συνυπάρξεως ἀνθρώπινων ὁμάδων σὲ μία χωρὶς ἐξαναγκασμοὺς διαβίωση, ἡ ὁποία ἔχει ἕνα πλούσιο, σὲ ἐλεύθερες σχέσεις, περιεχόμενο. Ἡ πρωτογενὴς κοινότητα διαφέρει ἀπὸ τὶς μορφὲς οἱ ὁποῖες ἀναδείχθηκαν κατὰ τὶς περιόδους παρακμῆς τῶν ἐξουσιαστικῶν συστημάτων[4]. Σὲ αὐτὲς τὶς μεταγενέστερες μορφὲς κοινοτικοῦ βίου τὰ δημιουργικὰ χαρακτηριστικὰ καὶ οἱ σχέσεις ἐλευθερίας μεταξὺ τῶν, ἐντὸς αὐτῶν, συμβιούντων ἀνθρώπων συνιστοῦν ἀντανακλάσεις τῶν προγενεστέρων μορφῶν.

Ἡ κοινωνία, ὅπως εἰπώθηκε, εἶναι ἕνα ἀνταγωνιστικὸ πρὸς τὴν κοινότητα σχῆμα τὸ ὁποῖο κατασκευάσθηκε ἀπὸ κοινοῦ μὲ τὴν δομημένη ἐξουσία, τὸ κράτος. Πρόκειται γιὰ **μίαν κατόπιν συνεχοῦς ἐπικοινωνίας ἐπιβαλλόμενη μεταξὺ ἑτεροκλίτων συμμετοχὴν καὶ συνύπαρξιν, ἡ ὁποία καθορίζεται ἐπὶ τῇ βάσει κανόνων μὴ οἰκειοθελῶς καὶ καθολικῶς ἀποδεκτῶν.** Κράτος και κοινωνία συνυπάρχουν. Κοινωνία χωρὶς κράτος δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρξη καὶ ἀντιστοίχως κράτος ἄνευ κοινωνίας στερεῖται βάσεως στὴν ὁποία θὰ στηρίζεται καὶ θὰ δύναται νὰ ἀναπτύσσεται ἢ νὰ διατηρεῖται. Ὅπως τὸ κράτος κατασκεύασε τὴν κοινωνία κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο καὶ γιὰ τοὺς ἐνυπάρχοντες λόγους τῆς μεταξύ τους δυναμικῆς σχέσεως, ἡ διατήρησις καὶ ἐνίσχυσις τῆς κοινωνίας, μετὰ τὴν ἀποδιοργάνωσιν τῶν ἐξουσιαστικῶν δομήσεων καὶ θεσμῶν ἀναπόφευκτα θὰ ἐπανασυστήση τὶς κρατικὲς δομὲς καὶ τὴν παλινόρθωσιν τῆς πρόσκαιρα ἀπομακρυνθείσης Τάξεως.

Αὐτὴ εἶναι μία θεμελιώδης ἀναρχικὴ τοποθέτησις ἡ ὁποία ἔχει σκεπασθεῖ ἀπὸ ἀφροὺς οἱ ὁποῖοι ἔφεραν στὴν ἐπιφάνεια τὸ *κοινωνικὸ ζήτημα*, τὸν *κοινωνισμὸ* καὶ τὴν πρόσδεση στὸ ἐξουσιαστικὸ σοσιαλιστικὸ ἅρμα πολλῶν ἀπὸ τὰ ἀναρχικὰ ἰδεώδη[5].

Κάτω ἀπὸ αὐτὴν τὴν ὀπτικὴ θὰ χρειασθῆ νὰ ἐξετα-

συνέχεια στη σελ. 5

1. Ἡ καλλιέργεια, δηλαδὴ τὰ καλὰ ἔργα τὰ ὁποῖα προφανῶς ἀποσκοποῦν στὴν ἐξυπηρέτησιν καὶ τέρψιν τοῦ συνόλου.
2. Ἀποτελεῖ, μάλιστα, ἀντικείμενο χρηματικῆς συναλλαγῆς καὶ πλουτισμοῦ, ἐντασσομένη σέ κανόνες, νόμους καὶ κατασκευασμένες ἰδιαιτερότητες, πρὸς τέρψιν, ἐπίδειξιν καὶ προβολή, ἀλλὰ καὶ ἀνάδειξιν «εἰδημόνων».
3. Εἶναι χαρακτηριστικὴ ἡ ἐγκαθιδρυμένη ψευδὴς συνείδησις περὶ τῆς μοναδικότητος τοῦ κράτους, ὥστε οἱ ἄνθρωποι νὰ μὴν κατανοοῦν ὅτι τὸ ἀνθρώπινο γένος ἔχει προϋπάρξει τοῦ κράτους καὶ ἔχει ἀναπτυχθεῖ χωρὶς αὐτό.
4. Ὅπως αὐτὲς τοῦ μεσαίωνα ἢ τῶν κατοπινῶν χρόνων.
5. Σχετικὰ μὲ αυτὴν τὴν κατάστασιν ἡ ὁποία ἔχει προκύψει θὰ ἀπαιτηθῆ εὐρύτερα ἀνάλυσις.

συνέχεια από τη σελ. 2

Ας σημειώσουμε ακόμη τις χλιαρές διαμαρτυρίες των Συριζαίων και την ακόμα πιο χλιαρή «απαίτησή» τους για παραίτηση *Χρυσοχοΐδη*, **που εξηγούνται εύκολα αν αναλογιστούμε την αντιπολιτευτική ανυπαρξία τους εξ αιτίας της υπόθεσης Ρασπούτιν.**

Θυμόμαστε, βέβαια, πως το καλοκαίρι οι νέες *κυβερνητικές Αντουανέτες*, βουτηγμένες στον αυτοθαυμασμό και στην αλαζονεία, αφού κατατρόπωσαν τους *συριζαίους*, υποτίμησαν το εκρηκτικό πρόβλημα του μεταναστευτικού και το πως διαρθρώνεται όχι μόνο με το εσωτερικό (άσυλο, ενσωμάτωση κ.ά.), αλλά κυρίως με τα λεγόμενα εθνικά ζητήματα.

Ο *Γιάννης ο Καλλιάνος* ο βουλευτής της ΝΔ εκ μετεγγραφής από την *Ένωση Κεντρώων* του *Λεβέντη* (πόσο μας έχει λείψει), που φωτογραφίζεται από συνεργάτη του γραφείου του να παρακολουθεί με γυρισμένη πλάτη τον μετεωρολόγο τον Γιάννη τον Καλλιάνο στην οθόνη, ενώ δεσπόζει στον απέναντι τοίχο μια πελώρια ολόσωμη φωτογραφία του (μαντέψτε) *Γιάννη του Καλλιάνου*, είναι το συμπεριφορικό αρχέτυπο των *γαλάζιων συριζαίων*.

Ο *Γιάννης ο Καλλιάνος*, όπως και όλη η γαλάζια κουστωδία του *Κυριάκου* συνομιλεί με το είδωλό του για τις κρατικές υποθέσεις και πάντα στον τρίτο ενικό, δεν υπάρχει καμμία αμφιβολία. Το *«επιτελικό κράτος»*, δηλαδή το κόλπο όλες οι αρμοδιότητες να καταλήγουν τελικώς στον πρωθυπουργό, υποτίθεται ότι περιορίζει την προσωπική στρατηγική των υπουργών, αλλά υπάρχει ένα πρόβλημα: ο *Κυριάκος* λείπει όλον τον καιρό σε διακοπές.

Θα θυμάστε επίσης, πόσο γρήγορα κατέρρευσε το προηγούμενο ευφυέστατο σχέδιο για μερική αποσυμφόρηση των νησιών του Β. Αιγαίου μετά την 2312η μαζική

επειδή στασίασε μερίδα του πληθυσμού κυρίως της υπαίθρου, υπό τους *Σαμιώτες επαναστάτες Λογοθέτη και Μπουρνιά*.

Οι εξεγερμένοι της *Χίου* πολιόρκησαν την τουρκική φρουρά, αλλά ήταν ανεπαρκώς εξοπλισμένοι και επί πλέον οι *Λογοθέτης* και *Μπουρνιάς* έριζαν για την ηγεσία. Η *Υψηλή Πύλη* απέστειλε εκστρατευτικό σώμα από 7.000 Οθωμανούς, που μαζί με άτακτα στίφη μουσουλμάνων, που έφτασαν στη *Χίο* από τα παράλια της Μ. Ασίας με πλεούμενα, οργάνωσαν μια σφαγή, που δεν είχε ξαναγνωρίσει ο τότε κόσμος. Το ημερολόγιο έγραφε 30 Μαρτίου του 1822. Η διεθνής κοινή γνώμη συγκλονίστηκε, η σφαγή έγινε θέμα ζωγραφικό από τον *Ντελακρουά*, διάσημοι ποιητές και

Αιγαίου *Μουντζούρη* να προάγει την τέχνη του γραψαρχιδισμού γράφοντας κυριολεκτικά στα αχαμνά του τον ίδιο τον Κούλη τον πρωθυπουργό, τον εκλεκτό, τον αλάνθαστο, τον αποφασιστικό, τον άριστο των αρίστων, τον διαπρεπή κ.λπ. κλπ. Ιερόσυλον και απρεπές. Και δεν φτάνει μόνο αυτό ο γραψαρχιδιστής περιφερειάρχης φρόντισε να αποθανατιστεί η τέχνη του, ώστε όλοι οι τυχεροί να μπορούν να θαυμάσουν τον ιδιαίτερο τρόπο του, την άνεσή του, που σίγουρα, δίχως άλλο, είναι αποτέλεσμα πολύχρονων, άοκνων και απερίσπαστων προσπαθειών, αλλά και συγκεκριμένων ασκήσεων, βασικά χειρωνακτικών...

Ο *Μουντζουράκης*, ο δεξιός να μην ξε-

ονται πολλοί και να επιδίδονται σ' αυτήν την δημιουργική δραστηριότητα και έτσι να δημιουργηθεί *αντιπολιτευτικό κίνημα*, που θα το ζήλευε και ο *Αλέξης ο πρώην*, που από τότε που έχασε την εξουσία είναι τόσο μίζερος και θλιβερός, που είναι σαν να τον κλάνουνε χίλιες ρέγγες. Φάε την σκόνη μας *Μουτζουριάδη*. Δηλαδή *τσίμπα και εσύ ένα αρχίδι* (που σημαίνει σε κατατρόπωσα). Προσέξτε δεν είπαμε *μάσα ένα αρχίδι*, το οποίον είναι και βαρύτερο... Οι έννοιες πρέπει να διευκρινίζονται.

Ο Τσίπρας, ας πούμε, δεν μας είχε απλά πρήξει τα αρχίδια, που σημαίνει ότι κάποιος μάς ζάλισε ή μάς κούρασε, αλλά μάς τα είχε σπάσει, κάτι που όπως γνωρίζουν οι μυημένοι στις λεπτές αυτές έννοιες είναι πολύ χειρότερο, αφού άλλο να στα πρήξει και άλλο να στα σπάσει...

Η ιερή αγανάκτηση δεν μειώθηκε, (γαμώ την Παναχαϊκή μου), παρά την δήλωση του γραψαρχίδη περιφερειάρχη *Μουντζουρίδη*, ότι ναι μεν δεν ζητάει συγγνώμη, που έκανε τον Κούλη αλαμαρνέρα ξεκούμπωτη, αλλά παρ' όλα αυτά τον σέβεται, γιατί αλλιώς δεν θα τον έγραφε με τόση περηφάνια στα αρχίδια του, αλλά ίσως κάπου αλλού. Με άλλα λόγια τον έγραψε στα κλαμπάνια του με τον δέοντα σεβασμό, με τις δέουσες τιμές, όπως αρμόζει στον καταλληλότερο πρωθυπουργό, τον νικητή του *Τσίπρα*, που υποσχέθηκε ότι θα βγάλει την γλώσσα στην σάπια ολιγαρχία και μετά τα σκάτωσε, γιατί ήταν χειρότερος απ' όλους.

Ο κ. *Μουτζούρης* σημείωσε, επίσης, ότι δεν μεταφέρει τι του είπε ο κ. *Μητσοτάκης* στο τηλέφωνο και επεσήμανε ότι *«συνομιλώ με υψηλό τόνο, γιατί εκείνη την ώρα είμαι μέσα στο στρατόπεδο επί τρεις ώρες και χιλιάδες Μυτιληνιών επιχειρούσαν να εισβάλουν»*. Όσο για τους *κλαπαρχίδες* (είναι αυτοί που τ' αρχίδια τους έχουν «κρεμάσει» συνήθως λόγω ηλικίας και

νέες *κυβερνητικές Αντουανέτες*, βουτηγμένες στον αυτοθαυμασμό και στην αλαζονεία, αφού κατατρόπωσαν τους *συριζαίους*, υποτίμησαν το εκρηκτικό πρόβλημα του μεταναστευτικού και το πως διαρθρώνεται όχι μόνο με το εσωτερικό (άσυλο, ενσωμάτωση κ.ά.), αλλά κυρίως με τα λεγόμενα εθνικά ζητήματα.

Ο *Γιάννης ο Καλλιάνος* ο βουλευτής της ΝΔ εκ μετεγγραφής από την *Ένωση Κεντρώων* του *Λεβέντη* (πόσο μας έχει λείψει), που φωτογραφίζεται από συνεργάτη του γραφείου του να παρακολουθεί με γυρισμένη πλάτη τον μετεωρολόγο τον Γιάννη τον Καλλιάνο στην οθόνη, ενώ δεσπόζει στον απέναντι τοίχο μια πελώρια ολόσωμη φωτογραφία του (μαντέψτε) *Γιάννη του Καλλιάνου*, είναι το συμπεριφορικό αρχέτυπο των *γαλάζιων συριζαίων*.

Ο *Γιάννης ο Καλλιάνος*, όπως και όλη η γαλάζια κουστωδία του *Κυριάκου* συνομιλεί με το είδωλό του για τις κρατικές υποθέσεις και πάντα στον τρίτο ενικό, δεν υπάρχει καμμία αμφιβολία. Το «*επιτελικό κράτος*», δηλαδή το κόλπο όλες οι αρμοδιότητες να καταλήγουν τελικώς στον πρωθυπουργό, υποτίθεται ότι περιορίζει την προσωπική στρατηγική των υπουργών, αλλά υπάρχει ένα πρόβλημα: ο *Κυριάκος* λείπει όλον τον καιρό σε διακοπές.

Θα θυμάστε επίσης, πόσο γρήγορα κατέρρευσε το προηγούμενο ευφυέστατο σχέδιο για μερική αποσυμφόρηση των νησιών του Β. Αιγαίου μετά την 2312η μαζική διαμαρτυρία των κατοίκων.

Οι εξ ίσου μαζικές διαμαρτυρίες των κατοίκων της ενδοχώρας, που αρνούνται να δεχτούν τους αλλοδαπούς αιτούντες άσυλο και το γενικότερο μπάχαλο με τη φιλοξενία των «ασυνόδευτων ανηλίκων» εντός των αστικών κέντρων, οδήγησαν στη γνωστή στροφή 180 μοιρών και στην κωμικοτραγική κατάληξη των ημερών μας.

ΕΠΙΤΕΛΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ: ΤΡΕΙΣ ΛΑΛΟΥΝ ΚΑΙ ΔΥΟ ΧΟΡΕΥΟΥΝ...

Δεν χωρά αμφιβολία ότι οι κυβερνητικοί έχουν χάσει τα αυγά και τα πασχάλια.

Μονίμως υπό το κράτος πανικού ερωτοτρόπησε, όπως θυμόμαστε, για μερικές βραδιές με τον πολέμαρχο Χαφτάρ, υπό-

επειδή στασίασε μερίδα του πληθυσμού κυρίως της υπαίθρου, υπό τους *Σαμιώτες επαναστάτες Λογοθέτη και Μπουρνιά*.

Οι εξεγερμένοι της *Χίου* πολιόρκησαν την τουρκική φρουρά, αλλά ήταν ανεπαρκώς εξοπλισμένοι και επί πλέον οι *Λογοθέτης* και *Μπουρνιάς* έριζαν για την ηγεσία. Η *Υψηλή Πύλη* απέστειλε εκστρατευτικό σώμα από 7.000 Οθωμανούς, που μαζί με άτακτα στίφη μουσουλμάνων, που έφτασαν στη *Χίο* από τα παράλια της Μ. Ασίας με πλεούμενα, οργάνωσαν μια σφαγή, που δεν είχε ξαναγνωρίσει ο τότε κόσμος. Το ημερολόγιο έγραφε 30 Μαρτίου του 1822. Η διεθνής κοινή γνώμη συγκλονίστηκε, η σφαγή έγινε θέμα ζωγραφικό από τον *Ντελακρουά*, διάσημοι ποιητές και συγγραφείς έγραψαν για αυτήν, όπως ο *Ουγκώ*.

Τι; Δεν είναι ο Μητσοτακ-πασάς ο Σουλτάνος; Σύμφωνοι αν και δεν μπορούμε να αποκλείσουμε τεχνικά την πιθανότητα να ζητήσει ο *Κυριάκος* τη βοήθεια τουρκικών ΜΑΤ. Όσο το σκεφτόμαστε, μάλιστα τόσο πιο λογικό φαίνεται. Αν μάλιστα έχει και μια λίμπεραλ πινελιά π.χ. «*ελληνοτουρκική συνεργασία για την καταπολέμηση της ξενοφοβίας*»;

Για την ώρα καμαρώστε πόσο εκδικητικά και μικρόψυχα αντέδρασε το «*μικρό και επιτελικό κράτος*». Έστειλαν τα ΜΑΤ στην ....«πολύπαθη» ΑΣΟΕΕ προκειμένου να καταστείλουν ένα φοιτητικό γλέντι. Μα τι γενναιότητα οι *Ήρωες της Κανονικότητας*!

Αιγαίου *Μουντζούρη* να προάγει την τέχνη του γραψαρχιδισμού γράφοντας κυριολεκτικά στα αχαμνά του τον ίδιο τον Κούλη τον πρωθυπουργό, τον εκλεκτό, τον αλάνθαστο, τον αποφασιστικό, τον άριστο των αρίστων, τον διαπρεπή κ.λπ. κλπ. Ιερόσυλον και απρεπές. Και δεν φτάνει μόνο αυτό ο γραψαρχιδιστής περιφερειάρχης φρόντισε να αποθανατιστεί η τέχνη του, ώστε όλοι οι τυχεροί να μπορούν να θαυμάσουν τον ιδιαίτερο τρόπο του, την άνεσή του, που σίγουρα, δίχως άλλο, είναι αποτέλεσμα πολύχρονων, άοκνων και απερίσπαστων προσπαθειών, αλλά και συγκεκριμένων ασκήσεων, βασικά χειρωνακτικών...

Ο *Μουντζουράκης*, ο δεξιός να μην ξεχνιόμαστε, λοιπόν, αποδείχθηκε σκληρό καρύδι και έγραψε στα αρχίδια του τον *Μητσοτάκη* με την χαρακτηριστική κίνηση, που όλοι γνωρίζουμε λίγο πολύ, κατά την διάρκεια τηλεφωνικής συνομιλίας του με τον υπουργό Επικρατείας *Γεραπετρίτη*, με τον οποίο παζάρευε την λήξη των επεισοδίων και τον οποίο προηγουμένως φρόντισε να προειδοποιήσει για τα περαιτέρω λέγοντας χαρακτηριστικά «*μη μου κάνει εμένα παληκαριές ο πρωθυπουργός, δεν είμαι κανένα παιδάκι*», ενώ χαρακτήρισε τα ΜΑΤ χειρότερα από τους μισθοφόρους του *Ερντογάν*. Πάντως, είναι τουλάχιστον ύποπτη η συμπεριφορά και του *Γεραπετρίτη*, που άκουγε τον ασεβούντα γραψαρχιδιστή και όχι μόνο δεν του έκλεισε το τηλέφωνο, αλλά χύμιξε τι έκανε και ο

αρχίδι, το οποίον είναι και βαρύτερο... Οι έννοιες πρέπει να διευκρινίζονται.

Ο Τσίπρας, ας πούμε, δεν μας είχε απλά πρήξει τα αρχίδια, που σημαίνει ότι κάποιος μάς ζάλισε ή μάς κούρασε, αλλά μάς τα είχε σπάσει, κάτι που όπως γνωρίζουν οι μυημένοι στις λεπτές αυτές έννοιες είναι πολύ χειρότερο, αφού άλλο να στα πρήξει και άλλο να στα σπάσει...

Η ιερή αγανάκτηση δεν μειώθηκε, (γαμώ την Παναχαϊκή μου), παρά την δήλωση του γραψαρχίδη περιφερειάρχη *Μουντζουρίδη*, ότι ναι μεν δεν ζητάει συγγνώμη, που έκανε τον Κούλη αλαμαρνέρα ξεκούμπωτη, αλλά παρ' όλα αυτά τον σέβεται, γιατί αλλιώς δεν θα τον έγραφε με τόση περηφάνια στα αρχίδια του, αλλά ίσως κάπου αλλού. Με άλλα λόγια τον έγραψε στα κλαμπάνια του με τον δέοντα σεβασμό, με τις δέουσες τιμές, όπως αρμόζει στον καταλληλότερο πρωθυπουργό, τον νικητή του *Τσίπρα*, που υποσχέθηκε ότι θα βγάλει την γλώσσα στην σάπια ολιγαρχία και μετά τα σκάτωσε, γιατί ήταν χειρότερος απ' όλους.

Ο κ. *Μουτζούρης* σημείωσε, επίσης, ότι δεν μεταφέρει τι του είπε ο κ. *Μητσοτάκης* στο τηλέφωνο και επεσήμανε ότι «*συνομιλώ με υψηλό τόνο, γιατί εκείνη την ώρα είμαι μέσα στο στρατόπεδο επί τρεις ώρες και χιλιάδες Μυτιληνιών επιχειρούσαν να εισβάλουν*». Όσο για τους *κλαπαρχίδες* (είναι αυτοί που τ' αρχίδια τους έχουν «κρεμάσει», συνήθως λόγω ηλικίας και χτυπάνε, δηλαδή αυτοί που «τους μαράθηκαν τ' αρχίδια», μεταφορικά, οι οκνοί, οι άχρηστοι, οι ανίκανοι), που τον κατηγορούν απάντησε με παρρησία ότι «*Καμία επανάσταση κατά του κράτους, κατά της κυβερνήσεως, θέλουμε τα νησιά μας να παραμείνουν ελληνικά*», ενώ τόνισε ακόμη ότι «*τρεις ώρες προσπαθούσα για την ασφάλεια των ανδρών των ΜΑΤ*».

Και ποια θα είναι πλέον η τύχη του γραψαρχίδη περιφερειάρχη;

«Δεν νομίζω ότι μπορεί η κυβέρνηση να συνομιλήσει μ' έναν άνθρωπο σαν και αυτόν [...]Είναι ένας άνθρωπος που κάνει show. Όπως φώναζαν παλιά στα γήπεδα "έμπαινε Γιούτσο, έμπαινε!" και ζει τον μύθο του αποφάνθηκε η χαρχάλα, η

μη φωτογραφία του (μαντέψτε) *Γιάννη του Καλλιάνου*, είναι το συμπεριφορικό αρχέτυπο των *γαλάζιων συριζαίων*.

Ο *Γιάννης ο Καλλιάνος*, όπως και όλη η γαλάζια κουστωδία του *Κυριάκου* συνομιλεί με το είδωλό του για τις κρατικές υποθέσεις και πάντα στον τρίτο ενικό, δεν υπάρχει καμμία αμφιβολία. Το «*επιτελικό κράτος*», δηλαδή το κόλπο όλες οι αρμοδιότητες να καταλήγουν τελικώς στον πρωθυπουργό, υποτίθεται ότι περιορίζει την προσωπική στρατηγική των υπουργών, αλλά υπάρχει ένα πρόβλημα: ο *Κυριάκος* λείπει όλον τον καιρό σε διακοπές.

Θα θυμάστε επίσης, πόσο γρήγορα κατέρρευσε το προηγούμενο ευφυέστατο σχέδιο για μερική αποσυμφόρηση των νησιών του Β. Αιγαίου μετά την 2312η μαζική διαμαρτυρία των κατοίκων.

Οι εξ ίσου μαζικές διαμαρτυρίες των κατοίκων της ενδοχώρας, που αρνούνται να δεχτούν τους αλλοδαπούς αιτούντες άσυλο και το γενικότερο μπάχαλο με τη φιλοξενία των «ασυνόδευτων ανηλίκων» εντός των αστικών κέντρων, οδήγησαν στη γνωστή στροφή 180 μοιρών και στην κωμικοτραγική κατάληξη των ημερών μας.

ΕΠΙΤΕΛΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ: ΤΡΕΙΣ ΛΑΛΟΥΝ ΚΑΙ ΔΥΟ ΧΟΡΕΥΟΥΝ...

Δεν χωρά αμφιβολία ότι οι κυβερνητικοί έχουν χάσει τα αυγά και τα πασχάλια.

Μονίμως υπό το κράτος πανικού ερωτοτρόπησε, όπως θυμόμαστε, για μερικές βραδιές με τον πολέμαρχο Χαφτάρ, μπόρεσε κουτσά-στραβά να φορτώσει στη «θαλασσοταραχή» (2-3 μποφόρ...) την παραβίαση της αιγιαλίτιδας ζώνης από το τουρκικό ερευνητικό σκάφος, όμως πως να κρυφτούν τα ρεζιλίκια στη Χίο και Λέσβο;

Υποψιαζόμαστε ότι πολύ σύντομα θα θελήσουν να εκδικηθούν τους νησιώτες· περιμένετε και θα δείτε. Μην τους βλέπετε που κάνουν την ανάγκη φιλοτιμία.

Κάποτε η οθωμανική πύλη τιμώρησε με ανείπωτη σφαγή τον πληθυσμό της Χίου, επειδή στασίασε μερίδα του πληθυσμού κυρίως της υπαίθρου, υπό τους *Σαμιώτες επαναστάτες Λογοθέτη και Μπουρνιά*.

Οι εξεγερμένοι της *Χίου* πολιόρκησαν την τουρκική φρουρά, αλλά ήταν ανεπαρκώς εξοπλισμένοι και επί πλέον οι *Λογοθέτης* και *Μπουρνιάς* έριζαν για την ηγεσία. Η *Υψηλή Πύλη* απέστειλε εκστρατευτικό σώμα από 7.000 Οθωμανούς, που μαζί με άτακτα στίφη μουσουλμάνων, που έφτασαν στη *Χίο* από τα παράλια της Μ. Ασίας με πλεούμενα, οργάνωσαν μια σφαγή, που δεν είχε ξαναγνωρίσει ο τότε κόσμος. Το ημερολόγιο έγραφε 30 Μαρτίου του 1822. Η διεθνής κοινή γνώμη συγκλονίστηκε, η σφαγή έγινε θέμα ζωγραφικό από τον *Ντελακρουά*, διάσημοι ποιητές και συγγραφείς έγραψαν για αυτήν, όπως ο *Ουγκώ*.

Τι; Δεν είναι ο Μητσοτακ-πασάς ο Σουλτάνος; Σύμφωνοι αν και δεν μπορούμε να αποκλείσουμε τεχνικά την πιθανότητα να ζητήσει ο *Κυριάκος* τη βοήθεια τουρκικών ΜΑΤ. Όσο το σκεφτόμαστε, μάλιστα τόσο πιο λογικό φαίνεται. Αν μάλιστα έχει και μια λίμπεραλ πινελιά π.χ. «*ελληνοτουρκική συνεργασία για την καταπολέμηση της ξενοφοβίας*»;

Για την ώρα καμαρώστε πόσο εκδικητικά και μικρόψυχα αντέδρασε το «*μικρό και επιτελικό κράτος*». Έστειλαν τα ΜΑΤ στην ....«πολύπαθη» ΑΣΟΕΕ προκειμένου να καταστείλουν ένα φοιτητικό γλέντι. Μα τι γενναιότητα οι *Ήρωες της Κανονικότητας*! Σαν τον κύριο που του φταίνε οι άλλοι και κλωτσάει το άτυχο σκυλάκι του από τα νεύρα του. Αυτό μπορούν, αυτό κάνουν...

Ο γραψαρχιδισμός ενός περιφερειάρχη και η χαμένη τιμή του Κούλη του «άριστου» πρωθυπουργού...

Ουκ ολίγες οι σεμνότυφες αρσακειάδες, οι οποίες έφριξαν εξ αιτίας της «ανείπωτης» κίνησης του περιφερειάρχη βορείου Αιγαίου *Μουντζούρη* να προάγει την τέχνη του γραψαρχιδισμού γράφοντας κυριολεκτικά στα αχαμνά του τον ίδιο τον Κούλη τον πρωθυπουργό, τον εκλεκτό, τον αλάνθαστο, τον αποφασιστικό, τον άριστο των αρίστων, τον διαπρεπή κ.λπ. κλπ. Ιερόσυλον και απρεπές. Και δεν φτάνει μόνο αυτό ο γραψαρχιδιστής περιφερειάρχης φρόντισε να αποθανατιστεί η τέχνη του, ώστε όλοι οι τυχεροί να μπορούν να θαυμάσουν τον ιδιαίτερο τρόπο του, την άνεσή του, που σίγουρα, δίχως άλλο, είναι αποτέλεσμα πολύχρονων, άοκνων και απερίσπαστων προσπαθειών, αλλά και συγκεκριμένων ασκήσεων, βασικά χειρωνακτικών...

Ο *Μουντζουράκης*, ο δεξιός να μην ξεχνιόμαστε, λοιπόν, αποδείχθηκε σκληρό καρύδι και έγραψε στα αρχίδια του τον *Μητσοτάκη* με την χαρακτηριστική κίνηση, που όλοι γνωρίζουμε λίγο πολύ, κατά την διάρκεια τηλεφωνικής συνομιλίας του με τον υπουργό Επικρατείας *Γεραπετρίτη*, με τον οποίο παζάρευε την λήξη των επεισοδίων και τον οποίο προηγουμένως φρόντισε να προειδοποιήσει για τα περαιτέρω λέγοντας χαρακτηριστικά «*μη μου κάνει εμένα παληκαριές ο πρωθυπουργός, δεν είμαι κανένα παιδάκι*», ενώ χαρακτήρισε τα ΜΑΤ χειρότερα από τους μισθοφόρους του *Ερντογάν*. Πάντως, είναι τουλάχιστον ύποπτη η συμπεριφορά και του *Γεραπετρίτη*, που άκουγε τον ασεβούντα γραψαρχιδιστή και όχι μόνο δεν του έκλεισε το τηλέφωνο, αλλά γύρευε τι έκανε και ο ίδιος την ίδια στιγμή... Μήπως έγραφε και αυτός στα καλαμπαλίκια του, μήπως...

Η ανομολογήτη, λοιπόν, αυτή κίνηση αποθανατίστηκε και μεταδόθηκε σ' όλο το *Βασίλειο* μ' όλους τους κινδύνους, που κρύβει κάτι τέτοιο, με πρώτο-πρώτο τον κίνδυνο να χάσει ο λαός τον σεβασμό του προς τους θεσμούς, αλλά και για τον ίδιο τον *Κούλη*. Δηλαδή; Δηλαδή να αρχίσει ο πάσα ένας, όταν βλέπει τον *Κούλη* να πιάνει τ' αμελέτητά του, ή να μαζεύφάνια στα αρχίδια του, αλλά ίσως κάπου αλλού. Με άλλα λόγια τον έγραψε στα κλαμπάνια του με τον δέοντα σεβασμό, με τις δέουσες τιμές, όπως αρμόζει στον καταλληλότερο πρωθυπουργό, τον νικητή του *Τσίπρα*, που υποσχέθηκε ότι θα βγάλει την γλώσσα στην σάπια ολιγαρχία και μετά τα σκάτωσε, γιατί ήταν χειρότερος απ' όλους.

Ο κ. *Μουτζούρης* σημείωσε, επίσης, ότι δεν μεταφέρει τι του είπε ο κ. *Μητσοτάκης* στο τηλέφωνο και επεσήμανε ότι «*συνομιλώ με υψηλό τόνο, γιατί εκείνη την ώρα είμαι μέσα στο στρατόπεδο επί τρεις ώρες και χιλιάδες Μυτιληνιών επιχειρούσαν να εισβάλουν*». Όσο για τους *κλαπαρχίδες* (είναι αυτοί που τ' αρχίδια τους έχουν «κρεμάσει», συνήθως λόγω ηλικίας και χτυπάνε, δηλαδή αυτοί που «τους μαράθηκαν τ' αρχίδια», μεταφορικά, οι οκνοί, οι άχρηστοι, οι ανίκανοι), που τον κατηγορούν απάντησε με παρρησία ότι «*Καμία επανάσταση κατά του κράτους, κατά της κυβερνήσεως, θέλουμε τα νησιά μας να παραμείνουν ελληνικά*», ενώ τόνισε ακόμη ότι «*τρεις ώρες προσπαθούσα για την ασφάλεια των ανδρών των ΜΑΤ*».

Και ποια θα είναι πλέον η τύχη του γραψαρχίδη περιφερειάρχη;

«***Δεν νομίζω ότι μπορεί η κυβέρνηση να συνομιλήσει μ' έναν άνθρωπο σαν και αυτόν [...]Είναι ένας άνθρωπος που κάνει show. Όπως φώναζαν παλιά στα γήπεδα "έμπαινε Γιούτσο, έμπαινε!" και ζει τον μύθο του***» αποφάνθηκε η χαρχάλα, η **Ντόρα η Μπακογιάννη** η πρωθυπουργική αδελφή, ενώ την επιδοκίμαζε η φαλακρή λουλού ο **Τζανακόπουλος**. «*Γραφικό και επικίνδυνο, με τα χειρότερα χαρακτηριστικά ενός Έλληνα*», χαρακτήρισε και ο κυβερνητικός εκπρόσωπος Στέλιος Πέτσας τον κ. Μουτζούρη προειδοποιώντας με κάθε ευθύνη και αξιοπιστία ότι δεν θα υπάρξει ***«Καμμία συζήτηση από δω και πέρα με τον κ. Μουτζούρη»***, (δηλώσεις στο Σκάι) διαβεβαιώνοντας ότι ***«και η κυβέρνηση***

***δεν θα τον καλούσε μετά από τα τελευταία γεγονότα*».

Ο Μητσοτάκης, όμως, ο μεγάλος κλαναράδας, όπως διαβάσαμε (27-2, *Πρώτο Θέμα*) είπε ότι περιμένει τον Μουντζούρη για διάλογο: «- ***Κ. Μητσοτάκης***: *Είμαστε όλοι; Έναν χάσαμε στην πορεία...* -***Αυτοδιοικητικός***: *Λόγω πτήσης.* - ***Κ. Μητσοτάκης***: *Εάν ερχόταν θα τον δεχόμασταν. Εμείς δεν έχουμε τέτοια θέματα...*».

Αν καταλάβαμε καλά, ο Μητσοτάκης κάποιους άδειασε ή μάλλον τους έγραψε και αυτός στα αυτά του, γιατί τον αύτωσαν και αυτοί με την βιασύνη τους και είπε και αυτός να τους αυτώσει, αφού βιάστηκαν να αυτώσουν τον Μουτζούρη, ειδικά αυτή η Ντόρα που του τα είχε πρήξει από όταν ήταν μικρός, και τελικά ο Μουτζούρης θα ερχόταν, αλλά τελικά έχασε την πτήση και δεν πήγε πουθενά μέχρι να ξεκαθαρίσει το τοπίο, που παραμένει θολό, αφού όλοι θέλουν να προλάβουν να αυτώσουν τους άλλους και δεν υπάρχει καμία συνεννόηση για να υπάρξει μια σειρά σ' αυτό το πράγμα, μια προτεραιότητα, άει στο καλό και φασκελομουτζούρωστα...

ΑΣΚΗΣΕΙΣ ΥΒΡΙΔΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΑΠΟ ΤΟ ΤΟΥΡΚΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ ΣΕ ΕΒΡΟ ΚΑΙ ΝΗΣΙΑ Β. ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ

πάνω στη δυστυχία των άλλων και θα αρκούν μερικές κουλούρες συρματόπλεγμα για να ασφαλίσουν τον παράδεισό τους.

Το γνωρίζει ο *Ερντογάν* και τους παίζει αναλόγως, με το χειρότερο εφιάλτη τους. Το οικόπεδο, που λέγεται ελλαδικός χώρος δεν το λογαριάζει καν, για να μην έχουμε αυταπάτες. Όπως και να 'χει, από την Παρασκευή 28 Φεβρουαρίου, η ελληνοτουρκική μεθόριος έχει κατακλυστεί με δεκάδες χιλιάδες αλλοδαπούς, πρόσφυγες και μετανάστες, που κουβάλησε ο τουρκικός στρατός στα πλαίσια διεξαγωγής πλέον ενός υβριδικού πολέμου, μια επιχείρηση που αποτελεί προέκταση της σφοδρής πολεμικής σύρραξης στα βόρεια της Συρίας με δεκάδες τούρκους στρατιώτες νεκρούς και τραυματίες τις τελευταίες ημέρες.

Σύμφωνα με τον *Φαχρετίν Ολτούν*, εκπρόσωπο τύπου του *Ερντογάν*: «*Η Τουρκία φιλοξενεί 3,7 εκατομμύρια Σύρους πρόσφυγες που διέφυγαν του πολέμου, του ολέθρου και του χάους. Είμαστε περήφανοι που έχουμε ξοδέψει πολύτιμα κρατικά κονδύλια για να βοηθήσουμε τους αδερφούς και τις αδερφές μας χάρη στην γενναιοδωρία των Τούρκων πολιτών. Η διεθνής κοινότητα μάς άφησε μόνους να αντιμετωπίσουμε την πρόκληση. Ορισμένοι από τους πρόσφυγες αυτούς αποφάσισαν να φύγουν βάσει της αλλαγής της πολιτικής.* ***Ο αριθμός τους είναι 80.888.*** *Αυτός ο αριθμός μπορεί να αυξηθεί τις επόμενες ημέρες*». Η τουρκική προπαγάνδα μάλιστα κάνει λόγο άλλοτε για 38.000 και άλλοτε για 78.000 πρόσφυγες, οι οποίοι δήθεν έχουν ήδη περάσει στην Ευρώπη.

Την ίδια στιγμή πρόσφυγες και μετανάστες που βρίσκονται σε τουρκικό έδαφος λαμβάνουν μηνύματα στα κινητά τους, που τους διαβεβαίωναν ψευδώς ότι τα σύνορα με την Ελλάδα έχουν ανοίξει, στα τουρκικά κανάλια διακινητές καλούσαν επίσης και μάλιστα αφιλοκερδώς όλους τους ενδιαφερόμενους να σπεύσουν να περάσουν τα σύνορα.

«*Τα σύνορα της Ελλάδας είναι και σύνορα της ΕΕ*», υπογράμμισε ο πασοκτζής υπουργός *Μιχάλης Χρυσοχοΐδης* με νόημα, αποκαλύπτοντας το ρόλο του χωροφύλακα, που έχει αναλάβει το ελληνικό προτεκτοράτο. Ασφαλώς, οι ευρωπαίοι πολιτικοί, ως προ-

συνέχεια από τη σελ. 3 **Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ...**

σθοῦν ἐν συντομία δύο ζητήματα τὰ ὁποῖα προκύπτουν καὶ σχετίζονται μὲ τὸ κατὰ πόσον ὁ ἀναρχικὸς ἀγῶνας εἶναι καὶ ἀντικοινωνικὸς καὶ κατὰ πόσον εὐσταθεῖ ἡ ἄποψις συμφώνως πρὸς τὴν ὁποίαν ἡ «ἀναρχικὴ κοινωνία» εἶναι ἐπιδίωξις τῶν ἀναρχικῶν.

Εἶναι χαρακτηριστικὸ τοῦ ἐξουσιαστικοῦ τρόπου ἀντιμετωπίσεως τῆς πραγματικότητος ἡ ὁμαδοποίησις πολλῶν ἀντιτιθεμένων καταστάσεων οἱ ὁποῖες ἐμφανίζονται κάτω ἀπὸ μία κοινὴ ὀνομασία (ὅπως, παραδείγματος χάριν, ἡ περίπτωσις τῆς κοινωνίας). Γιὰ τὸν ἀναρχικὸν τρόπο σκέψεως αὐτὸ δὲν ἰσχύει καὶ δὲν ἀκολουθεῖται ἡ πρακτικὴ τοῦ «τσουβαλιάσματος». Δὲν προκύπτει, ἑπομένως, κανενὸς εἴδους λογικὴ ἡ ὁποία νὰ ἀποδέχεται κάποιον ἀντικοινωνικὸ ἀγῶνα[6], δεδομένης τῆς πολυσυνθετότητος τῆς κοινωνίας. Τὸ καθοριστικὸν –καὶ κυρίως αὐτό– γιὰ τὴν ἐλευθερωτικὴ διεργασία εἶναι ἡ συμβολὴ στὴν ἀνέλιξιν τοῦ κοινωνικοῦ ἀνταγωνισμοῦ ὑπὸ τὴν στενήν του ἔννοιαν καὶ διάστασιν οὕτως ὥστε νὰ συμπεριλαμβάνει τὸ περιεχόμενον τῆς **καταστροφικῆς ἀναδημιουργίας**, καταστροφικῆς γιὰ τὸ κράτος, τὸ κατασκεύασμά του (κοινωνία) καὶ τὶς ἐξουσιαστικὲς σχέσεις καὶ ἀναδημιουργίας τοῦ κοινοτικοῦ βίου σὲ ἀναβαθμισμένη μορφὴ καὶ περιεχόμενο. Μία συνειδητὴ πορεία ἡ ὁποία δὲν ἀποβλέπει στὴν τεχνητὴ ἀντιπαράθεσι μὲ τὸ δομικὸ πλέγμα τῆς ἐξουσίας (κράτος-κοινωνία) ἀλλὰ μὲ τὴν κατ' οὐσίαν σύνθεσιν τῶν κοινοτικῶν διαχρονικῶν χαρακτηριστικῶν, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τὸ δυναμικὸ συστατικὸ γιὰ τὴν ἀναδημιουργία τοῦ κοινοτικοῦ βίου.

Συνεπῶς, ὅταν γίνεται λόγος γιὰ «ἀναρχικὴ κοινωνία» πρέπει νὰ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ὅτι ἀναιρεῖται ὁ ἀναρχικὸς χαρακτῆρας καὶ σκοπὸς καὶ μάλιστα ἐκ θεμελίων, δεδομένου ὅτι ἡ ὅλη πορεία πρὸς τὴν «ἀναρχικὴ κοινωνία», θὰ «ἐμπλουτίζεται» ἀπὸ μὴ ἀναρχικὰ χαρακτηριστικὰ[7] τὰ ὁποῖα θὰ κατευθύνουν πρὸς τὴν κατασκευὴν ἑνὸς «ἀναρχικοῦ κράτους». Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο τὸ οἰκοδόμημα ἔχει καταρρεύσει, ὅπως ἔχει γραφεῖ στὴν ἀρχὴ αὐτοῦ τοῦ κειμένου.

Θὰ μποροῦσε νὰ προβληθῆ ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι ἡ χρῆσις τοῦ ὅρου *κοινωνία* εἶναι τυπικὴ καὶ ὅτι ὅταν λέμε κοινωνία, ἐν-

θέματα…».

Αν καταλάβαμε καλά, ο Μητσοτάκης κάποιους άδειασε ή μάλλον τους έγραψε και αυτός στα αυτά του, γιατί τον αύτωσαν και αυτοί με την βιασύνη τους και είπε και αυτός να τους αυτώσει, αφού βιάστηκαν να αυτώσουν τον Μουτζούρη, ειδικά αυτή η Ντόρα που του τα είχε πρήξει από όταν ήταν μικρός, και τελικά ο Μουτζούρης θα ερχόταν, αλλά τελικά έχασε την πτήση και δεν πήγε πουθενά μέχρι να ξεκαθαρίσει το τοπίο, που παραμένει θολό, αφού όλοι θέλουν να προλάβουν να αυτώσουν τους άλλους και δεν υπάρχει καμία συνεννόηση για να υπάρξει μια σειρά σ' αυτό το πράγμα, μια προτεραιότητα, άει στο καλό και φασκελομουτζούρωστα…

ΑΣΚΗΣΕΙΣ ΥΒΡΙΔΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΑΠΟ ΤΟ ΤΟΥΡΚΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ ΣΕ ΕΒΡΟ ΚΑΙ ΝΗΣΙΑ Β. ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ

Το είπε και το έκανε ο *Σουλτάνος* και για αυτό τον έχουν σε υπόληψη σε *Δύση* και *Ανατολή*. Εφ' όσον η *Βορειοατλαντική Συμμαχία* δείχνει ακόμα απρόθυμη να βοηθήσει το τουρκικό κράτος, που τα έχει βρει σκούρα μαζί με τους χαλιφάτους του στην συριακή επαρχία *Ιντλίμπ* από τα στρατεύματα του *Άσσαντ*, που υποστηρίζονται από το ρωσικό κράτος, ο *Ερντογάν* στέλνει οργανωμένα πρόσφυγες και μετανάστες στα σύνορα του Έβρου και στα νησιά του Β. Ανατολικού Αιγαίου για να εκβιάσει την ΕΕ.

Μ' άλλα λόγια ο Ερντογάν απηύδησε!!!

Μα είναι δυνατόν να έχει καταλάβει ο τουρκικός στρατός και οι τζιχαντιστές συριακά εδάφη και να δέχεται και από πάνω επιθέσεις από τα συριακά

θόριος έχει κατακλυσθεί με δεκάδες χιλιάδες αλλοδαπούς, πρόσφυγες και μετανάστες, που κουβάλησε ο τουρκικός στρατός στα πλαίσια διεξαγωγής πλέον ενός υβριδικού πολέμου, μια επιχείρηση που αποτελεί προέκταση της σφοδρής πολεμικής σύρραξης στα βόρεια της Συρίας με δεκάδες τούρκους στρατιώτες νεκρούς και τραυματίες τις τελευταίες ημέρες.

Σύμφωνα με τον *Φαχρετίν Ολτούν*, εκπρόσωπο τύπου του *Ερντογάν*: «*Η Τουρκία φιλοξενεί 3,7 εκατομμύρια Σύρους πρόσφυγες που διέφυγαν του πολέμου, του ολέθρου και του χάους. Είμαστε περήφανοι που έχουμε ξοδέψει πολύτιμα κρατικά κονδύλια για να βοηθήσουμε τους αδερφούς και τις αδερφές μας χάρη στην γενναιοδωρία των Τούρκων πολιτών. Η διεθνής κοινότητα μάς άφησε μόνους να αντιμετωπίσουμε την πρόκληση. Ορισμένοι από τους πρόσφυγες αυτούς αποφάσισαν να φύγουν βάσει της αλλαγής της πολιτικής.* ***Ο αριθμός τους είναι 80.888.*** *Αυτός ο αριθμός μπορεί να αυξηθεί τις επόμενες ημέρες*». Η τουρκική προπαγάνδα μάλιστα κάνει λόγο άλλοτε για 38.000 και άλλοτε για 78.000 πρόσφυγες, οι οποίοι δήθεν έχουν ήδη περάσει στην Ευρώπη.

Την ίδια στιγμή πρόσφυγες και μετανάστες που βρίσκονται σε τουρκικό έδαφος λαμβάνουν μηνύματα στα κινητά τους, που τους διαβεβαίωναν ψευδώς ότι τα σύνορα με την Ελλάδα έχουν ανοίξει, στα τουρκικά κανάλια διακινητές καλούσαν επίσης και μάλιστα αφιλοκερδώς όλους τους ενδιαφερόμενους να σπεύσουν να περάσουν τα σύνορα.

«*Τα σύνορα της Ελλάδας είναι και σύνορα της ΕΕ*», υπογράμμισε ο πασοκτζής υπουργός *Μιχάλης Χρυσοχοΐδης* με νόημα, αποκαλύπτοντας το ρόλο του χωροφύλακα, που έχει αναλάβει το ελληνικό προτεκτοράτο. Ασφαλώς, οι ευρωπαίοι πολιτικοί, ως προνοητικοί που είναι, έχουν φροντίσει να σφραγίσουν την Ελλάδα από άκρη σε άκρη, ώστε ακόμα και αν πέσουν οι «*θερμοπύλαι*», να είναι ασφαλείς στις *Βερσαλλίες* και τις *Βρυξέλλες* τους.

Ή τουλάχιστον έτσι νομίζουν.

Την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές σημειώνονται συγκρούσεις στο συνοριακό πέρασμα *Καστανιές του Έβρου* ανάμεσα σε πρόσφυγες και μετανάστες –που συγκεντρώνονται κατά χιλιάδες και υποστηρίζονται από τις τουρκικές αρχές– και ελληνικές στρατιωτικές και αστυνομικές δυνάμεις, ενώ επίσης μηνύματα λαμβάνουν πρόσφυγες και μετανάστες να κατευθυνθούν στα τουρκικά παράλια απέναντι από την Μυτιλήνη.

Το τουρκικό κράτος στέλνει μ' αυτόν τον τρόπο τελεσίγραφο σε ΝΑΤΟ, και ΕΕ να τα βρουν με το ρωσικό κράτος για να απεγκλωβιστούν οι τουρκικές στρατι-

ἀντιτιθεμένων καταστάσεων οἱ ὁποῖες ἐμφανίζονται κάτω ἀπὸ μία κοινὴ ὀνομασία (ὅπως, παραδείγματος χάριν, ἡ περίπτωσις τῆς κοινωνίας). Γιὰ τὸν ἀναρχικὸν τρόπο σκέψεως αὐτὸ δὲν ἰσχύει καὶ δὲν ἀκολουθεῖται ἡ πρακτικὴ τοῦ «τσουβαλιάσματος». Δὲν προκύπτει, ἑπομένως, κανενὸς εἴδους λογικὴ ἡ ὁποία νὰ ἀποδέχεται κάποιον ἀντικοινωνικὸ ἀγῶνα[6], δεδομένης τῆς πολυσυνθετότητος τῆς κοινωνίας. Τὸ καθοριστικὸν –καὶ κυρίως αὐτό– γιὰ τὴν ἐλευθερωτικὴ διεργασία εἶναι ἡ συμβολὴ στὴν ἀνέλιξιν τοῦ κοινωνικοῦ ἀνταγωνισμοῦ ὑπὸ τὴν στενήν του ἔννοιαν καὶ διάστασιν οὕτως ὥστε νὰ συμπεριλαμβάνει τὸ περιεχόμενον τῆς **καταστροφικῆς ἀναδημιουργίας**, καταστροφικῆς γιὰ τὸ κράτος, τὸ κατασκεύασμά του (κοινωνία) καὶ τὶς ἐξουσιαστικὲς σχέσεις καὶ ἀναδημιουργίας τοῦ κοινοτικοῦ βίου σὲ ἀναβαθμισμένη μορφὴ καὶ περιεχόμενο. Μία συνειδητὴ πορεία ἡ ὁποία δὲν ἀποβλέπει στὴν τεχνητὴ ἀντιπαράθεσι μὲ τὸ δομικὸ πλέγμα τῆς ἐξουσίας (κράτος-κοινωνία) ἀλλὰ μὲ τὴν κατ' οὐσίαν σύνθεσιν τῶν κοινοτικῶν διαχρονικῶν χαρακτηριστικῶν, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τὸ δυναμικὸ συστατικὸ γιὰ τὴν ἀναδημιουργία τοῦ κοινοτικοῦ βίου.

Συνεπῶς, ὅταν γίνεται λόγος γιὰ «ἀναρχικὴ κοινωνία» πρέπει νὰ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ὅτι ἀναιρεῖται ὁ ἀναρχικὸς χαρακτῆρας καὶ σκοπὸς καὶ μάλιστα ἐκ θεμελίων, δεδομένου ὅτι ἡ ὅλη πορεία πρὸς τὴν «ἀναρχικὴ κοινωνία», θὰ «ἐμπλουτίζεται» ἀπὸ μὴ ἀναρχικὰ χαρακτηριστικὰ[7] τὰ ὁποῖα θὰ κατευθύνουν πρὸς τὴν κατασκευὴν ἑνὸς «ἀναρχικοῦ κράτους». Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο τὸ οἰκοδόμημα ἔχει καταρρεύσει, ὅπως ἔχει γραφεῖ στὴν ἀρχὴ αὐτοῦ τοῦ κειμένου.

Θὰ μποροῦσε νὰ προβληθῆ ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι ἡ χρῆσις τοῦ ὅρου *κοινωνία* εἶναι τυπικὴ καὶ ὅτι ὅταν λέμε κοινωνία, ἐννοοῦμε *κοινότητα* ἢ ὅτι δὲν ἔχει σημασία ἡ ὀνομασία ἀλλὰ τὸ περιεχόμενο τὸ ὁποῖο δίνεται. Ἐν προκειμένῳ παρακάμπτεται ἡ περίπτωσις τῆς κραυγαλέας ἀφέλειας καὶ μᾶλλον θὰ πρέπει νὰ θεωρηθῆ ὅτι πρόκειται περὶ ἀκραίας κουτοπονηριᾶς. Διότι δὲν εἶναι δυνατὸν σὲ κάθε περίπτωσι γραπτῆς ἢ προφορικῆς ἀπευθύνσεως νὰ γίνεται ἡ ἐπεξήγησις ὅτι λέγοντες κοινωνία ἐννοοῦμε κοινότητα. Γιὰ ποιὸ λόγο ἄλλωστε νὰ γίνεται κάτι τέτοιο; Στὴν πραγματικότητα, βεβαίως, αὐτὸ δὲν θὰ γίνεται καὶ προφανῶς μία τέτοια στάσις ταυτίσεως κοινωνίας καὶ κοινότητος ὑποκρύπτει ὑστεροβουλία. Ἄλλως τε ὑπάρχει χαώδης ἀπόστασις μεταξὺ τῆς συνεννοήσεως μέσῳ τῆς χρήσεως ἀπὸ κοινοῦ κατανοητῶν ἐννοιῶν καὶ τῆς ἐπικοινωνίας ἡ ὁποία χρησιμοποιεῖ τὶς λέξεις ὑπὸ μορφὴν κωδίκων. Σὲ ἕνα κώδικα ὁ κονδυλοφόρος μπορεῖ νὰ ἀναφέρεται ὡς ἱπποπόταμος, ὅμως δὲν εἶναι κατάλληλος γιὰ νὰ γραφῇ ἕνα κείμενο.

ΣΕ ΕΒΡΟ ΚΑΙ ΝΗΣΙΑ Β. ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ

Το είπε και το έκανε ο *Σουλτάνος* και για αυτό τον έχουν σε υπόληψη σε *Δύση* και *Ανατολή*. Εφ' όσον η *Βορειοατλαντική Συμμαχία* δείχνει ακόμα απρόθυμη να βοηθήσει το τουρκικό κράτος, που τα έχει βρει σκούρα μαζί με τους χαλιφάτους του στην συριακή επαρχία *Ιντλίμπ* από τα στρατεύματα του *Άσσαντ*, που υποστηρίζονται από το ρωσικό κράτος, ο *Ερντογάν* στέλνει οργανωμένα πρόσφυγες και μετανάστες στα σύνορα του Έβρου και στα νησιά του Β. Ανατολικού Αιγαίου για να εκβιάσει την ΕΕ.

Μ' άλλα λόγια ο Ερντογάν απηύδησε!!!

Μα είναι δυνατόν να έχει καταλάβει ο τουρκικός στρατός και οι τζιχαντιστές συριακά εδάφη και να δέχεται και από πάνω επιθέσεις από τα συριακά στρατεύματα;

Δεν βλέπει ο *Άσσαντ* πόσο ωραία τα έχουν καταφέρει η *Αθήνα* και η *Λευκωσία*;

Το έχουμε ξαναπεί και αν δεν το έχουμε τονίσει αρκούντως έως τώρα, πολύ κακώς. Ο *Ερντογάν* είναι ευφυής στα όρια της παράνοιας.

Γνωρίζει πόσο μικρόψυχοι και γελοίοι είναι οι Ευρωπαίοι πολιτικοί, οι οποίοι τρέμουν μην χάσουν τους θρόνους τους από τα κύματα προσφύγων και μεταναστών που κατευθύνονται προς την Εσπερία. Είναι τόσο ανόητοι, που νομίζουν ότι θα ζουν για πάντα σε ένα περιβάλλον σταθερότητας και ευημερίας *τός ο αριθμός μπορεί να αυξηθεί τις επόμενες ημέρες*». Η τουρκική προπαγάνδα μάλιστα κάνει λόγο άλλοτε για 38.000 και άλλοτε για 78.000 πρόσφυγες, οι οποίοι δήθεν έχουν ήδη περάσει στην Ευρώπη.

Την ίδια στιγμή πρόσφυγες και μετανάστες που βρίσκονται σε τουρκικό έδαφος λαμβάνουν μηνύματα στα κινητά τους, που τους διαβεβαίωναν ψευδώς ότι τα σύνορα με την Ελλάδα έχουν ανοίξει, στα τουρκικά κανάλια διακινητές καλούσαν επίσης και μάλιστα αφιλοκερδώς όλους τους ενδιαφερόμενους να σπεύσουν να περάσουν τα σύνορα.

«*Τα σύνορα της Ελλάδας είναι και σύνορα της ΕΕ*», υπογράμμισε ο πασοκτζής υπουργός *Μιχάλης Χρυσοχοΐδης* με νόημα, αποκαλύπτοντας το ρόλο του χωροφύλακα, που έχει αναλάβει το ελληνικό προτεκτοράτο. Ασφαλώς, οι ευρωπαίοι πολιτικοί, ως προνοητικοί που είναι, έχουν φροντίσει να σφραγίσουν την Ελλάδα από άκρη σε άκρη, ώστε ακόμα και αν πέσουν οι «*θερμοπύλαι*», να είναι ασφαλείς στις *Βερσαλλίες* και τις *Βρυξέλλες* τους.

Ή τουλάχιστον έτσι νομίζουν.

Την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές σημειώνονται συγκρούσεις στο συνοριακό πέρασμα *Καστανιές του Έβρου* ανάμεσα σε πρόσφυγες και μετανάστες –που συγκεντρώνονται κατά χιλιάδες και υποστηρίζονται από τις τουρκικές αρχές– και ελληνικές στρατιωτικές και αστυνομικές δυνάμεις, ενώ επίσης μηνύματα λαμβάνουν πρόσφυγες και μετανάστες να κατευθυνθούν στα τουρκικά παράλια απέναντι από την Μυτιλήνη.

Το τουρκικό κράτος στέλνει μ' αυτόν τον τρόπο τελεσίγραφο σε ΝΑΤΟ, και ΕΕ να τα βρουν με το ρωσικό κράτος για να απεγκλωβιστούν οι τουρκικές στρατιωτικές δυνάμεις από τον βούρκο της Συρίας.

Το πόσο γρήγορα ή αργά θα διαπραγματευτούν τα μεγάλα αφεντικά έχει να κάνει μόνο και μόνο με τεράστια κυριαρχικά συμφέροντα του καθενός ξεχωριστά και όλων μαζί. Μέχρι τότε είθε στα νησιά του Β. ανατολικού αιγαίου να αποφευχθούν τα πιο ζοφερά από τα γεγονότα που ήδη όλοι ψυχανεμιζόμαστε...

Λεόν

μὲ τὸ δομικὸ πλέγμα τῆς ἐξουσίας (κράτος-κοινωνία) ἀλλὰ μὲ τὴν κατ᾽ οὐσίαν σύνθεσιν τῶν κοινοτικῶν διαχρονικῶν χαρακτηριστικῶν, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τὸ δυναμικὸ συστατικὸ γιὰ τὴν ἀναδημιουργία τοῦ κοινοτικοῦ βίου.

Συνεπῶς, ὅταν γίνεται λόγος γιὰ «ἀναρχικὴ κοινωνία» πρέπει νὰ λαμβάνεται ὑπ᾽ ὄψιν ὅτι ἀναιρεῖται ὁ ἀναρχικὸς χαρακτῆρας καὶ σκοπὸς καὶ μάλιστα ἐκ θεμελίων, δεδομένου ὅτι ἡ ὅλη πορεία πρὸς τὴν «ἀναρχικὴ κοινωνία», θὰ «ἐμπλουτίζεται» ἀπὸ μὴ ἀναρχικὰ χαρακτηριστικὰ[7] τὰ ὁποῖα θὰ κατευθύνουν πρὸς τὴν κατασκευὴν ἑνὸς «ἀναρχικοῦ κράτους». Κατ᾽ αὐτὸν τὸν τρόπο τὸ οἰκοδόμημα ἔχει καταρρεύσει, ὅπως ἔχει γραφεῖ στὴν ἀρχὴ αὐτοῦ τοῦ κειμένου.

Θὰ μποροῦσε νὰ προβληθῆ ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι ἡ χρῆσις τοῦ ὅρου *κοινωνία* εἶναι τυπικὴ καὶ ὅτι ὅταν λέμε κοινωνία, ἐννοοῦμε *κοινότητα* ἢ ὅτι δὲν ἔχει σημασία ἡ ὀνομασία ἀλλὰ τὸ περιεχόμενο τὸ ὁποῖο δίνεται. Ἐν προκειμένῳ παρακάμπτεται ἡ περίπτωσις τῆς κραυγαλέας ἀφέλειας καὶ μᾶλλον θὰ πρέπει να θεωρηθῆ ὅτι πρόκειται περὶ ἀκραίας κουτοπονηριᾶς. Διότι δὲν εἶναι δυνατὸν σὲ κάθε περίπτωσι γραπτῆς ἢ προφορικῆς ἀπευθύνσεως νὰ γίνεται ἡ ἐπεξήγησις ὅτι λέγοντες κοινωνία ἐννοοῦμε κοινότητα. Γιὰ ποιὸ λόγο ἄλλωστε νὰ γίνεται κάτι τέτοιο; Στὴν πραγματικότητα, βεβαίως, αὐτὸ δὲν θὰ γίνεται καὶ προφανῶς μία τέτοια στάσις ταυτίσεως κοινωνίας καὶ κοινότητος ὑποκρύπτει ὑστεροβουλία. Ἄλλως τε ὑπάρχει χαώδης ἀπόστασις μεταξὺ τῆς συνεννοήσεως μέσῳ τῆς χρήσεως ἀπὸ κοινοῦ κατανοητῶν ἐννοιῶν καὶ τῆς ἐπικοινωνίας ἡ ὁποία χρησιμοποιεῖ τὶς λέξεις ὑπὸ μορφὴν κωδίκων. Σὲ ἕνα κώδικα ὁ κονδυλοφόρος μπορεῖ νὰ ἀναφέρεται ὡς ἱπποπόταμος, ὅμως δὲν εἶναι κατάλληλος γιὰ νὰ γραφῆ ἕνα κείμενο.

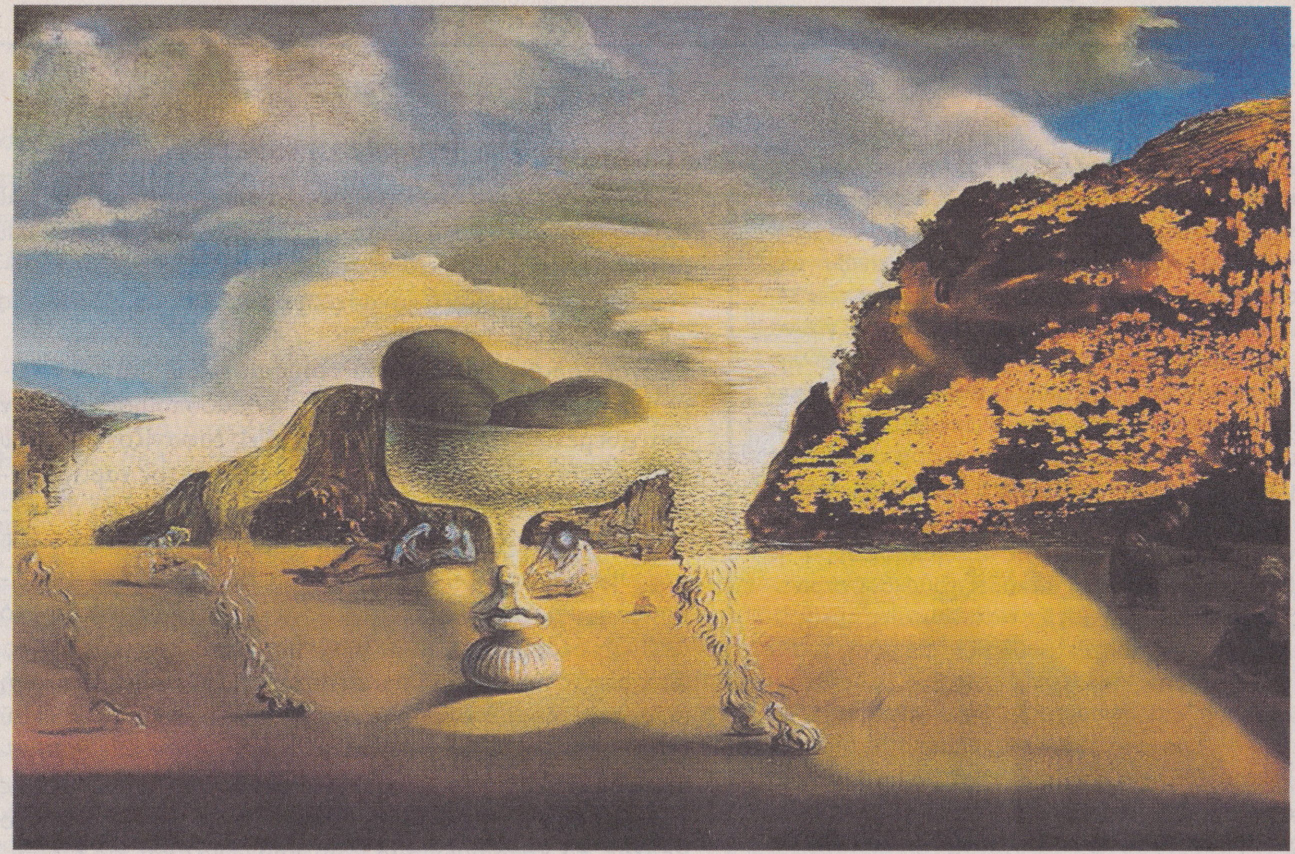
Ποῦ καταλήγομεν ἐν τέλει;

Στὸ πολὺ ἁπλὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ διατύπωσις, ἀλλὰ καὶ κάθε τοποθέτησις καὶ δραστηριότητα γιὰ «ἀναρχικὴ κοινωνία» δὲν εἶναι ἁπλῶς μὴ ἀποδεκτή, ἀλλὰ ἀπολύτως ἀνταγωνιστικὴ πρὸς τὴν ἀναρχικὴ προοπτική.

Συσπείρωση Αναρχικών

6. Βλέπε σχετικὰ τὸ ἄρθρο: *Τὸ κοινωνικὸν ἀνιστόρητον καὶ ἡ ἐχθρότητα πρὸς τὴν κοινωνία*, στὸ φύλλο 66, Νοέμβριος 2007, τῆς ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

7. Αὐτὸς ὁ ἐμπλουτισμὸς φαίνεται ξεκάθαρα μὲ τὴν υἱοθέτησιν τῆς πολιτικῆς, ἡ ὁποία εἶναι ἕνα κατ᾽ ἐξοχὴν ἐξουσιαστικὸ μέσο.

Η διαπόμπευση μιας οικογένειας προσφύγων και ο κοινωνικός κανιβαλισμός

Όταν έγινε γνωστή η υπόθεση του θανάτου του ενδεκάμηνου βρέφους στο νοσοκομείο Παίδων και το πόρισμα του ιατροδικαστή να φιγουράρει σε sites και άλλα μέσα, καταλάβαμε ότι ακόμη ένας κοινωνικός κανιβαλισμός θα τεθεί σε εφαρμογή. Όλα τα δεδομένα ήταν «βούτυρο στο ψωμί» για όποιον επιφυλάσσει για τον εαυτό του το ρόλο του δικαστή. Σύροι πρόσφυγες, μωρό-παιδί, βιασμός, οικογένειες προσφύγων διαμένοντες σε χορηγούμενο σπίτι από πρόγραμμα φιλοξενίας προσφύγων. Το χαλί στρωμένο για να εκτοξευθούν εμετικά σχόλια και μύδροι ενάντια σε πρόσφυγες, μετανάστες, αλλόθρησκους κ.ά.

Τα κανάλια και τα μέσα διοχέτευσης και διάδοσης της πληροφορίας γνωστά. Οι κατάλληλοι «ειδικοί» πάντα υπάρχουν διαθέσιμοι, οπότε «βγαίνουμε στον αέρα». «Σεξουαλική κακοποίηση», είπε ο Σωτήρης Μπουζιάνης, ιατροδικαστής της Ιατροδικαστικής Υπηρεσίας Αθηνών, στην πρώτη δήλωσή του στο protothema.gr, η οποία επέφερε ντόμινο αντιδράσεων. Το ρατσιστικό παραλήρημα, σημειώνει η efsyn.gr, άρχισε στην

φορά η **διαπόμπευση** ήταν ο κανόνας και όχι η εξαίρεση, όπως και το γεγονός ότι συγκεκριμένα μέσα και δημοσιογράφοι επανειλημμένα πιάνονται με τη «γίδα στον ώμο».

Η εκπομπή «Καλημέρα Ελλάδα» του Γ. Παπαδάκη έδωσε βήμα στον συγκεκριμένο ιατροδικαστή, παρ' ότι ήταν φανερή η βιασύνη της εξαγωγής συμπερασμάτων από πλευράς του. Από τη μια δεν είχε ολοκληρώσει την έρευνα του και ανέμενε αποτελέσματα εξετάσεων και αναλύσεων και από την άλλη δήλωνε όλα αυτά τα κατάπτυστα. Και εν τέλει όταν αποκαλύφθηκε η αλήθεια βγήκε ο Παπαδάκης να ζητήσει συγγνώμη, γνωστή και συχνή η μεθοδολογία του, πρώτα χρησιμοποιεί την αρένα και μετά τη μεταμέλεια του δήθεν εξαπατημένου.

Όμως ο ρόλος του ιατροδικαστή και η εικόνα που εξάγεται έρχεται από τα μέσα του 19ου αιώνα. Μέχρι τότε ρόλο πραγματογνώμονα είχε είτε ο γιατρός είτε η μαία για τις περιπτώσεις βιασμών. Μετά τη δεκαετία του 1850-60 *«ο ιατροδικαστής προβάλει την εικόνα μιας «επιστημονικής» δικαιοσύνης, εμμένοντας στην αναγκαιότητα των αποδείξεων και την «ανεπάρκεια της έρευνας» που χαρακτήριζε τους προκατόχους του. Μεταφέρει, όμως, ταυτόχρονα και μοντέλα πιο σκοτεινά, εφευρίσκοντας μερικές φορές σωματικά στίγματα, **αναμιγνύοντας την ηθική του άποψη με τις παρατηρήσεις του, αποκαλύπτοντας τις προσωπικές του κρίσεις για τα ήθη και την κοινωνική ευταξία**. Αυτή η κατασκευή σωματικών ενδείξεων, με ιδιαίτερα ανατο- μικά και φυσιολογικά χαρακτηριστικά, προβάλει, απ' αφορμή τις επιθέσεις σε βάρος των παιδιών, μια σειρά από καινούργιες παθολογικές οντότητες, με τις οποίες χαρακτηρίζουν τα τραύματα στα μέσα του αιώνα, οντό-*

αναλύσεων και από την άλλη δήλωνε όλα αυτά τα κατάπτυστα. Και εν τέλει όταν αποκαλύφθηκε η αλήθεια βγήκε ο Παπαδάκης να ζητήσει συγγνώμη, γνωστή και συχνή η μεθοδολογία του, πρώτα χρησιμοποιεί την αρένα και μετά τη μεταμέλεια του δήθεν εξαπατημένου.

Όμως ο ρόλος του ιατροδικαστή και η εικόνα που εξάγεται έρχεται από τα μέσα του 19ου αιώνα. Μέχρι τότε ρόλο πραγματογνώμονα είχε είτε ο γιατρός είτε η μαία για τις περιπτώσεις βιασμών. Μετά τη δεκαετία του 1850-60 *«ο ιατροδικαστής προβάλει την εικόνα μιας «επιστημονικής» δικαιοσύνης, εμμένοντας στην αναγκαιότητα των αποδείξεων και την «ανεπάρκεια της έρευνας» που χαρακτήριζε τους προκατόχους του. Μεταφέρει, όμως, ταυτόχρονα και μοντέλα πιο σκοτεινά, εφευρίσκοντας μερικές φορές σωματικά στίγματα,* ***αναμιγνύοντας την ηθική του άποψη με τις παρατηρήσεις του, αποκαλύπτοντας τις προσωπικές του κρίσεις για τα ήθη και την κοινωνική ευταξία****. Αυτή η κατασκευή σωματικών ενδείξεων, με ιδιαίτερα ανατο- μικά και φυσιολογικά χαρακτηριστικά, προβάλει, απ' αφορμή τις επιθέσεις σε βάρος των παιδιών, μια σειρά από καινούργιες παθολογικές οντότητες, με τις οποίες χαρακτηρίζουν τα τραύματα στα μέσα του αιώνα, οντότητες συχνά φανταστικές, που τις συλλαμβάνουν για να ορίσουν καλύτερα το έγκλημα και, μερικές φορές, για να στηρίξουν καλύτερα την υποψία σε βάρος του θύματος. Πιο εντυπωσιακή είναι αυτή η πρωτοφανής προσπάθεια να «δημιουργήσουν» νέα συμπτώματα, υποδηλώνοντας συνάμα την αναντιστοιχία τους με τα άρθρα του ποινικού κώδικα: να εγκαθιδρύσουν μια ιεραρχία παράλληλη μ' εκείνη της βαρύτητας των αδικημάτων, να βρουν στα όργανα και τα σώματα μια κλίμακα ενδείξεων που να αντιστοιχεί στην κλίμακα των βιαιοτήτων»*[1].

Θεωρούμε ότι ο ιστορικός G. Vigarello περιγράφει εύστοχα τον ρόλο τού ιατροδικαστή από τον 19ο αι. και την ανάμειξη της επιστήμης με την ηθική στα πορίσματά του. Στην περίπτωση τού βρέφους είχαμε ακριβώς αυτό το μίγμα από την πλευρά του ιατροδικα-

Η διαπόμπευση μιας οικογένειας προσφύγων και ο κοινωνικός κανιβαλισμός

Όταν έγινε γνωστή η υπόθεση του θανάτου του ενδεκάμηνου βρέφους στο νοσοκομείο Παίδων και το πόρισμα του ιατροδικαστή να φιγουράρει σε sites και άλλα μέσα, καταλάβαμε ότι ακόμη ένας κοινωνικός κανιβαλισμός θα τεθεί σε εφαρμογή. Όλα τα δεδομένα ήταν «βούτυρο στο ψωμί» για όποιον επιφυλάσσει για τον εαυτό του το ρόλο του δικαστή. Σύροι πρόσφυγες, μωρό-παιδί, βιασμός, οικογένειες προσφύγων διαμένοντες σε χορηγούμενο σπίτι από πρόγραμμα φιλοξενίας προσφύγων. Το χαλί στρωμένο για να εκτοξευθούν εμετικά σχόλια και μύδροι ενάντια σε πρόσφυγες, μετανάστες, αλλόθρησκους κ.ά.

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 19ος, Φύλλο 202
Μάρτιος 2020

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
Τηλέφωνο: 69 73 79 92 07
Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 30 ευρώ.
Με κατάθεση του αντίστοιχο ποσού
στον αριθμό λογαριασμού: (Εθνική Τράπεζα)
116/611-838-03
IBAN: GR77 0110 1160 0000 1166 1183 803

Τα κανάλια και τα μέσα διοχέτευσης και διάδοσης της πληροφορίας γνωστά. Οι κατάλληλοι «ειδικοί» πάντα υπάρχουν διαθέσιμοι, οπότε «βγαίνουμε στον αέρα». «Σεξουαλική κακοποίηση», είπε ο Σωτήρης Μπουζιάνης, ιατροδικαστής της Ιατροδικαστικής Υπηρεσίας Αθηνών, στην πρώτη δήλωσή του στο protothema.gr, η οποία επέφερε ντόμινο αντιδράσεων. Το ρατσιστικό παραλήρημα, σημειώνει η efsyn.gr, άρχισε στην ιστοσελίδα του «Πρώτου Θέματος» (9.500 κοινοποιήσεις έγιναν στο συγκεκριμένο δημοσίευμα και περίπου 500 όταν το τελικό πόρισμα ανέφερε ότι δεν υπήρξε σεξουαλική κακοποίηση) πήρε σβάρνα πρόσφυγες, μετανάστες, όσους βρίσκονται δίπλα τους με κάθε τρόπο και κυρίως την οικογένεια του μωρού που ταυτόχρονα, αντί να θρηνούν το βρέφος, σύρονταν στα αστυνομικά τμήματα και στα νοσοκομεία για έλεγχο των παιδιών της οικογένειας για να διαπιστωθεί εάν έχουν υποστεί κακοποίηση.

Αναμφισβήτητα ρόλο-κλειδί στην όλη εξέλιξη της υπόθεσης έπαιξε το αρχικό πόρισμα του ιατροδικαστή Σπύρου Μπουζιάνη και οι επανειλημμένες τοποθετήσεις του στα ΜΜΕ. Δηλώσεις της μορφής ***«πρώτη φορά είδα τέτοια κακοποίηση σε τόσο μικρή ηλικία»***, από έναν ιατροδικαστή που υποτίθεται ότι εξάγει συμπεράσματα αφού βεβαιωθεί απόλυτα, για όλα τα

σε sites και άλλα μέσα, καταλάβαμε ότι ακόμη ένας κοινωνικός κανιβαλισμός θα τεθεί σε εφαρμογή. Όλα τα δεδομένα ήταν «βούτυρο στο ψωμί» για όποιον επιφυλάσσει για τον εαυτό του το ρόλο του δικαστή. Σύροι πρόσφυγες, μωρό-παιδί, βιασμός, οικογένειες προσφύγων διαμένοντες σε χορηγούμενο σπίτι από πρόγραμμα φιλοξενίας προσφύγων. Το χαλί στρωμένο για να εκτοξευθούν εμετικά σχόλια και μύδροι ενάντια σε πρόσφυγες, μετανάστες, αλλόθρησκους κ.ά.

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 19ος, Φύλλο 202
Μάρτιος 2020

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
Τηλέφωνο: 69 73 79 92 07
Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 30 ευρώ.
Με κατάθεση του αντίστοιχου ποσού στον αριθμό λογαριασμού: (Εθνική Τράπεζα)
116/611-838-03
IBAN: GR77 0110 1160 0000 1166 1183 803
bic: ETHNGRAA

Σε περίπτωση συνδρομής είναι απαραίτητη η αποστολή των στοιχείων σας (Ονοματεπώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας, τηλέφωνο) μέσω του ταχυδομείου (ηλεκτρονικού ή κανονικού) ή τηλεφωνικά.
Επίσης συστημένες επιστολές και δέματα θα πρέπει να στέλλονται προς:
Γεώργιο Ν. Βλασσόπουλο
Σαριπόλου 8, Αθήνα, Τ.Κ. 106 82

Η διαπόμπευση μιας οικογένειας προσφύγων και ο κοινωνικός κανιβαλισμός

φορίας γνωστά. Οι κατάλληλοι «ειδικοί» πάντα υπάρχουν διαθέσιμοι, οπότε «βγαίνουμε στον αέρα». «Σεξουαλική κακοποίηση», είπε ο Σωτήρης Μπουζιάνης, ιατροδικαστής της Ιατροδικαστικής Υπηρεσίας Αθηνών, στην πρώτη δήλωσή του στο protothema.gr, η οποία επέφερε ντόμινο αντιδράσεων. Το ρατσιστικό παραλήρημα, σημειώνει η efsyn.gr, άρχισε στην ιστοσελίδα του «Πρώτου Θέματος» (9.500 κοινοποιήσεις έγιναν στο συγκεκριμένο δημοσίευμα και περίπου 500 όταν το τελικό πόρισμα ανέφερε ότι δεν υπήρξε σεξουαλική κακοποίηση) πήρε σβάρνα πρόσφυγες, μετανάστες, όσους βρίσκονται δίπλα τους με κάθε τρόπο και κυρίως την οικογένεια του μωρού που ταυτόχρονα, αντί να θρηνούν το βρέφος, σύρονταν στα αστυνομικά τμήματα και στα νοσοκομεία για έλεγχο των παιδιών της οικογένειας για να διαπιστωθεί εάν έχουν υποστεί κακοποίηση.

Αναμφισβήτητα ρόλο-κλειδί στην όλη εξέλιξη της υπόθεσης έπαιξε το αρχικό πόρισμα του ιατροδικαστή Σπύρου Μπουζιάνη και οι επανειλημμένες τοποθετήσεις του στα ΜΜΕ. Δηλώσεις της μορφής ***«πρώτη φορά είδα τέτοια κακοποίηση σε τόσο μικρή ηλικία»***, από έναν ιατροδικαστή που υποτίθεται ότι εξάγει συμπεράσματα αφού βεβαιωθεί απόλυτα, για όλα τα στοιχεία και δεδομένα της υπόθεσης, πυροδότησαν ένα ρατσιστικό τσουνάμι σχολίων και δηλώσεων. Λες και το ζήτημα της σεξουαλικής κακοποίησης έχει φυλετικές και θρησκευτικές διακρίσεις και δεν συναντάται παντού. Σαν να μην γνωρίζουν ότι τα αίτια και οι πηγές τέτοιων συμπεριφορών δεν είναι φυλετικά αλλά κοινωνικά. Η άρρωστη καταπίεση, μέσω της εξουσιαστικής και ανελεύθερης κοινωνικής οργάνωσης και των επιμέρους θεσμών της, παράγει αρρωστημένες συμπεριφορές σε ένα τμήμα ανθρώπων. Όμως για ακόμη μια

*μοντέλα πιο σκοτεινά, εφευρίσκοντας μερικές φορές σωματικά στίγματα, **αναμιγνύοντας την ηθική του άποψη με τις παρατηρήσεις του, αποκαλύπτοντας τις προσωπικές του κρίσεις για τα ήθη και την κοινωνική ευταξία**. Αυτή η κατασκευή σωματικών ενδείξεων, με ιδιαίτερα ανατο- μικά και φυσιολογικά χαρακτηριστικά, προβάλει, απ' αφορμή τις επιθέσεις σε βάρος των παιδιών, μια σειρά από καινούργιες παθολογικές οντότητες, με τις οποίες χαρακτηρίζουν τα τραύματα στα μέσα του αιώνα, οντότητες συχνά φανταστικές, που τις συλλαμβάνουν για να ορίσουν καλύτερα το έγκλημα και, μερικές φορές, για να στηρίξουν καλύτερα την υποψία σε βάρος του θύματος. Πιο εντυπωσιακή είναι αυτή η πρωτοφανής προσπάθεια να «δημιουργήσουν» νέα συμπτώματα, υποδηλώνοντας συνάμα την αναντιστοιχία τους με τα άρθρα του ποινικού κώδικα: να εγκαθιδρύσουν μια ιεραρχία παράλληλη μ' εκείνη της βαρύτητας των αδικημάτων, να βρουν στα όργανα και τα σώματα μια κλίμακα ενδείξεων που να αντιστοιχεί στην κλίμακα των βιαιοτήτων»*[1].

Θεωρούμε ότι ο ιστορικός G. Vigarello περιγράφει εύστοχα τον ρόλο τού ιατροδικαστή από τον 19^{ο} αι. και την ανάμειξη της επιστήμης με την ηθική στα πορίσματά του. Στην περίπτωση τού βρέφους είχαμε ακριβώς αυτό το μίγμα από την πλευρά του ιατροδικαστή Σ. Μπουζιάνη. Στην αντίπερα όχθη ο πρόεδρος της Ελληνικής Ιατροδικαστικής Εταιρίας Γρηγόρης Λέων σημείωνε: *«Εμείς οι ιατροδικαστές ως επιστήμονες πρέπει να λειτουργούμε με επιστημονικούς κανόνες. Όταν λειτουργούμε έτσι, αποφεύγονται τα λάθη. Στη συγκεκριμένη υπόθεση έγινε μια βεβιασμένη αρχική πρώτη εκτίμηση, πρώτα ανεπίσημα και μετά επίσημα, χωρίς οι συνάδελφοι να έχουν ολοκληρώσει το σύνο-*

1. Ιστορία του Βιασμού, Georges Vigarello, εκδ. Αλεξάνδρεια, Αθήνα 2001.

λο της ιατροδικαστικής εξέτασης. Μια κλινική εξέταση, ένα βασικό σημείο που περιλαμβάνει είναι η ενδελεχής λήψη ιστορικού. Αν σε μια ανάλογη περίπτωση ένας ιατροδικαστής λάμβανε σωστά το ιστορικό του μωρού, της φαρμακευτικής του αγωγής και του τρόπου χορήγησης του φαρμάκου, θα είχε αποφευχθεί οποιαδήποτε παρερμηνεία. Αυτό που αντιλαμβάνομαι, τόσο εγώ όσο και όποιος επιστήμονας διαβάζει είναι, ότι εδώ δεν έχουμε ακόμα αιτία θανάτου (περιμένουμε τις ιστολογικές εξετάσεις) και από ό,τι φαίνεται οι κακώσεις στην πρωκτική περιοχή πιθανότατα οφείλονται στην θεραπεία που έκανε το μωρό. Δεν τηρήθηκαν, λοιπόν, οι κανόνες, δηλαδή το πρωτόκολλο της ιατροδικαστικής επιστήμης και δεν γνωρίζω γιατί συνέβη αυτό. Μου έκανε και εμένα εντύπωση το τόσο βιαστικό πρώτο πόρισμα, γιατί έτσι στιγματίζεται μια οικογένεια. Ο ιατροδικαστής πρέπει να είναι 100 φορές σίγουρος πριν βγει να δηλώσει το οτιδήποτε». Στο σημείο αυτό με βάση τις δηλώσεις του κ. Λέοντος αποδεικνύεται ότι ο κ. Μπουζιάνης δεν ήλεγχε την υπόθεση μόνος του αλλά μαζί και με άλλους συναδέλφους του, οι οποίοι επίσης είχαν την ίδια άποψη περί σεξουαλικής κακοποίησης. Το γεγονός αυτό πολλαπλασιάζει εκθετικά την ορθότητα της άποψης του Vigarello για ανάμειξη προσωπικών κρίσεων και ηθικής στα πορίσματα των ιατροδικαστών.

Ταυτόχρονα, σε άλλο επίπεδο, ο δικηγόρος της οικογένειας αλλά και του Συνδέσμου Σύρων Ελλάδας δηλώνει ότι θα κατατεθεί μήνυση εάν δεν ζητήσει συγγνώμη ο ιατροδικαστής, δίνοντας του διορία μάλιστα και 72 ωρών. Αυτή η επίκληση της δημόσιας συγγνώμης μας θύμισε μια άλλη περίπτωση διαπόμπευσης που έλαβε χώρα το 2012 στην περίπτωση των οροθετικών. Τότε που οι υπουργοί Χρυσοχοΐδης και Λοβέρδος, για λόγους βιοπολιτικής και βιοεξουσίας, και όχι δημόσιας υγείας, όπως επικαλέστηκαν, με τη σύμπραξη του ΚΕΕΛΠΝΟ διαπόμπευσαν και διέσυραν οροθετικές γυναίκες, οι οποίες έπασχαν από HIV. Κατά την εκδίκαση της υπόθεσης, το 2016, ο πρόεδρος του ΚΕΕΛΠΝΟ, ζήτησε δημόσια συγγνώμη παρ' ότι ό ίδιος δεν είχε καμμία σχέση με τα τεκταινόμενα του 2012. Όμως, όπως πολύ καλά γνωρίζουμε, το Κράτος και οι θεσμοί του έχουν συνέχεια ανεξαρτήτως κομματικής διακυβέρνησης. Το ΚΕΕΛΠΝΟ συναίνεσε στη διαπόμπευση το 2012, ήταν το ίδιο που ζήτησε συγγνώμη το 2016 και ούτω καθεξής. Όλα εξαγνίζονται στη κολυμβήθρα του Σιλωάμ με την επίκληση των προγενέστερων «κακών» κυβερνητών. Και το Κράτος συνεχίζει τη δουλειά του...

Τότε οι 32 οροθετικές είχαν διωχθεί και προφυλακισθεί με την κατηγορία της «βαριά σκοπούμενης σωματικής βλάβης κατά συρροή» και για ημέρες τα ΜΜΕ είχαν επικεντρωθεί στον δημόσιο εξευτελισμό τους. Λίγα χρόνια αργότερα, στις δίκες που έγιναν –και συνεχίζονται– οι αποφάσεις είναι αθωωτικές. Κάποιες, όμως, δεν άντεξαν και αυτοκτόνησαν. Η οροθετική Κατερίνα αυτοκτόνησε τον Νοέμβριο 2014 και λίγο νωρίτερα είχε γράψει: «*Η κατηγορία της πορνείας δεν αποδείχθηκε, και στη δίκη ενάντια στο ελληνικό κράτος για παράνομη φυλάκιση, δύο από εμάς στις 4/4/2014, κερδίσαμε αποζημίωση ύψους ...10 ευρώ την ημέρα.* ***Η βλάβη που μας έγινε θα κυνηγάει αιώνια εμάς και τα παιδιά μας».*** Τον Απρίλιο του 2016 πέθανε και η Μαρία. Χαρακτηριστική ήταν η δήλωση της μητέρας της. *«Εξευτέλισαν το παιδί μου, ήρθαν στο χωριό και το ΚΕΕΛΠΝΟ εξέτασε το εγγόνι μου μέσα στο σχολείο, μας εκθέσανε όλους, μας ξεφτίλισαν».* Για την κοινωνία η δίκη της διαπόμπευσης έχει απείρως μεγαλύτερη επιρροή από την ποινική δίκη.

Ασφαλώς και η διαπόμπευση δεν είναι ένα χαρακτηριστικό μόνον των σύγχρονων κοινωνιών αλλά και των προγενέστερων. Χαρακτηριστικά στο Βυζάντιο η διαπόμπευση ήταν μια **πομπή** με πρωταγωνιστή τον διαπομπευόμενο καθισμένο ανάποδα σε γάιδαρο και ένα ξέφρενο όχλο που τον εξευτέλιζε με κάθε τρόπο, σε πλατείες και δρόμους. Αποτελούσε ένα από τα **πιο αγαπημένα θεάματα των βυζαντινών**. Η συγκέντρωση του πλήθους γινόταν με το κτύπημα της καμπάνας της εκκλησίας. Σήμερα ο δημόσιος χώρος των πλατειών και δρόμων είναι τα ψηφιακά κοινωνικά δίκτυα και τα ΜΜΕ.

Τέλος, οφείλουμε να σημειώσουμε ότι η διαπόμπευση για να έχει αποτέλεσμα πρέπει ο διαπομπευτής και ο διαπομπευόμενος να μοιράζονται κοινές παγιωμένες πολιτισμικές αξίες. Γι' αυτό μόνον όταν υπάρχει κοινός ηθικός/αξιακός κώδικας το θύμα νιώθει αισθήματα εξευτελισμού και ντροπής. Διαφορετικά, σε περιπτώσεις που η δημοσιοποίηση κατηγοριών χαρακτηρίζει ποινικές πράξεις που δεν έχουν τα χαρακτηριστικά βαθειών πολιτισμικών αξιών, η διαπόμπευση έχει χαρακτηριστικά μη ολικής παραδοχής. Σε κάθε περίπτωση αποτελεί μια πράξη κοινωνικής αποβολής του ατόμου με εξουσιαστικά χαρακτηριστικά είτε πηγάζει από τη κυριαρχία είτε όχι.

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

όσο και οποίος επιστήμονας διαβάζει είναι, ότι εδώ δεν *έχουμε ακόμα αιτία θανάτου (περιμένουμε τις ιστολογικές εξετάσεις) και από ό,τι φαίνεται οι κακώσεις στην πρωκτική περιοχή πιθανότατα οφείλονται στην θεραπεία που έκανε το μωρό. Δεν τηρήθηκαν, λοιπόν, οι κανόνες, δηλαδή το πρωτόκολλο της ιατροδικαστικής επιστήμης και δεν γνωρίζω γιατί συνέβη αυτό. Μου έκανε και εμένα εντύπωση το τόσο βιαστικό πρώτο πόρισμα, γιατί έτσι στιγματίζεται μια οικογένεια. Ο ιατροδικαστής πρέπει να είναι 100 φορές σίγουρος πριν βγει να δηλώσει το οτιδήποτε».* Στο σημείο αυτό με βάση τις δηλώσεις του κ. Λέοντος αποδεικνύεται ότι ο κ. Μπουζιάνης δεν ήλεγχε την υπόθεση μόνος του αλλά μαζί και με άλλους συναδέλφους του, οι οποίοι επίσης είχαν την ίδια άποψη περί σεξουαλικής κακοποίησης. Το γεγονός αυτό πολλαπλασιάζει εκθετικά την ορθότητα της άποψης του Vigarello για ανάμειξη προσωπικών κρίσεων και ηθικής στα πορίσματα των ιατροδικαστών.

Ταυτόχρονα, σε άλλο επίπεδο, ο δικηγόρος της οικογένειας αλλά και του Συνδέσμου Σύρων Ελλάδας δηλώνει ότι θα κατατεθεί μήνυση εάν δεν ζητήσει συγγνώμη ο ιατροδικαστής, δίνοντας του διορία μάλιστα και 72 ωρών. Αυτή η επίκληση της δημόσιας συγγνώμης μας θύμισε μια άλλη περίπτωση διαπόμπευσης που έλαβε δημόσια συγγνώμη παρ' ότι ο ίδιος δεν είχε καμμία σχέση με τα τεκταινόμενα του 2012. Όμως, όπως πολύ καλά γνωρίζουμε, το Κράτος και οι θεσμοί του έχουν συνέχεια ανεξαρτήτως κομματικής διακυβέρνησης. Το ΚΕΕΛΠΝΟ συναίνεσε στη διαπόμπευση το 2012, ήταν το ίδιο που ζήτησε συγγνώμη το 2016 και ούτω καθεξής. Όλα εξαγνίζονται στη κολυμβήθρα του Σιλωάμ με την επίκληση των προγενέστερων «κακών» κυβερνητών. Και το Κράτος συνεχίζει τη δουλειά του…

Τότε οι 32 οροθετικές είχαν διωχθεί και προφυλακισθεί με την κατηγορία της «βαριά σκοπούμενης σωματικής βλάβης κατά συρροή» και για ημέρες τα ΜΜΕ είχαν επικεντρωθεί στον δημόσιο εξευτελισμό τους. Λίγα χρόνια αργότερα, στις δίκες που έγιναν –και συνεχίζονται– οι αποφάσεις είναι αθωωτικές. Κάποιες, όμως, δεν άντεξαν και αυτοκτόνησαν. Η οροθετική Κατερίνα αυτοκτόνησε τον Νοέμβριο 2014 και λίγο νωρίτερα είχε γράψει: «*Η κατηγορία της πορνείας δεν αποδείχθηκε, και στη δίκη ενάντια στο ελληνικό κράτος για παράνομη φυλάκιση, δύο από εμάς στις 4/4/2014, κερδίσαμε αποζημίωση ύψους …10 ευρώ την ημέρα.* ***Η βλάβη που μας έγινε θα κυνηγάει αιώνια εμάς και τα παιδιά μας».*** Τον Απρίλιο του 2016 πέθανε και η Μαρία. Χαρακτηριστική ήταν η δήλωση της μητέρας της. *«Εξευτέλισαν το παιδί μου, ήρθαν στο χωριό και το ΚΕ-*

διαπόμπευση ήταν μια **πομπή** με πρωταγωνιστή τον διαπομπευόμενο καθισμένο ανάποδα σε γάιδαρο και ένα ξέφρενο όχλο που τον εξευτέλιζε με κάθε τρόπο, σε πλατείες και δρόμους. Αποτελούσε ένα από τα **πιο αγαπημένα θεάματα των βυζαντινών**. Η συγκέντρωση του πλήθους γινόταν με το κτύπημα της καμπάνας της εκκλησίας. Σήμερα ο δημόσιος χώρος των πλατειών και δρόμων είναι τα ψηφιακά κοινωνικά δίκτυα και τα ΜΜΕ.

Τέλος, οφείλουμε να σημειώσουμε ότι η διαπόμπευση για να έχει αποτέλεσμα πρέπει ο διαπομπευτής και ο διαπομπευόμενος να μοιράζονται κοινές παγιωμένες πολιτισμικές αξίες. Γι' αυτό μόνον όταν υπάρχει κοινός ηθικός/αξιακός κώδικας το θύμα νιώθει αισθήματα εξευτελισμού και ντροπής. Διαφορετικά, σε περιπτώσεις που η δημοσιοποίηση κατηγοριών χαρακτηρίζει ποινικές πράξεις που δεν έχουν τα χαρακτηριστικά βαθειών πολιτισμικών αξιών, η διαπόμπευση έχει χαρακτηριστικά μη ολικής παραδοχής. Σε κάθε περίπτωση αποτελεί μια πράξη κοινωνικής αποβολής του ατόμου με εξουσιαστικά χαρακτηριστικά είτε πηγάζει από τη κυριαρχία είτε όχι.

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

προσωπικών κρίσεων και ηθικής στα πορίσματα των ιατροδικαστών.

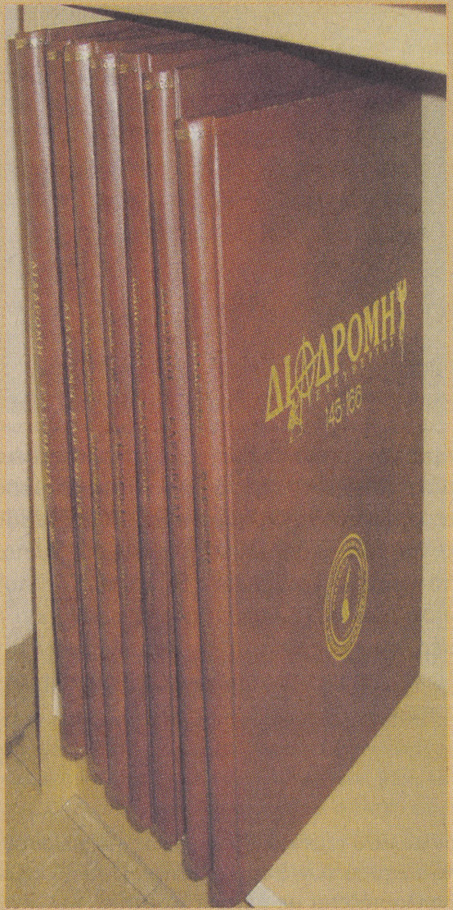
Ταυτόχρονα, σε άλλο επίπεδο, ο δικηγόρος της οικογένειας αλλά και του Συνδέσμου Σύρων Ελλάδας δηλώνει ότι θα κατατεθεί μήνυση εάν δεν ζητήσει συγγνώμη ο ιατροδικαστής, δίνοντας του διορία μάλιστα και 72 ωρών. Αυτή η επίκληση της δημόσιας συγγνώμης μας θύμισε μια άλλη περίπτωση διαπόμπευσης που έλαβε

νωρίτερα είχε γράψει: «*Η κατηγορία της πορνείας δεν αποδείχθηκε, και στη δίκη ενάντια στο ελληνικό κράτος για παράνομη φυλάκιση, δύο από εμάς στις 4/4/2014, κερδίσαμε αποζημίωση ύψους ...10 ευρώ την ημέρα.* ***Η βλάβη που μας έγινε θα κυνηγάει αιώνια εμάς και τα παιδιά μας».*** Τον Απρίλιο του 2016 πέθανε και η Μαρία. Χαρακτηριστική ήταν η δήλωση της μητέρας της. *«Εξευτέλισαν το παιδί μου, ήρθαν στο χωριό και το ΚΕ-*

σεις που η δημοσιοποίηση κατηγοριών χαρακτηρίζει ποινικές πράξεις που δεν έχουν τα χαρακτηριστικά βαθειών πολιτισμικών αξιών, η διαπόμπευση έχει χαρακτηριστικά μη ολικής παραδοχής. Σε κάθε περίπτωση αποτελεί μια πράξη κοινωνικής αποβολής του ατόμου με εξουσιαστικά χαρακτηριστικά είτε πηγάζει από τη κυριαρχία είτε όχι.

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

Η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΙ ΕΝΔΕΔΥΜΕΝΗ:

Ως γνωστόν η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ κυκλοφορεί και σε τόμους. Με τα φύλλα 167-188 συμπληρώθηκε ο 8ος τόμος (έτη 2017-2018) και διατίθεται βιβλιοδετημένος όπως και οι προηγούμενοι.

Οι προηγούμενοι τόμοι:

1ος τόμος (φύλλα 01-25)
2ος » (φύλλα 26-50)
3ος » (φύλλα 51-75)
4ος » (φύλλα 75-100)
5ος » (φύλλα 101-122)
6ος » (φύλλα 123-144)
7ος » (φύλλα 145-166)
8ος » (φύλλα 167-188)

***

Όσοι/ες επιθυμούν να αποκτήσουν κάποιον από αυτούς τους τόμους θα πρέπει να τηλεφωνήσουν στο 69 73 799 207 ή να επικοινωνήσουν με την Αναρχική Αρχειοθήκη Αθήνας

Επιστροφή στην αρχαία μέθοδο

Αγρότες καταπολεμούν τα παράσιτα φυτεύοντας αγριολούλουδα αντί να χρησιμοποιούν χημικές ουσίες

Είναι γνωστόν ότι η χρήση φυτοφαρμάκων επηρεάζει αρνητικά το περιβάλλον. Οι τυπικές μέθοδοι καλλιέργειας χρησιμοποιούν τα φυτοφάρμακα ως μέσο για τον έλεγχο παρασίτων και άλλων εντόμων που εμποδίζουν την ανάπτυξη των γεωργικών καλλιεργειών. Όλοι γνωρίζουμε τι κινδύνους προκαλεί η χρήση φυτοφαρμάκων.

Τα φυτοφάρμακα σκοτώνουν τις μέλισσες κατά χιλιάδες αποδεκατίζοντας τον πληθυσμό τους. Επηρεάζουν αρνη-

και τα σκουλήκια»... «Θα πρέπει να μας προβληματίσει όλους καθώς τα έντομα είναι στην καρδιά κάθε τροφικής αλυσίδας... Συντηρούν το χώμα, ανακυκλώνουν θρεπτικά συστατικά, ελέγχουν τα ζιζάνια και τόσα πολλά άλλα. Είτε τα αγαπάτε, είτε όχι, δεν μπορούμε να επιβιώσουμε χωρίς τα έντομα», αναφέρει ο Σάντεζ Μπάιο από το πανεπιστήμιο του Σίδνεϋ.

Μπροστά στις συνέπειες της χρήσεως των χημικών, αρκετοί αγρότες επιστρέφουν τώρα σε αρχαίες, φιλικές προς τρόπο. Σήμερα το 57% των χωρών που έχουν θερμοκήπια χρησιμοποιούν αυτήν την μέθοδο, απελευθερώνουν, δηλαδή, στο χώρο τα έντομα που τρέφονται με τα επιβλαβή.

Ένας τρόπος, ακόμα πιο φυσικός, προσέλκυσης ωφέλιμων εντόμων είναι η καλλιέργεια αρωματικών αγριολούλουδων.

Η μέθοδος είναι απλή: φυτεύονται αγριολούλουδα γύρω από τις καλλιέργειες που πρέπει να προστατευτούν από τα παράσιτα. Αυτή είναι στην πραγματικότητα μια αρχαία πρακτική που προβλέπει την καλλιέργεια λουλουδιών μέσα και γύρω από τα αγροκτήματα. Τα παρτέρια με τα αγριολούλουδα προσελκύουν και παρέχουν κατοικία για ωφέλιμα έντομα, όπως π.χ. οι σφήκες. Αυτές οι σφήκες επιφέρουν ευεργετικά αποτελέσματα επειδή τρώνε αφίδες[2] και προνύμφες αφίδων.

Επίσης, φυτεύονται λωρίδες λουλουδιών, οι οποίες είναι γνωστές ως «η λεωφόρος των εντόμων». Φυτεύονται στα χωράφια ανάμεσα στις καλλιέργειες. Όταν μάλιστα αναμιγνύονται με αρωματικά βότανα, αυτές οι λουρίδες λουλουδιών είναι πολύ αποτελεσματικές στη μείωση της βλάβης των παρασίτων τα οποία τρών τα φύλλα ή τους καρπούς της καλλιέργειας.

Αυτή η μέθοδος αυξάνει τη βιοποικιλότητα και προάγει τον ασφαλή και φυσικό έλεγχο των παρασίτων. Φυσικά, δεν εξαλείφει πλήρως την παρουσία ορισμένων παρασίτων στις καλλιέργειες. Ωστόσο, συμβάλλει στη μείωση του πληθυσμού τους και έτσι δεν εμποδίζεται σημαντικά η ανάπτυξη των καλλιεργειών.

Οι μέθοδοι αυτές είναι ελπιδοφόρα μηνύματα τα οποία μας κάνουν να σκεφθούμε ότι μία πορεία **επιστροφής** μπορεί πλέον να χαραχθεί με συνειδητό τρόπο και με την επίγνωση πως ό,τι κτίστηκε σαν πολιτισμός μαράθηκε και σάπισε λόγω της καταστροφικής μανίας των κατασκευαστών του. Και δεν θα μπορούσε να γίνει κάπως διαφορετικά.

Βέβαια, η επιστροφή από τήν ανισορροπία, την οποία έχει προκαλέσει ο δηλητηριώδης τρόπος της συγχρόνου κερδοσκοπικής παραγωγής, στην αποκατάσταση της φυσικής

Αγρότες καταπολεμούν τα παράσιτα φυτεύοντας αγριολούλουδα αντί να χρησιμοποιούν χημικές ουσίες

Είναι γνωστόν ότι η χρήση φυτοφαρμάκων επηρεάζει αρνητικά το περιβάλλον. Οι τυπικές μέθοδοι καλλιέργειας χρησιμοποιούν τα φυτοφάρμακα ως μέσο για τον έλεγχο παρασίτων και άλλων εντόμων που εμποδίζουν την ανάπτυξη των γεωργικών καλλιεργειών. Όλοι γνωρίζουμε τι κινδύνους προκαλεί η χρήση φυτοφαρμάκων.

Τα φυτοφάρμακα σκοτώνουν τις μέλισσες κατά χιλιάδες αποδεκατίζοντας τον πληθυσμό τους. Επηρεάζουν αρνητικά την υγεία των εργαζομένων στις γεωργικές καλλιέργειες. Επίσης, τα παράσιτα με τη χρόνια έκθεση στα φυτοφάρμακα, προσαρμόζονται αυξάνοντας τις αντοχές τους στις δηλητηριώδεις χημικές ουσίες.

Η μείωση της χρήσης φυτοφαρμάκων και λιπασμάτων είναι πολύ σημαντική, αφού αυτά είναι μία από τις βασικές αιτίες της ραγδαίας εξαφάνισης των εντόμων. Ακολουθούν η αστικοποίηση/τσιμεντοποίηση και η αλλαγή του κλίματος. *«Αν η μείωση του πληθυσμού των εντόμων δεν ανακοπεί, θα υπάρξουν καταστροφικές συνέπειες τόσο για τα οικοσυστήματα του πλανήτη όσο και για την επιβίωση της ανθρωπότητας»*, προειδοποιούν πολλοί μελετητές. Τα στοιχεία από έρευνες αποδεικνύουν ότι οι πεταλούδες και οι μέλισσες είναι ανάμεσα στα είδη που έχουν δεχτεί το ισχυρότερο πλήγμα. Π.χ.: από το 2000 έως το 2009 οι πεταλούδες μειώθηκαν κατά 58% στις αγροτικές εκτάσεις της Μεγάλης Βρετανίας, ενώ το 2013, μόνο τα

και τα σκουλήκια»... «Θα πρέπει να μας προβληματίσει όλους καθώς τα έντομα είναι στην καρδιά κάθε τροφικής αλυσίδας... Συντηρούν το χώμα, ανακυκλώνουν θρεπτικά συστατικά, ελέγχουν τα ζιζάνια και τόσα πολλά άλλα. Είτε τα αγαπάτε, είτε όχι, δεν μπορούμε να επιβιώσουμε χωρίς τα έντομα», αναφέρει ο Σάντεζ Μπάιο από το πανεπιστήμιο του Σίδνεϋ.

Μπροστά στις συνέπειες της χρήσεως των χημικών, αρκετοί αγρότες επιστρέφουν τώρα σε αρχαίες, φιλικές προς

το περιβάλλον προσεγγίσεις, σχετικά με τον έλεγχο των παρασίτων. Μία από αυτές τίς προσεγγίσεις είναι γνωστή ως μέθοδος ***βιολογικής καταπολέμησης παρασίτων***. Αυτή περιλαμβάνει τη φύτευση λωρίδων λουλουδιών

τα παράσιτα. Αυτή είναι στην πραγματικότητα μια αρχαία πρακτική που προβλέπει την καλλιέργεια λουλουδιών μέσα και γύρω από τα αγροκτήματα. Τα παρτέρια με τα αγριολούλουδα προσελκύουν και παρέχουν κατοικία για ωφέλιμα έντομα, όπως π.χ. οι σφήκες. Αυτές οι σφήκες επιφέρουν ευεργετικά αποτελέσματα επειδή τρώνε αφίδες[2] και προνύμφες αφίδων.

Επίσης, φυτεύονται λωρίδες λουλουδιών, οι οποίες είναι γνωστές ως «η λεωφόρος των εντόμων». Φυτεύονται στα χωράφια ανάμεσα στις καλλιέργειες. Όταν μάλιστα αναμιγνύονται με αρωματικά βότανα, αυτές οι λουρίδες λουλουδιών είναι πολύ αποτελεσματικές στη μείωση της βλάβης των παρασίτων τα οποία τρών τα φύλλα ή τους καρπούς της καλλιέργειας.

Αυτή η μέθοδος αυξάνει τη βιοποικιλότητα και προάγει τον ασφαλή και φυσικό έλεγχο των παρασίτων. Φυσικά, δεν εξαλείφει πλήρως την παρουσία ορισμένων παρασίτων στις καλλιέργειες. Ωστόσο, συμβάλλει στη μείωση του πληθυσμού τους και έτσι δεν εμποδίζεται σημαντικά η ανάπτυξη των καλλιεργειών.

Οι μέθοδοι αυτές είναι ελπιδοφόρα μηνύματα τα οποία μας κάνουν να σκεφθούμε ότι μία πορεία **επιστροφής** μπορεί πλέον να χαραχθεί με συνειδητό τρόπο και με την επίγνωση πως ό,τι κτίστηκε σαν πολιτισμός μαράθηκε και σάπισε λόγω της καταστροφικής μανίας των κατασκευαστών του. Και δεν θα μπορούσε να γίνει κάπως διαφορετικά.

Βέβαια, η επιστροφή από τήν ανισορροπία, την οποία έχει προκαλέσει ο δηλητηριώδης τρόπος της συγχρόνου κερδοσκοπικής παραγωγής, στην αποκατάσταση της φυσικής ισορροπίας έχει μακρύ δρόμο. Όμως, αυτή η προσπάθεια είναι δυνατό να αποτελέσει τον συνδετικό κρίκο ανάμεσα στο παρελθόν, την προγενέστερη πορεία και εμπειρία του ανθρώπου όπου καθοριστική βαρύτητα κατείχε η ουσιαστική σχέση με το φυσικό περιβάλλον του, και στο μέλλον

Αγρότες καταπολεμούν τα παράσιτα φυτεύοντας αγριολούλουδα αντί να χρησιμοποιούν χημικές ουσίες

Είναι γνωστόν ότι η χρήση φυτοφαρμάκων επηρεάζει αρνητικά το περιβάλλον. Οι τυπικές μέθοδοι καλλιέργειας χρησιμοποιούν τα φυτοφάρμακα ως μέσο για τον έλεγχο παρασίτων και άλλων εντόμων που εμποδίζουν την ανάπτυξη των γεωργικών καλλιεργειών. Όλοι γνωρίζουμε τι κινδύνους προκαλεί η χρήση φυτοφαρμάκων.

Τα φυτοφάρμακα σκοτώνουν τις μέλισσες κατά χιλιάδες αποδεκατίζοντας τον πληθυσμό τους. Επηρεάζουν αρνητικά την υγεία των εργαζομένων στις γεωργικές καλλιέργειες. Επίσης, τα παράσιτα με τη χρόνια έκθεση στα φυτοφάρμακα, προσαρμόζονται αυξάνοντας τις αντοχές τους στις δηλητηριώδεις χημικές ουσίες.

Η μείωση της χρήσης φυτοφαρμάκων και λιπασμάτων είναι πολύ σημαντική, αφού αυτά είναι μία από τις βασικές αιτίες της ραγδαίας εξαφάνισης των εντόμων. Ακολουθούν η αστικοποίηση/τσιμεντοποίηση και η αλλαγή του κλίματος. *«Αν η μείωση του πληθυσμού των εντόμων δεν ανακοπεί, θα υπάρξουν καταστροφικές συνέπειες τόσο για τα οικοσυστήματα του πλανήτη όσο και για την επιβίωση της ανθρωπότητας»*, προειδοποιούν πολλοί μελετητές. Τα στοιχεία από έρευνες αποδεικνύουν ότι οι πεταλούδες και οι μέλισσες είναι ανάμεσα στα είδη που έχουν δεχτεί το ισχυρότερο πλήγμα. Π.χ.: από το 2000 έως το 2009 οι πεταλούδες μειώθηκαν κατά 58% στις αγροτικές εκτάσεις της Μεγάλης Βρετανίας, ενώ το 2013, μόνο τα μισά από τα είδη μελισσών που είχαν καταμετρηθεί το 1949, επιβίωναν ακόμα στην Οκλαχόμα των ΗΠΑ. Σύμφωνα με υπολογισμούς, οι μέλισσες στην Αμερική υπολογίζονταν το 1947 στα 6 εκατομμύρια· σήμερα είναι λιγότερες από 2,5 εκατομμύρια.

«Η εντατικοποίηση της αγροτικής παραγωγής είναι η βασική αιτία», υποστηρίζουν οι μελετητές. *«Οι καλλιεργητές, κόβουν όλα τα δέντρα και τους θάμνους γύρω από τα χωράφια, χρησιμοποιούν λιπάσματα και ζιζανιοκτόνα και «αποστειρώνουν» το χώμα, σκοτώνοντας τις κάμπιες και τα σκουλήκια»... «Θα πρέπει να μας προβληματίσει όλους καθώς τα έντομα είναι στην καρδιά κάθε τροφικής αλυσίδας... Συντηρούν το χώμα, ανακυκλώνουν θρεπτικά συστατικά, ελέγχουν τα ζιζάνια και τόσα πολλά άλλα. Είτε τα αγαπάτε, είτε όχι, δεν μπορούμε να επιβιώσουμε χωρίς τα έντομα»*, αναφέρει ο Σάντεζ Μπάιο από το πανεπιστήμιο του Σίδνεϋ.

Μπροστά στις συνέπειες της χρήσεως των χημικών, αρκετοί αγρότες επιστρέφουν τώρα σε αρχαίες, φιλικές προς

το περιβάλλον προσεγγίσεις, σχετικά με τον έλεγχο των παρασίτων. Μία από αυτές τίς προσεγγίσεις είναι γνωστή ως μέθοδος ***βιολογικής καταπολέμησης παρασίτων***. Αυτή περιλαμβάνει τη φύτευση λωρίδων λουλουδιών που αποτρέπουν με φυσικό τρόπο τα παράσιτα, καθώς προκαλούν την προσέλευση ...εντόμων τα οποία τρων τους επιβλαβείς οργανισμούς.[1]

Στην «νέα» αυτή μέθοδο τα παράσιτα καταπολεμούνται με φυσικό τρόπο χωρίς τις αρνητικές επικίνδυνες επιπτώσεις των φυτοφαρμάκων· τα φυτοφάρμακα αντικαθίστανται με ωφέλιμα έντομα.

Ένας άλλος τρόπος για να προσεγγίσουν τις καλλιέργειες τα ωφέλιμα έντομα είναι να μεταφερθούν με τεχνητό

δεν εξαλείφει πλήρως την παρουσία ορισμένων παρασίτων στις καλλιέργειες. Ωστόσο, συμβάλλει στη μείωση του πληθυσμού τους και έτσι δεν εμποδίζεται σημαντικά η ανάπτυξη των καλλιεργειών.

Οι μέθοδοι αυτές είναι ελπιδοφόρα μηνύματα τα οποία μας κάνουν να σκεφθούμε ότι μία πορεία **επιστροφής** μπορεί πλέον να χαραχθεί με συνειδητό τρόπο και με την επίγνωση πως ό,τι κτίστηκε σαν πολιτισμός μαράθηκε και σάπισε λόγω της καταστροφικής μανίας των κατασκευαστών του. Και δεν θα μπορούσε να γίνει κάπως διαφορετικά.

Βέβαια, η επιστροφή από τήν ανισορροπία, την οποία έχει προκαλέσει ο δηλητηριώδης τρόπος της συγχρόνου κερδοσκοπικής παραγωγής, στην αποκατάσταση της φυσικής ισορροπίας έχει μακρύ δρόμο. Όμως, αυτή η προσπάθεια είναι δυνατό να αποτελέσει τον συνδετικό κρίκο ανάμεσα στο παρελθόν, την προγενέστερη πορεία και εμπειρία του ανθρώπου όπου καθοριστική βαρύτητα κατείχε η ουσιαστική σχέση με το φυσικό περιβάλλον του, και στο μέλλον εκεί, δηλαδή, όπου η ανιδιοτέλεια, η αδελφωσύνη και η απαξίωση του κέρδους μπορούν να δημιουργήσουν την ευδαίμονα διαβίωση, μέσω της αρμονικής σχέσης των ανθρώπινων κοινοτήτων με την μητέρα φύση.

A & Z

1. https://farmwildlife

2. Οι αφίδες έχουν μαλακό εξωσκελετό με μήκος 1-4 χιλιοστών και τρέφονται από το χυμό των φυτικών ιστών. Ο πληθυσμός των αφίδων πολλαπλασιάζεται με μεγάλη ταχύτητα, καλύπτοντας όλο το φύλλωμα και αδυνατίζοντας το φυτό.

Τα σέβη μας στους αγωνιζόμενους νησιώτες Λέσβου, Χίου και Σάμου

ΣΙΓΟΥΡΑ δεν τα χρειάζονται αλλά πρέπει να τους τα αποδώσουμε. Το θέαμα των ηττημένων πραιτόρων της κεντρικής εν Ελλάδι εξουσίας, που τόσο αλαζονικά επιχείρησε να επιβάλλει την θέλησή της στους νησιώτες, ήταν εξόχως καθάρσιο του τέλματος στο οποίο τους είχαν οδηγήσει.

Βέβαια, τίποτε δεν τελείωσε, όλα τα ζητήματα παραμένουν ανοιχτά και το κράτος θα επανέλθει, όσο κι αν σήμερα γελοιοποιείται λέγοντας πως «η πρώτη φάση των εργασιών έχει ολοκληρωθεί». Είναι πολύ σημαντικό, όμως, το γεγονός ότι οι κάτοικοι επανοικειοποιήθηκαν, σ' ένα βαθμό τουλάχιστον, τις υποθέσεις του τόπου τους παύοντας να υφίστανται ως έρμαια τους σχεδιασμούς ορατών και αόρατων κέντρων εξουσίας, εντόπιων και διεθνών. Έδειξαν τί σημαίνει να ανήκεις σε έναν τόπο: Τίποτε δεν μπορεί να συμβεί σ' αυτόν χωρίς την δική σου ευθύνη, συμμετοχή και θέληση. Και αυτό έχει τη σημασία του απέναντι σε ένα κυρίαρχο ιδεολογικό ρεύμα όπου υποτίθεται πως κανένα έδαφος δεν ανήκει σε κανέναν μόνο και μόνο για να υπονοηθεί και να επιβεβαιωθεί πως ανήκει αποκλειστικά στους νεο-φεουδάρχες της πολιτικής και της οικονομίας.

Έχει σημασία να θυμηθούμε πως αυτοί είναι οι ίδιοι άνθρωποι που διέσωζαν και φρόντιζαν τους θαλασσοδαρμένους είτε πρόσφυγες είτε μετανάστες που έφταναν στις ακτές τους. Δεν υπάρχει καμμία αντίφαση στις αλλοτινές με τις τωρινές τους πράξεις. Καλώς έπραξαν τότε, φερόμενοι ως άνθρωποι απέναντι σε ανθρώπους, καλώς πράττουν και τώρα αρνούμενοι να έχουν στον τόπο τους ουσιαστικά κολαστήρια και φυλακές που δεν τιμούν κανέναν. Αρνούμενοι επίσης να αποδεχτούν την επιβολή ενός καθεστώτος υποχρεωτικής ανάμειξης πληθυσμών με όρους που κανείς δεν γνωρίζει και κανείς δεν ελέγχει πέραν των πρακτόρων του ΟΗΕ όπως οι ποικιλώνυμες ΜΚΟ. Δεν υπάρχει τίποτε το κακό στην ανάμειξη πληθυσμών όταν αυτό συμβαίνει με φυσικό τρόπο και με τη θέληση των άμεσα εμπλεκόμενων. Όταν, όμως, η ανάμειξη πληθυσμών γίνεται εργαλείο της γεωπολιτικής, του πολέμου, της κατάκτησης και της διάλυσης κοινωνικών χώρων, όπως πράγματι

Ιοί και μάσκες

Διασχίζουμε έναν δρόμο μεγάλο και άγνωστο. Το λεωφορείο περνάει τις πινακίδες με αδιαφορία. Ονόματα τόπων αφανίζονται από τα μάτια μας μέσα σε ελάχιστα δευτερόλεπτα. Κάθομαι κοντά στο παράθυρο.

Κόσμο πολύς, καθήμενοι και όρθιοι. Ανήσυχοι και καχύποπτοι, σκυμμένοι σε μικρο-οθόνες. Αγωνιούν για μια είδηση. Ποιον θα βρει σήμερα ο ιός; Πού ταξιδεύει και πού θα καταλήξει;

Οι πρώτες μάσκες εμφανίζονται σιγά σιγά. Πίσω τους πρόσωπα που ψάχνουν συνενόχους. Με ύφος βαρυσήμαντο τις ανορθώνουν, σα να επιτιμούν όλους εμάς, που δεν τις φορέσαμε ακόμη. Εν μέσω αποκριών, άλλες μάσκες ήρθαν για να μείνουν. Περνάμε από ένα μεγάλο σούπερ μάρκετ. Πάρκινγκ διαθέσιμο ούτε για δείγμα. Κόσμος γεμίζει τους διαδρόμους κι αδειάζει τα ράφια. Άραγε για τί ετοιμάζονται όλοι; Σχεδιάζουν να κρυφτούν στο σπίτι τους; Για πόσο; Για πάντα;

Ο ιός φτάνει και στην Ελλάδα, προς το παρόν για λίγες μόνο εμφανίσεις. Όλοι είμαστε εν δυνάμει ύποπτοι, επειδή περάσαμε από κάπου εκεί κοντά. Ένα φτέρνισμα, ένα βήξιμο, ένα δάκρυ (ακόμη κι η θλίψη στο σφυρί) προκαλούν αποτροπιασμό.

Το λεωφορείο συνεχίζει. Φαντάζομαι όλους εμάς, μια προσωρινή αναγκαστική κινούμενη κοινότητα. Κουρασμένοι και θλιμμένοι κυρίως. Τα παιδιά απορημένα περισσότερο. Ένα αίσθημα συμπόνιας, παρά φόβου. Αίσθημα κοινής συμμετοχής σε ό,τι παράλογο έρχεται να μας τραβήξει την προσοχή.

Που πάμε; Ποιοι είναι αυτοί εκεί έξω; Αυτοί έξω από τα παράθυρά μας που περιπολούν.

Αστυνομία παντού. Φυλάνε σημεία της πόλης. Από τι; Από τον ιό; Θα τον δείρουν να πάει από εκεί που ήρθε; Ή θα εμποδίζουν τους ύποπτους να μην ξεφύγουν και κολλήσουν και τις άλλες πόλεις;

Ή μήπως φοβούνται τον φόβο και την οργή που θα ξεσπάσει απέναντι στα πάντα; Η αδικία συνεχίζει και κατατρέχει κάθε μας προσπάθεια. Διαβρώνει το κάθε τι. Όλα είναι ανισόρροπα, γι' αυτό και άδικα. Έχει ξεπεραστεί κάθε μέτρο και το έχουμε συνηθίσει. Δεν μιλάμε πια για αδικία. Την έχουμε απωθήσει. Την αναθέσαμε σε δικαστές. Όλοι μιλούν για δικαιώματα μόνο. Κι αυτά τα αναθέτουν σε ΜΚΟ.

Δεν θέλουμε δικαιοσύνη, πιστεύουμε ότι μπορούμε

ευαίσθητες ευπαθείς ομάδες με θάνατο. Όπως θα τις απειλούσε και η κοινή γρίπη. Οι υπόλοιποι –στη χειρότερη– θα νοσήσουμε και έπειτα θα γίνουμε καλά, όπως φαίνεται. Στο μέλλον τι έπεται; Μεγάλοι παγκόσμιοι ιοί που θα γιατρεύονται μόνο από μεγάλες παγκόσμιες εταιρείες φαρμάκων; Αυτό είναι ένα ακόμη βήμα, πριν κλειστούμε όλοι φοβισμένοι στα σπίτια μας; Άλλο ένα βήμα, για να εναποθέτουμε την ασφάλεια και την γνώση σε άλλους κι εμείς να κρυβόμαστε φοβισμένοι; Δοκιμαστικό για μεγάλες στρατιωτικές, φυσικές και οικονομικές καταστροφές;

Όποιος βγάζει χαρτομάντηλο, για να σκουπίσει τη μύτη του, είναι σα να βγάζει όπλο και μας απειλεί.

Κάποιοι θα αναρωτιούνται πόσο περίπλοκος και δύσκολος έχει γίνει ο κόσμος και πόσο κουραστικός ίσως. Θα είναι πιο εύκολο έτσι: Ίντερνετ και κλείσιμο στο σπίτι. Αναβάλλεται η γιορτή. Αναβάλλεται η αποκριά. Ας αναβάλλουμε και τη ζωή μας.

Με το φόβο μην αρρωστήσουμε ή και μήπως πεθάνουμε, αποφασίσαμε να καταστείλουμε τη λειτουργία της ζωής μας. Αποφασίσαμε να απουσιάσουμε από τη ζωή μας και να την αναθέτουμε κάθε φορά κάπου αλ-

ΣΙΓΟΥΡΑ δεν τα χρειάζονται αλλά πρέπει να τους τα αποδώσουμε. Το θέαμα των ηττημένων πραιτόρων της κεντρικής εν Ελλάδι εξουσίας, που τόσο αλαζονικά επιχείρησε να επιβάλλει την θέλησή της στους νησιώτες, ήταν εξόχως καθάρσιο του τέλματος στο οποίο τους είχαν οδηγήσει.

Βέβαια, τίποτε δεν τελείωσε, όλα τα ζητήματα παραμένουν ανοιχτά και το κράτος θα επανέλθει, όσο κι αν σήμερα γελοιοποιείται λέγοντας πως «η πρώτη φάση των εργασιών έχει ολοκληρωθεί». Είναι πολύ σημαντικό, όμως, το γεγονός ότι οι κάτοικοι επανοικειοποιήθηκαν, σ' ένα βαθμό τουλάχιστον, τις υποθέσεις του τόπου τους παύοντας να υφίστανται ως έρμαια τους σχεδιασμούς ορατών και αόρατων κέντρων εξουσίας, εντόπιων και διεθνών. Έδειξαν τί σημαίνει να ανήκεις σε έναν τόπο: Τίποτε δεν μπορεί να συμβεί σ' αυτόν χωρίς την δική σου ευθύνη, συμμετοχή και θέληση. Και αυτό έχει τη σημασία του απέναντι σε ένα κυρίαρχο ιδεολογικό ρεύμα όπου υποτίθεται πως κανένα έδαφος δεν ανήκει σε κανέναν μόνο και μόνο για να υπονοηθεί και να επιβεβαιωθεί πως ανήκει αποκλειστικά στους νεο-φεουδάρχες της πολιτικής και της οικονομίας.

Έχει σημασία να θυμηθούμε πως αυτοί είναι οι ίδιοι άνθρωποι που διέσωζαν και φρόντιζαν τους θαλασσοδαρμένους είτε πρόσφυγες είτε μετανάστες που έφταναν στις ακτές τους. Δεν υπάρχει καμμία αντίφαση στις αλλοτινές με τις τωρινές τους πράξεις. Καλώς έπραξαν τότε, φερόμενοι ως άνθρωποι απέναντι σε ανθρώπους, καλώς πράττουν και τώρα αρνούμενοι να έχουν στον τόπο τους ουσιαστικά κολαστήρια και φυλακές που δεν τιμούν κανέναν. Αρνούμενοι επίσης να αποδεχτούν την επιβολή ενός καθεστώτος υποχρεωτικής ανάμειξης πληθυσμών με όρους που κανείς δεν γνωρίζει και κανείς δεν ελέγχει πέραν των πρακτόρων του ΟΗΕ όπως οι ποικιλώνυμες ΜΚΟ. Δεν υπάρχει τίποτε το κακό στην ανάμειξη πληθυσμών όταν αυτό συμβαίνει με φυσικό τρόπο και με τη θέληση των άμεσα εμπλεκόμενων. Όταν, όμως, η ανάμειξη πληθυσμών γίνεται εργαλείο της γεωπολιτικής, του πολέμου, της κατάκτησης και της διάλυσης κοινωνικών χώρων, όπως πράγματι συμβαίνει τώρα, τότε τα πράγματα είναι πολύ διαφορετικά και δεν πρέπει να επιχειρείται να θολώνεται το τοπίο με επικλήσεις δήθεν ανθρωπιάς, ειδικά από όσους βοήθησαν στο να συγκροτηθεί το απάνθρωπο τέρας της Μόριας.

Εκείνη την εποχή λοιπόν, κάποιοι στην Ευρώπη ουσιαστικά ειρωνεύονταν τους νησιώτες προτείνοντάς τους για βραβείο Νόμπελ ανθρωπιάς. Τότε δεν ήταν φανερό πως τους ειρωνεύονταν, αλλά έτσι ήταν: αυτοί γνώριζαν το που θα καταλήξει η κατάσταση με την σχεδιασμένη δήθεν «ολιγωρία» των «υπευθύνων». Πρώτα επιτρέπουμε στο πρόβλημα να διογκωθεί και μετά επιβάλλουμε μια εξ αρχής προκαθορισμένη «λύση» που επιθυμούμε. Είναι μια ακόμη ένδειξη έσχατης χαιρεκακίας από την πλευρά των εξουσιαστών, το να χρησιμοποιούν δηλαδή την ίδια την ανθρωπιά προκειμένου να καταστρέψουν ανθρώπους. Αυτό για κανένα λόγο δεν πρέπει να επιτρέπεται να συμβαίνει, ακόμη κι αν πρέπει να επιδεικνύεται σκληρότητα: Το αντίθετο μοιραία υποστηρίζει και εμπεδώνει την απανθρωπιά.

Το τελικό αποτέλεσμα είναι πως σε κανέναν δεν επιτρέπεται να

Οι πρώτες μάσκες εμφανίζονται σιγά σιγά. Πίσω τους πρόσωπα που ψάχνουν συνενόχους. Με ύφος βαρυσήμαντο τις ανορθώνουν, σα να επιτιμούν όλους εμάς, που δεν τις φορέσαμε ακόμη. Εν μέσω αποκριών, άλλες μάσκες ήρθαν για να μείνουν. Περνάμε από ένα μεγάλο σούπερ μάρκετ. Πάρκινγκ διαθέσιμο ούτε για δείγμα. Κόσμος γεμίζει τους διαδρόμους κι αδειάζει τα ράφια. Άραγε για τί ετοιμάζονται όλοι; Σχεδιάζουν να κρυφτούν στο σπίτι τους; Για πόσο; Για πάντα;

Ο ιός φτάνει και στην Ελλάδα, προς το παρόν για λίγες μόνο εμφανίσεις. Όλοι είμαστε εν δυνάμει ύποπτοι, επειδή περάσαμε από κάπου εκεί κοντά. Ένα φτέρνισμα, ένα βήξιμο, ένα δάκρυ (ακόμη κι η θλίψη στο σφυρί) προκαλούν αποτροπιασμό.

Το λεωφορείο συνεχίζει. Φαντάζομαι όλους εμάς, μια προσωρινή αναγκαστική κινούμενη κοινότητα. Κουρασμένοι και θλιμμένοι κυρίως. Τα παιδιά απορημένα περισσότερο. Ένα αίσθημα συμπόνιας, παρά φόβου. Αίσθημα κοινής συμμετοχής σε ό,τι παράλογο έρχεται να μας τραβήξει την προσοχή.

Που πάμε; Ποιοι είναι αυτοί εκεί έξω; Αυτοί έξω από τα παράθυρά μας που περιπολούν.

Αστυνομία παντού. Φυλάνε σημεία της πόλης. Από τι; Από τον ιό; Θα τον δείρουν να πάει από εκεί που ήρθε; Ή θα εμποδίζουν τους ύποπτους να μην ξεφύγουν και κολλήσουν και τις άλλες πόλεις;

Ή μήπως φοβούνται τον φόβο και την οργή που θα ξεσπάσει απέναντι στα πάντα; Η αδικία συνεχίζει και κατατρέχει κάθε μας προσπάθεια. Διαβρώνει το κάθε τι. Όλα είναι ανισόρροπα, γι' αυτό και άδικα. Έχει ξεπεραστεί κάθε μέτρο και το έχουμε συνηθίσει. Δεν μιλάμε πια για αδικία. Την έχουμε απωθήσει. Την αναθέσαμε σε δικαστές. Όλοι μιλούν για δικαιώματα μόνο. Κι αυτά τα αναθέτουν σε ΜΚΟ.

Δεν θέλουμε δικαιοσύνη, πιστεύουμε ότι μπορούμε να τα βγάλουμε πέρα και χωρίς αυτήν, γιατί «εμείς κάπως θα τη βολέψουμε πάλι». Δικαιοσύνη όχι από αυτήν που βρίσκεις στα μεγάλα και μικρά δικαστήρια. Δικαιοσύνη ανθρώπινη. Αυτήν που μιλάει μέσα μας –όταν δεν τη φιμώνουμε– και μας δείχνει τί είναι αυτό που χρειάζεται να κάνουμε. Το ανθρώπινα σωστό. Το να μη ζούμε εις βάρος άλλων. Το ανθρώπινο δίκαιο, το να μην κοιτάμε μόνο πώς θα βλάψουμε τους άλλους, για να σώσουμε τελικά τι;

Δικαιοσύνη με την έννοια του μέτρου που βάζουμε εμείς στη ζωή μας. Της ισορροπίας που επιλέγουμε εμείς για τον εαυτό μας, πριν την επιλέξει άλλος για εμάς. Τα βασικά που εμείς ορίζουμε, πριν μας τα ορίσουν και μας τα στερήσουν οι άλλοι. Τον φόβο που εμείς ορίζουμε, πριν τον χρησιμοποιήσουν άλλοι για λογαριασμό μας.

ευαίσθητες ευπαθείς ομάδες με θάνατο. Όπως θα τις απειλούσε και η κοινή γρίπη. Οι υπόλοιποι –στη χειρότερη– θα νοσήσουμε και έπειτα θα γίνουμε καλά, όπως φαίνεται. Στο μέλλον τι έπεται; Μεγάλοι παγκόσμιοι ιοί που θα γιατρεύονται μόνο από μεγάλες παγκόσμιες εταιρείες φαρμάκων; Αυτό είναι ένα ακόμη βήμα, πριν κλειστούμε όλοι φοβισμένοι στα σπίτια μας; Άλλο ένα βήμα, για να εναποθέτουμε την ασφάλεια και την γνώση σε άλλους κι εμείς να κρυβόμαστε φοβισμένοι; Δοκιμαστικό για μεγάλες στρατιωτικές, φυσικές και οικονομικές καταστροφές;

Όποιος βγάζει χαρτομάντηλο, για να σκουπίσει τη μύτη του, είναι σα να βγάζει όπλο και μας απειλεί.

Κάποιοι θα αναρωτιούνται πόσο περίπλοκος και δύσκολος έχει γίνει ο κόσμος και πόσο κουραστικός ίσως. Θα είναι πιο εύκολο έτσι: Ίντερνετ και κλείσιμο στο σπίτι. Αναβάλλεται η γιορτή. Αναβάλλεται η αποκριά. Ας αναβάλλουμε και τη ζωή μας.

Με το φόβο μην αρρωστήσουμε ή και μήπως πεθάνουμε, αποφασίσαμε να καταστείλουμε τη λειτουργία της ζωής μας. Αποφασίσαμε να απουσιάσουμε από τη ζωή μας και να την αναθέτουμε κάθε φορά κάπου αλλού. Δικαιολογίες πάντα θα υπάρχουν πολλές κι όλες θα φαίνονται εξ ίσου σοβαρές. Σε περιόδους αστάθειας και αβεβαιότητας αυτό είναι το σύνηθες. Σε περιόδους που η αδικία φτάνει σε επίπεδα παραλογισμού, αυτό μοιάζει στο αυτόματο παρεπόμενο. Φόβος.

Φόβος και πανικός, επειδή όλοι αγαπάμε κάποιους και όλοι ανησυχούμε για αυτούς. Φόβος και αγωνία, μήπως έρθει και σε μας το κακό. Το κακό, όμως, υπάρχει όσο και το καλό. Δεν μπορούμε να το αποφύγουμε. Μπορούμε να το αποδεχτούμε. Μπορούμε να μάθουμε να το αντιμετωπίζουμε. Μπορούμε να ανοίξουμε τα μάτια μας σε κάθε αδικία και παραλογισμό, χωρίς φόβο και μετριότητα και να ζήσουμε τη ζωή μας ολόκληρη, όση κι αν μας απομένει.

Μπορούμε να αποδεχτούμε την ελευθερία μας, τη μόνη που έχουμε πραγματικά: να κάνουμε εμείς επιλο-

έχει τη σημασία του απέναντι σε ένα κυρίαρχο ιδεολογικό ρεύμα όπου υποτίθεται πως κανένα έδαφος δεν ανήκει σε κανέναν μόνο και μόνο για να υπονοηθεί και να επιβεβαιωθεί πως ανήκει αποκλειστικά στους νεο-φεουδάρχες της πολιτικής και της οικονομίας.

Έχει σημασία να θυμηθούμε πως αυτοί είναι οι ίδιοι άνθρωποι που διέσωζαν και φρόντιζαν τους θαλασσοδαρμένους είτε πρόσφυγες είτε μετανάστες που έφταναν στις ακτές τους. Δεν υπάρχει καμμία αντίφαση στις αλλοτινές με τις τωρινές τους πράξεις. Καλώς έπραξαν τότε, φερόμενοι ως άνθρωποι απέναντι σε ανθρώπους, καλώς πράττουν και τώρα αρνούμενοι να έχουν στον τόπο τους ουσιαστικά κολαστήρια και φυλακές που δεν τιμούν κανέναν. Αρνούμενοι επίσης να αποδεχτούν την επιβολή ενός καθεστώτος υποχρεωτικής ανάμειξης πληθυσμών με όρους που κανείς δεν γνωρίζει και κανείς δεν ελέγχει πέραν των πρακτόρων του ΟΗΕ όπως οι ποικιλώνυμες ΜΚΟ. Δεν υπάρχει τίποτε το κακό στην ανάμειξη πληθυσμών όταν αυτό συμβαίνει με φυσικό τρόπο και με τη θέληση των άμεσα εμπλεκόμενων. Όταν, όμως, η ανάμειξη πληθυσμών γίνεται εργαλείο της γεωπολιτικής, του πολέμου, της κατάκτησης και της διάλυσης κοινωνικών χώρων, όπως πράγματι συμβαίνει τώρα, τότε τα πράγματα είναι πολύ διαφορετικά και δεν πρέπει να επιχειρείται να θολώνεται το τοπίο με επικλήσεις δήθεν ανθρωπιάς, ειδικά από όσους βοήθησαν στο να συγκροτηθεί το απάνθρωπο τέρας της Μόριας.

Εκείνη την εποχή λοιπόν, κάποιοι στην Ευρώπη ουσιαστικά ειρωνεύονταν τους νησιώτες προτείνοντάς τους για βραβείο Νόμπελ ανθρωπιάς. Τότε δεν ήταν φανερό πως τους ειρωνεύονταν, αλλά έτσι ήταν: αυτοί γνώριζαν το πού θα καταλήξει η κατάσταση με την σχεδιασμένη δήθεν «ολιγωρία» των «υπευθύνων». Πρώτα επιτρέπουμε στο πρόβλημα να διογκωθεί και μετά επιβάλλουμε μια εξ αρχής προκαθορισμένη «λύση» που επιθυμούμε. Είναι μια ακόμη ένδειξη έσχατης χαιρεκακίας από την πλευρά των εξουσιαστών, το να χρησιμοποιούν δηλαδή την ίδια την ανθρωπιά προκειμένου να καταστρέψουν ανθρώπους. Αυτό για κανένα λόγο δεν πρέπει να επιτρέπεται να συμβαίνει, ακόμη κι αν πρέπει να επιδεικνύεται σκληρότητα: Το αντίθετο μοιραία υποστηρίζει και εμπεδώνει την απανθρωπιά.

Το τελικό αποτέλεσμα είναι πως σε κανέναν δεν επιτρέπεται να έχει μια πατρίδα εντός της οποίας να δύναται να αναπτύξει ελεύθερα την δημιουργικότητά του σύμφωνα με την φύση του εκάστοτε τόπου. Ούτε στον πρόσφυγα που την έχασε και ουσιαστικά την έχασε οριστικά γιατί κανείς εξουσιαστής δεν τον θέλει να ξαναγυρίσει πίσω (το παράδειγμα της Συρίας είναι ενδεικτικό). Ούτε στον μετανάστη που την απαρνήθηκε ποιος ξέρει για ποιον λόγο ή ανώτερη βία. Αλλά ούτε και στους γηγενείς οι οποίοι δέχονται τα κύματα όλων αυτών των πληθυσμών. Εάν, λοιπόν, κανείς δεν έχει πατρίδα, τότε το πεδίο ανοίγεται άπλετο στην παγκόσμια κυριαρχία να αλωνίζει όπως θέλει, όπου θέλει, δίχως να λογαριάζει καμμιά τοπική θέληση, ότι χρώμα ή χαρακτηριστικό και να έχει αυτή. Γι' αυτό εύγε και πάλι, εύγε...

Αναρχική συλλογικότητα Πυργΐται

περισσότερο. Ένα αίσθημα συμπόνιας, παρά φόβου. Αίσθημα κοινής συμμετοχής σε ό,τι παράλογο έρχεται να μας τραβήξει την προσοχή.

Που πάμε; Ποιοι είναι αυτοί εκεί έξω; Αυτοί έξω από τα παράθυρά μας που περιπολούν.

Αστυνομία παντού. Φυλάνε σημεία της πόλης. Από τι; Από τον ιό; Θα τον δείρουν να πάει από εκεί που ήρθε; Ή θα εμποδίζουν τους ύποπτους να μην ξεφύγουν και κολλήσουν και τις άλλες πόλεις;

Ή μήπως φοβούνται τον φόβο και την οργή που θα ξεσπάσει απέναντι στα πάντα; Η αδικία συνεχίζει και κατατρέχει κάθε μας προσπάθεια. Διαβρώνει το κάθε τι. Όλα είναι ανισόρροπα, γι' αυτό και άδικα. Έχει ξεπεραστεί κάθε μέτρο και το έχουμε συνηθίσει. Δεν μιλάμε πια για αδικία. Την έχουμε απωθήσει. Την αναθέσαμε σε δικαστές. Όλοι μιλούν για δικαιώματα μόνο. Κι αυτά τα αναθέτουν σε ΜΚΟ.

Δεν θέλουμε δικαιοσύνη, πιστεύουμε ότι μπορούμε να τα βγάλουμε πέρα και χωρίς αυτήν, γιατί «εμείς κάπως θα τη βολέψουμε πάλι». Δικαιοσύνη όχι από αυτήν που βρίσκεις στα μεγάλα και μικρά δικαστήρια. Δικαιοσύνη ανθρώπινη. Αυτήν που μιλάει μέσα μας –όταν δεν τη φιμώνουμε– και μας δείχνει τί είναι αυτό που χρειάζεται να κάνουμε. Το ανθρώπινα σωστό. Το να μη ζούμε εις βάρος άλλων. Το ανθρώπινο δίκαιο, το να μην κοιτάμε μόνο πώς θα βλάψουμε τους άλλους, για να σώσουμε τελικά τι;

Δικαιοσύνη με την έννοια του μέτρου που βάζουμε εμείς στη ζωή μας. Της ισορροπίας που επιλέγουμε εμείς για τον εαυτό μας, πριν την επιλέξει άλλος για εμάς. Τα βασικά που εμείς ορίζουμε, πριν μας τα ορίσουν και μας τα στερήσουν οι άλλοι. Τον φόβο που εμείς ορίζουμε, πριν τον χρησιμοποιήσουν άλλοι για λογαριασμό μας.

Άνθρωποι με μάσκες ξεχωρίζουν, φαίνονται μοναδικοί· αυτοί έκαναν τη σωστή επιλογή. Θα σωθούν. Εμείς, μια ανθρώπινη μάζα χωρίς μάσκες, που πηγαίνουμε; Αύριο θα δείχνουν με το δάχτυλο όσους δεν τις φορούν. Αύριο θα είναι αυτοί οι λίγοι που βάζουν σε κίνδυνο τους υπόλοιπους. Το αντίθετο λένε οι ειδικοί: να φορούν τις μάσκες οι ασθενείς κι όχι οι υγιείς. Μα η διάκριση όλο και θολώνει στο μυαλό. Θολώνει από τον θόρυβο και την πολυλογία για το πώς θα προστατευτούμε.

Σήμερα κινδυνεύουμε από έναν ιό, που εν τέλει δεν απειλεί τη ζωή των περισσότερων. Απειλεί μόνο τις

τοι που θα γιατρεύονται μόνο από μεγάλες παγκόσμιες εταιρείες φαρμάκων; Αυτό είναι ένα ακόμη βήμα, πριν κλειστούμε όλοι φοβισμένοι στα σπίτια μας; Άλλο ένα βήμα, για να εναποθέτουμε την ασφάλεια και την γνώση σε άλλους κι εμείς να κρυβόμαστε φοβισμένοι; Δοκιμαστικό για μεγάλες στρατιωτικές, φυσικές και οικονομικές καταστροφές;

Όποιος βγάζει χαρτομάντηλο, για να σκουπίσει τη μύτη του, είναι σα να βγάζει όπλο και μας απειλεί.

Κάποιοι θα αναρωτιούνται πόσο περίπλοκος και δύσκολος έχει γίνει ο κόσμος και πόσο κουραστικός ίσως. Θα είναι πιο εύκολο έτσι: Ίντερνετ και κλείσιμο στο σπίτι. Αναβάλλεται η γιορτή. Αναβάλλεται η αποκριά. Ας αναβάλλουμε και τη ζωή μας.

Με το φόβο μην αρρωστήσουμε ή και μήπως πεθάνουμε, αποφασίσαμε να καταστείλουμε τη λειτουργία της ζωής μας. Αποφασίσαμε να απουσιάσουμε από τη ζωή μας και να την αναθέτουμε κάθε φορά κάπου αλλού. Δικαιολογίες πάντα θα υπάρχουν πολλές κι όλες θα φαίνονται εξ ίσου σοβαρές. Σε περιόδους αστάθειας και αβεβαιότητας αυτό είναι το σύνηθες. Σε περιόδους που η αδικία φτάνει σε επίπεδα παραλογισμού, αυτό μοιάζει στο αυτόματο παρεπόμενο. Φόβος.

Φόβος και πανικός, επειδή όλοι αγαπάμε κάποιους και όλοι ανησυχούμε για αυτούς. Φόβος και αγωνία, μήπως έρθει και σε μας το κακό. Το κακό, όμως, υπάρχει όσο και το καλό. Δεν μπορούμε να το αποφύγουμε. Μπορούμε να το αποδεχτούμε. Μπορούμε να μάθουμε να το αντιμετωπίζουμε. Μπορούμε να ανοίξουμε τα μάτια μας σε κάθε αδικία και παραλογισμό, χωρίς φόβο και μετριότητα και να ζήσουμε τη ζωή μας ολόκληρη, όση κι αν μας απομένει.

Μπορούμε να αποδεχτούμε την ελευθερία μας, τη μόνη που έχουμε πραγματικά: να κάνουμε εμείς επιλογές για τον εαυτό μας. Μπορούμε να θυμίζουμε σε εμάς τους ίδιους και στους γύρω μας ότι τίποτε δεν μας ανήκει στ' αλήθεια. Εκείνο που μόνο έχουμε είναι η επιλογή να είμαστε παρόντες εκεί που επιθυμούμε. Η επιλογή να μην παρασυρόμαστε από τον πανικό. Η επιλογή να ζούμε, όπως πραγματικά πιστεύουμε ότι μας ταιριάζει.

Το λεωφορείο σταματά. Κατεβαίνουμε. Φτάσαμε σε μια ακόμη στάση. Υπάρχει και συνέχεια. Ας μη σπαταλάμε όλες μας τις δυνάμεις μας σε μια μονάχα διαδρομή. Ο δρόμος συνεχίζεται.

σύντροφοι για την
Αναρχική απελευθερωτική δράση

«Ο Νίτσε ήταν αναρχικός»: η άγνωστη σύνδεση των απόψεων της ΕΜΜΑ ΓΚΟΛΝΤΜΑΝ με τις ιδέες του ΝΙΤΣΕ

Η ΘΡΥΛΙΚΗ ΑΝΑΡΧΙΚΗ αγαπούσε τον φιλόσοφο τού «αρνητικού» υπαρξισμού. Υπερασπίστηκε τις ιδέες του σε συνέδρια και σε περιοδείες ανά τον κόσμο. Τόσο η ίδια, όσο και πολλοί άλλοι, τον θεωρούσαν ένα είδος προφήτη που ερχόταν σε ρήξη με το παρελθόν, καθώς και έναν εξαγριωμένο «εικονοκλάστη».

Διασχίζοντας τις Ηνωμένες Πολιτείες μεταξύ 1913 και 1917, η Έμμα Γκόλντμαν έδωσε μια σειρά δημόσιων ομιλιών σχετικά με τον Νίτσε και την σημασία των απόψεων του σε σχέση με την αναρχική θεώρηση εκείνης της εποχής. Υπάρχουν τουλάχιστον είκοσι τρεις ομιλίες, που πραγματοποιήθηκαν από το Λος Άντζελες μέχρι τη Νέα Υόρκη, αναφορικά με την σχέση της σκέψης του Νίτσε με τα ζητήματα του αθεϊσμού, του αντι-κρατισμού, του αντι-εθνικισμού και του αντι-μιλιταρισμού (στο πλαίσιο του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου).

Μπορεί να φαίνεται ότι η εκτίμηση της Γκόλντμαν για τον Νίτσε ήταν μην ήταν καταγεγραμμένη και ότι μόνο τα κείμενα αυτών των ομιλιών χρησιμοποιούνται ως βάση για να επαληθευτεί η ακριβής φύση του ισχυρισμού της, ότι δηλαδή ο Νίτσε ήταν σχετικός με την αναρχία, αλλά δεν είναι έτσι. Η αστυνομία, έπειτα από έρευνα στα γραφεία της ***Μητέρας Γης***, της αναρχικής εφημερίδας που συνεξέδιδε η Γκόλντμαν, κατέσχεσε όλο τα υλικό το οποίο ήταν ύποπτο για προτροπή σε εξέγερση ή που εναντιωνόταν στην αμερικανική πολεμική εκστρατεία. Η Εμμα Γκόλντμαν προσπάθησε ανεπιτυχώς να βρει αντίγραφα των ομιλιών της. Έτσι, πάνω στην αναρχική θεωρία και πρακτική, αυτό, δηλαδή, που τελικά προσπαθούσε να αναδείξει-παρουσιάσει η Έμμα Γκόλντμαν.

Η Εμμα Γκόλντμαν αναφέρει πως είχε την πρώτη επαφή της με τον Νίτσε κατά τη διάρκεια της παραμονής της στη Βιέννη, μεταξύ 1895 και 1899, όταν σπούδαζε νοσοκόμα και μαία. Εκτός από τις σπουδές της εκεί, επισκέφθηκε το Λονδίνο και το Παρίσι, όπου παράνομα έδωσε αναρχικές ομιλίες, αρχίζοντας να έχει διεθνή φήμη στους επαναστατικούς κύκλους. Έτσι συνάντησε τον Κροπότκιν, την Λουίζ Μισέλ και τον Μαλατέστα. Όμως, η αυτοβιογραφία της δείχνει ότι μεταξύ των συγγραφέων που την επηρέασαν ώστε να γίνει αναρχική ήταν ο Νίτσε.

Οι μποέμ και ο προφήτης

«Ο Νίτσε θεωρήθηκε από τους μποέμ του τέλους του αιώνα, ειδικά στον γερμανόφωνο κόσμο, ως παράδειγμα "εικονοκλάστη,, ως ένα είδος προφήτη της ρήξης με τα ερείπια και το έρμα τού καταπιεστικού παρελθόντος, της ηθικής, της θρησκείας, των συμβάσεων και των θεσμών».

Για εκείνη, τα θέματα πολιτιστικού χαρακτήρα –η μουσική, το θέατρο και η λογοτεχνία– είχαν την ίδια επιρροή σε επαναστατικούς όρους, όπως και τα πιο άμεσα πολιτικά ζητήματα. Κατά την διάρκεια της παραμονής της στην Ευρώπη, εκτός από την συμμετοχή της σε αναρχικές συναντήσεις, παρακολούθησε την όπερα του Βάγκνερ, είδε την Eleonora Duse (γνωστή ιταλίδα ηθοποιό διάσημη για τους ρόλους της στα πολύ ενθουσιώδης, επί προσθέτως, στο γεγονός ότι ήταν γυναίκα και Εβραία, με το ενδιαφέρον της για τον Νίτσε να είναι το πιο αξιοσημείωτο. Προσπάθησε να συνδυάσει το πάθος για το έργο του Νίτσε («του πιο τολμηρού από τους νέους "εικονοκλάστες"») με τον αναρχικό με τον οποίο ήταν πιο κοντά σε εκείνη, εκείνη την εποχή, τον Edward Brady (αυστριακός αναρχικός με τον οποίο μοιράστηκε μια έντονη αγάπη), που δεν συμμεριζόταν τον ενθουσιασμό της για το θέμα. Κατέληξε να διακόψει τις σχέσεις της με τον Brady, επειδή αυτός ισχυρίστηκε ότι ο Νίτσε ήταν τρελλός, ένας τύπος με άρρωστο μυαλό, ισχυριζόμενος ότι θα ξεχαστεί σε λιγότερο από μια δεκαετία μαζί με ολόκληρη τη γενιά του. Εξοργισμένη με τη συζήτηση αυτή, η Γκόλντμαν τον περιέγραψε ως αγκυροβολημένο σε όλα τα παλιά και τα ξεπερασμένα και ότι δεν συμφωνούσε επειδή αισθανόταν ελεύθερη να κάνει τις επιλογές της, έστω και αν η καρδιά της έχασε. Η απαξίωση όλων των αξιών εκ μέρους του Νίτσε ήταν ένα από τα κύρια πάθη της.

Μετά από αυτήν την ρήξη, η Γκόλντμαν ξεκίνησε μια σειρά ομιλιών σε αναρχικούς κύκλους συνδεδεμένους με την εφημερίδα *Free Society*. Κατά την περιοδεία της, παρουσίασε στην Φιλαδέλφεια (Φεβρουάριος 1898) μια ομιλία με τίτλο «Η βάση της ηθικής», όπου επικαλέστηκε τα λόγια του Νίτσε με τους υπαινιγμούς του ενάντια στην καταπίεση των ηθικών και νομικών συστημάτων. Όλα αυτά συμπεριλήφθη- στην επιρροή της τέχνης και της λογοτεχνίας αντί για την προπαγάνδα ή τον καθαρά πολιτικό λόγο. Έτσι, από το 1906 κι έπειτα, αναζητούσε στην έκδοση της εφημερίδας *Μητέρα Γη* ένα φόρουμ για θεωρητική συζήτηση καθώς και για «κοινωνικά αντιπροσωπευτική» τέχνη. Αποκρυσταλλώθηκε το 1911 στο δοκίμιο της *Αναρχισμός και άλλα δοκίμια*.

Όλα αυτά την οδηγούν να επαναλάβει ότι οι τρόποι έκφρασης του Νίτσε –ποιητικοί, λογοτεχνικοί ακόμη και οραματιστικοί– είναι εξ ίσου σημαντικοί με το περιεχόμενο που μεταφέρουν. Επανειλημμένα, στα δοκίμια και τις ομιλίες της, η Έμμα Γκόλντμαν υπερασπίζεται τις Νιτσεϊκές έννοιες, με τον ίδιο τρόπο που αντιμετώπισε τις προκαταλήψεις του Brady. Προσπάθησε να διευκρινίσει ορισμένες παρερμηνείες σχετικά με τις ιδέες του Νίτσε που κυκλοφόρησαν στην Αμερική πριν από τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο. Παρερμηνείες που αργότερα επανέφεραν οι Ναζί, αφού

σε περιοδείες ανά τον κόσμο. Τόσο η ίδια, όσο και πολλοί άλλοι, τον θεωρούσαν ένα είδος προφήτη που ερχόταν σε ρήξη με το παρελθόν, καθώς και έναν εξαγριωμένο «εικονοκλάστη».

Διασχίζοντας τις Ηνωμένες Πολιτείες μεταξύ 1913 και 1917, η Έμμα Γκόλντμαν έδωσε μια σειρά δημόσιων ομιλιών σχετικά με τον Νίτσε και την σημασία των απόψεων του σε σχέση με την αναρχική θεώρηση εκείνης της εποχής. Υπάρχουν τουλάχιστον είκοσι τρεις ομιλίες, που πραγματοποιήθηκαν από το Λος Άντζελες μέχρι τη Νέα Υόρκη, αναφορικά με την σχέση της σκέψης του Νίτσε με τα ζητήματα του αθεϊσμού, του αντι-κρατισμού, του αντι-εθνικισμού και του αντι-μιλιταρισμού (στο πλαίσιο του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου).

Μπορεί να φαίνεται ότι η εκτίμηση της Γκόλντμαν για τον Νίτσε ήταν μην ήταν καταγεγραμμένη και ότι μόνο τα κείμενα αυτών των ομιλιών χρησιμοποιούνται ως βάση για να επαληθευτεί η ακριβής φύση του ισχυρισμού της, ότι δηλαδή ο Νίτσε ήταν σχετικός με την αναρχία, αλλά δεν είναι έτσι. Η αστυνομία, έπειτα από έρευνα στα γραφεία της ***Μητέρας Γης***, της αναρχικής εφημερίδας που συνεξέδιδε η Γκόλντμαν, κατέσχεσε όλο τα υλικό το οποίο ήταν ύποπτο για προτροπή σε εξέγερση ή που εναντιωνόταν στην αμερικανική πολεμική εκστρατεία. Η Εμμα Γκόλντμαν προσπάθησε ανεπιτυχώς να βρει αντίγραφα των ομιλιών της. Έτσι, αυτά τα κείμενα της για τον Νίτσε χάθηκαν για τις μελλοντικές γενιές.

Παρ' όλα αυτά, και άλλες αναφορές καθιστούν δυνατόν να γνωρίζουμε την σημασία της σκέψης του Νίτσε για την Έμμα Γκόλντμαν, για μια σύγχρονη πρακτική της αναρχίας και το χρέος που του αναγνώρισε στο σχηματισμό της σκέψης της. Στα δοκίμια της βρίσκουμε σύντομες αναφορές στον Νίτσε. Στην βιογραφία της με τίτλο ***Ζώντας τη ζωή μου*** (που δημοσιεύθηκε το 1930, χρόνια μετά από αυτά τα αναγνώσματα), διευκρινίζει την επιρροή του Νίτσε πάνω της, που την διαμόρφωσε, και της έδωσε ενέργεια όχι μόνο πνευματική, αλλά και στην προσωπική της ζωή. Επί πλέον διασώζονται οι αναφορές στις προ-Γκόλντμαν.

Η Εμμα Γκόλντμαν αναφέρει πως είχε την πρώτη επαφή της με τον Νίτσε κατά τη διάρκεια της παραμονής της στη Βιέννη, μεταξύ 1895 και 1899, όταν σπούδαζε νοσοκόμα και μαία. Εκτός από τις σπουδές της εκεί, επισκέφθηκε το Λονδίνο και το Παρίσι, όπου παράνομα έδωσε αναρχικές ομιλίες, αρχίζοντας να έχει διεθνή φήμη στους επαναστατικούς κύκλους. Έτσι συνάντησε τον Κροπότκιν, την Λουίζ Μισέλ και τον Μαλατέστα. Όμως, η αυτοβιογραφία της δείχνει ότι μεταξύ των συγγραφέων που την επηρέασαν ώστε να γίνει αναρχική ήταν ο Νίτσε.

Οι μποέμ και ο προφήτης

«Ο Νίτσε θεωρήθηκε από τους μποέμ του τέλους του αιώνα, ειδικά στον γερμανόφωνο κόσμο, ως παράδειγμα "εικονοκλάστη,, ως ένα είδος προφήτη της ρήξης με τα ερείπια και το έρμα τού καταπιεστικού παρελθόντος, της ηθικής, της θρησκείας, των συμβάσεων και των θεσμών».

Για εκείνη, τα θέματα πολιτιστικού χαρακτήρα –η μουσική, το θέατρο και η λογοτεχνία– είχαν την ίδια επιρροή σε επαναστατικούς όρους, όπως και τα πιο άμεσα πολιτικά ζητήματα. Κατά την διάρκεια της παραμονής της στην Ευρώπη, εκτός από την συμμετοχή της σε αναρχικές συναντήσεις, παρακολούθησε την όπερα του Βάγκνερ, είδε την Eleonora Duse (γνωστή ιταλίδα ηθοποιό διάσημη για τους ρόλους της στα έργα του Ίψεν), παραβρέθηκε σε ομιλίες του Levy Bruhl (κοινωνιολόγος που μελέτησε τη νοοτροπία των πρωτόγονων λαών) και σε ομιλίες του Σίγκμουντ Φρόυντ. Ανακάλυψε, επίσης, τα έργα του Χέρνικ Ίψεν, του Γκέρχαρτ Χάουπτμαν (δημιουργός του κοινωνικού δράματος) και του Hugo von Hofmannsthal (θεατρικός συγγραφέας και στιχουργός της πιο διάσημης όπερας του Ρίχαρντ Στράους), καθώς και του Νίτσε. Αυτούς τους συγγραφείς εξήρε ιδιαίτερα για το γεγονός ότι «στρέφονταν ενάντια στις παλιές αξίες», ένα γεγονός που θεώρησε συμβατό με το αναρχικό πνεύμα.

Όλα αυτά τα ονόματα ήταν μεταξύ της ευρωπαϊκής πρωτοπορίας της εποχής. Στα τέλη του αιώνα ο Νίτσε συνδέθηκε με την Νίτσε να είναι το πιο αξιοσημείωτο. Προσπάθησε να συνδυάσει το πάθος για το έργο του Νίτσε («του πιο τολμηρού από τους νέους "εικονοκλάστες"») με τον αναρχικό με τον οποίο ήταν πιο κοντά σε εκείνη, εκείνη την εποχή, τον Edward Brady (αυστριακός αναρχικός με τον οποίο μοιράστηκε μια έντονη αγάπη), που δεν συμμεριζόταν τον ενθουσιασμό της για το θέμα. Κατέληξε να διακόψει τις σχέσεις της με τον Brady, επειδή αυτός ισχυρίστηκε ότι ο Νίτσε ήταν τρελλός, ένας τύπος με άρρωστο μυαλό, ισχυριζόμενος ότι θα ξεχαστεί σε λιγότερο από μια δεκαετία μαζί με ολόκληρη τη γενιά του. Εξοργισμένη με τη συζήτηση αυτή, η Γκόλντμαν τον περιέγραψε ως αγκυροβολημένο σε όλα τα παλιά και τα ξεπερασμένα και ότι δεν συμφωνούσε επειδή αισθανόταν ελεύθερη να κάνει τις επιλογές της, έστω και αν η καρδιά της έχασε. Η απαξίωση όλων των αξιών εκ μέρους του Νίτσε ήταν ένα από τα κύρια πάθη της.

Μετά από αυτήν την ρήξη, η Γκόλντμαν ξεκίνησε μια σειρά ομιλιών σε αναρχικούς κύκλους συνδεδεμένους με την εφημερίδα *Free Society*. Κατά την περιοδεία της, παρουσίασε στην Φιλαδέλφεια (Φεβρουάριος 1898) μια ομιλία με τίτλο «Η βάση της ηθικής», όπου επικαλέστηκε τα λόγια του Νίτσε με τους υπαινιγμούς του ενάντια στην καταπίεση των ηθικών και νομικών συστημάτων. Όλα αυτά συμπεριλήφθηκαν ως αναφορές στην προαναφερθείσα δημοσίευση. Ακολουθώντας την τακτική της να τοποθετεί τις πολιτικές αναφορές δίπλα στις λογοτεχνικές, γεγονός που χαρακτηρίζει τις ομιλίες της, αποδεικνύει την πεποίθησή της ότι η καλλιτεχνική έκφραση μάς δίνει την διαίσθηση και την επαναστατική έμπνευση στον ίδιο ή ακόμα και σε μεγαλύτερο βαθμό από τις πολιτικές απόψεις.

Η Γκόλντμαν και ο «Υπεράνθρωπος»

«Κάθε αληθινή πίστη είναι αδιάψευστη, εκπληρώνει αυτό που ο πιστός ελπίζει να βρει σ' αυτήν, δεν προσφέρει όμως ούτε το ελάχιστο έρεισμα για τη θεμελίωση

στην επιρροή της τέχνης και της λογοτεχνίας αντί για την προπαγάνδα ή τον καθαρά πολιτικό λόγο. Έτσι, από το 1906 κι έπειτα, αναζητούσε στην έκδοση της εφημερίδας *Μητέρα Γη* ένα φόρουμ για θεωρητική συζήτηση καθώς και για «κοινωνικά αντιπροσωπευτική» τέχνη. Αποκρυσταλλώθηκε το 1911 στο δοκίμιο της *Αναρχισμός και άλλα δοκίμια*.

Όλα αυτά την οδηγούν να επαναλάβει ότι οι τρόποι έκφρασης του Νίτσε –ποιητικοί, λογοτεχνικοί ακόμη και οραματιστικοί– είναι εξ ίσου σημαντικοί με το περιεχόμενο που μεταφέρουν. Επανειλημμένα, στα δοκίμια και τις ομιλίες της, η Έμμα Γκόλντμαν υπερασπίζεται τις Νιτσεϊκές έννοιες, με τον ίδιο τρόπο που αντιμετώπισε τις προκαταλήψεις του Brady. Προσπάθησε να διευκρινίσει ορισμένες παρερμηνείες σχετικά με τις ιδέες του Νίτσε που κυκλοφόρησαν στην Αμερική πριν από τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο. Παρερμηνείες που αργότερα επανέφεραν οι Ναζί, αφού ο φιλόσοφος έπαψε να είναι καθοδηγητής μεταξύ των διανοουμένων και των καλλιτεχνών (παρερμηνείες που ενθαρρύνονταν από την αδελφή του Ελισάβετ). Οι περισσότερες παρερμηνείες αφορούσαν την έννοια του υπεράνθρωπου, καθώς και τις ιδέες του σχετικά με έναν «αριστοκρατικό» ατομικισμό, που η Γκόλντμαν εξέλαβε ως ιδέες συγγενείς με τις ιδέες του Μαξ Στίρνερ. Η ίδια έδωσε εξηγήσεις, σχετικά με αυτό, δηλώνοντας ότι η ιδέα του υπεράνθρωπου ήταν η ιδέα μιας κοινωνίας που δεν έδινε χώρο σε μια φυλή άβουλων ή σκλάβων.

Έτσι, προωθώντας τον αθεϊσμό στη θέση του Χριστιανισμού (ή του Ιουδαϊσμού που είχε απορρίψει), η Γκόλντμαν βασίζει την

θνικισμού και του αντι-μιλιταρισμού (στο πλαίσιο του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου).

Μπορεί να φαίνεται ότι η εκτίμηση της Γκόλντμαν για τον Νίτσε ήταν μην ήταν καταγεγραμμένη και ότι μόνο τα κείμενα αυτών των ομιλιών χρησιμοποιούνται ως βάση για να επαληθευτεί η ακριβής φύση του ισχυρισμού της, ότι δηλαδή ο Νίτσε ήταν σχετικός με την αναρχία, αλλά δεν είναι έτσι. Η αστυνομία, έπειτα από έρευνα στα γραφεία της ***Μητέρας Γης***, της αναρχικής εφημερίδας που συνεξέδιδε η Γκόλντμαν, κατέσχεσε όλο τα υλικό το οποίο ήταν ύποπτο για προτροπή σε εξέγερση ή που εναντιωνόταν στην αμερικανική πολεμική εκστρατεία. Η Εμμα Γκόλντμαν προσπάθησε ανεπιτυχώς να βρει αντίγραφα των ομιλιών της. Έτσι, αυτά τα κείμενα της για τον Νίτσε χάθηκαν για τις μελλοντικές γενιές.

Παρ' όλα αυτά, και άλλες αναφορές καθιστούν δυνατόν να γνωρίζουμε την σημασία της σκέψης του Νίτσε για την Έμμα Γκόλντμαν, για μια σύγχρονη πρακτική της αναρχίας και το χρέος που του αναγνώρισε στο σχηματισμό της σκέψης της. Στα δοκίμια της βρίσκουμε σύντομες αναφορές στον Νίτσε. Στην βιογραφία της με τίτλο ***Ζώντας τη ζωή μου*** (που δημοσιεύθηκε το 1930, χρόνια μετά από αυτά τα αναγνώσματα), διευκρινίζει την επιρροή του Νίτσε πάνω της, που την διαμόρφωσε, και της έδωσε ενέργεια όχι μόνο πνευματική, αλλά και στην προσωπική της ζωή. Επί πλέον διασώζονται οι αναφορές στις προαναφερθείσες συνομιλίες που δημοσιεύονται στις εφημερίδες ***Ελεύθερη Κοινωνία*** και ***Μητέρα Γη*** και, αν και επιφανειακής προσέγγισης, δίνουν ένα κάποιο περιεχόμενο στις ομιλίες της σχετικά με το θέμα αυτό. Συνδυάζοντας και τα δύο αυτά είδη πηγών, μπορούμε να έχουμε έναν οδηγό για το τί μπορεί να είχε σχολιάσει η Έμμα Γκόλντμαν αναφορικά με τον Νίτσε στις ομιλίες της. Να κατανοήσουμε, δηλαδή, την σπουδαιότητα της σκέψης του Νίτσε

Οι μποέμ και ο προφήτης

«Ο Νίτσε θεωρήθηκε από τους μποέμ του τέλους του αιώνα, ειδικά στον γερμανόφωνο κόσμο, ως παράδειγμα "εικονοκλάστη,, ως ένα είδος προφήτη της ρήξης με τα ερείπια και το έρμα τού καταπιεστικού παρελθόντος, της ηθικής, της θρησκείας, των συμβάσεων και των θεσμών».

Για εκείνη, τα θέματα πολιτιστικού χαρακτήρα –η μουσική, το θέατρο και η λογοτεχνία– είχαν την ίδια επιρροή σε επαναστατικούς όρους, όπως και τα πιο άμεσα πολιτικά ζητήματα. Κατά την διάρκεια της παραμονής της στην Ευρώπη, εκτός από την συμμετοχή της σε αναρχικές συναντήσεις, παρακολούθησε την όπερα του Βάγκνερ, είδε την Eleonora Duse (γνωστή ιταλίδα ηθοποιό διάσημη για τους ρόλους της στα έργα του Ίψεν), παραβρέθηκε σε ομιλίες του Levy Bruhl (κοινωνιολόγος που μελέτησε τη νοοτροπία των πρωτόγονων λαών) και σε ομιλίες του Σίγκμουντ Φρόυντ. Ανακάλυψε, επίσης, τα έργα του Χέρνικ Ίψεν, του Γκέρχαρτ Χάουπτμαν (δημιουργός του κοινωνικού δράματος) και του Hugo von Hofmannsthal (θεατρικός συγγραφέας και στιχουργός της πιο διάσημης όπερας του Ρίχαρντ Στράους), καθώς και του Νίτσε. Αυτούς τους συγγραφείς εξήρε ιδιαίτερα για το γεγονός ότι «στρέφονταν ενάντια στις παλιές αξίες», ένα γεγονός που θεώρησε συμβατό με το αναρχικό πνεύμα.

Όλα αυτά τα ονόματα ήταν μεταξύ της ευρωπαϊκής πρωτοπορίας της εποχής. Στα τέλη του αιώνα ο Νίτσε συνδέθηκε με την αμφισβήτηση και απόρριψη της κληρονομιάς των παραδόσεων.

Οι πιο τολμηροί νέοι «εικονοκλάστες»

«Στα τελευταία δοκίμια της, η Έμμα Γκόλντμαν έδωσε μεγαλύτερη σημασία στην επιρροή της τέχνης και της λογοτεχνίας, παρά στην προπαγάνδα, παρά στον καθαρά πολιτικό λόγο».

Ως αναρχική, η Έμμα Γκόλντμαν ήταν ζήτηση αυτή, η Γκόλντμαν τον περιέγραψε ως αγκυροβολημένο σε όλα τα παλιά και τα ξεπερασμένα και ότι δεν συμφωνούσε επειδή αισθανόταν ελεύθερη να κάνει τις επιλογές της, έστω και αν η καρδιά της έχασε. Η απαξίωση όλων των αξιών εκ μέρους του Νίτσε ήταν ένα από τα κύρια πάθη της.

Μετά από αυτήν την ρήξη, η Γκόλντμαν ξεκίνησε μια σειρά ομιλιών σε αναρχικούς κύκλους συνδεδεμένους με την εφημερίδα *Free Society*. Κατά την περιοδεία της, παρουσίασε στην Φιλαδέλφεια (Φεβρουάριος 1898) μια ομιλία με τίτλο «Η βάση της ηθικής», όπου επικαλέστηκε τα λόγια του Νίτσε με τους υπαινιγμούς του ενάντια στην καταπίεση των ηθικών και νομικών συστημάτων. Όλα αυτά συμπεριλήφθηκαν ως αναφορές στην προαναφερθείσα δημοσίευση. Ακολουθώντας την τακτική της να τοποθετεί τις πολιτικές αναφορές δίπλα στις λογοτεχνικές, γεγονός που χαρακτηρίζει τις ομιλίες της, αποδεικνύει την πεποίθησή της ότι η καλλιτεχνική έκφραση μάς δίνει την διαίσθηση και την επαναστατική έμπνευση στον ίδιο ή ακόμα και σε μεγαλύτερο βαθμό από τις πολιτικές απόψεις.

Η Γκόλντμαν και ο «Υπεράνθρωπος»

«Κάθε αληθινή πίστη είναι αδιάψευστη, εκπληρώνει αυτό που ο πιστός ελπίζει να βρει σ' αυτήν, δεν προσφέρει όμως ούτε το ελάχιστο έρεισμα για τη θεμελίωση μιας αντικειμενικής αλήθειας [...] Θέλεις να επιδιώξεις ψυχική ηρεμία και ευτυχία, τότε πίστευε, θέλεις να είσαι ένας απόστολος της αλήθειας, τότε αναζήτησέ την»
(Νίτσε)

«Η απουσία πίστης μου υπαγορεύεται κατά κύριο λόγο από την πίστη μου στις δυνατότητες του ατόμου». (Ε. Γκόλντμαν)

Στα τελευταία της δοκίμια, η Έμμα Γκόλντμαν έδωσε μεγαλύτερη σημασία ζήτηση καθώς και για «κοινωνικά αντιπροσωπευτική» τέχνη. Αποκρυσταλλώθηκε το 1911 στο δοκίμιο της *Αναρχισμός και άλλα δοκίμια*.

Όλα αυτά την οδηγούν να επαναλάβει ότι οι τρόποι έκφρασης του Νίτσε –ποιητικοί, λογοτεχνικοί ακόμη και οραματιστικοί– είναι εξ ίσου σημαντικοί με το περιεχόμενο που μεταφέρουν. Επανειλημμένα, στα δοκίμια και τις ομιλίες της, η Έμμα Γκόλντμαν υπερασπίζεται τις Νιτσεϊκές έννοιες, με τον ίδιο τρόπο που αντιμετώπισε τις προκαταλήψεις του Brady. Προσπάθησε να διευκρινίσει ορισμένες παρερμηνείες σχετικά με τις ιδέες του Νίτσε που κυκλοφόρησαν στην Αμερική πριν από τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο. Παρερμηνείες που αργότερα επανέφεραν οι Ναζί, αφού ο φιλόσοφος έπαψε να είναι καθοδηγητής μεταξύ των διανοουμένων και των καλλιτεχνών (παρερμηνείες που ενθαρρύνονταν από την αδελφή του Ελισάβετ). Οι περισσότερες παρερμηνείες αφορούσαν την έννοια του υπεράνθρωπου, καθώς και τις ιδέες του σχετικά με έναν «αριστοκρατικό» ατομικισμό, που η Γκόλντμαν εξέλαβε ως ιδέες συγγενείς με τις ιδέες του Μαξ Στίρνερ. Η ίδια έδωσε εξηγήσεις, σχετικά με αυτό, δηλώνοντας ότι η ιδέα του υπεράνθρωπου ήταν η ιδέα μιας κοινωνίας που δεν έδινε χώρο σε μια φυλή άβουλων ή σκλάβων.

Έτσι, προωθώντας τον αθεϊσμό στη θέση του Χριστιανισμού (ή του Ιουδαϊσμού που είχε απορρίψει), η Γκόλντμαν βασίζει την «αντιπολιτευτική» της θέση στον ατομικισμό του Νίτσε και του Στίρνερ, για τους οποίους μας λέει ότι «έχουν αναλάβει την υποτίμηση των κοινωνικά νεκρών αξιών και της ηθικής του παρελθόντος», επιβεβαιώνοντας ότι και οι δύο φιλόσοφοι αντιτίθενται στον Χριστιανισμό επειδή τον θεωρούν ως την ηθική των δούλων, την άρνηση της ζωής, τον καταστροφέα όλων των στοιχείων που δίνουν δύναμη και χτίζουν χαρακτήρα. Πρέπει να ξεπεράσουμε τις

παλιές παραδόσεις και τις ξεπερασμένες αξίες για να μάθουμε να δημιουργούμε νέα και όμορφα πράγματα.

Όλα αυτά τα ζητήματα επαναλήφθηκαν στις ομιλίες της Γκόλντμαν, οι οποίες πραγματοποιήθηκαν κατά την περίοδο 1913-1917. Πολλές από τις ομιλίες αφορούσαν άμεσα τον Νίτσε ή άλλα σχετικά θέματα. Αν και τα κείμενά τους χάθηκαν, από κάποια σχόλια προκύπτει ότι τα κείμενα της ομιλίας ήταν πολύ όμοια, παρ' ότι οι τίτλοι των ομιλιών ποικίλλουν ανάλογα με το κοινό στο οποίο απευθυνόταν. Παραδείγματος χάρη, επανειλημμένα απευθύνθηκε στο κοινό της με τον τίτλο «Νίτσε, η πνευματική καταιγίδα της κεντρικής Ευρώπης», «Νίτσε, η πνευματική καταιγίδα του Κεντροευρωπαϊκού Πολέμου», «Νίτσε, το πνευματικό κέντρο του Μεγάλου Πολέμου» ή «Ο Νίτσε και ο γερμανός Κάιζερ».

Ε. Γκόλντμαν - Α. Μπέρκμαν

Αυτά τα κείμενα, σε συνδυασμό και με άλλη αντιπολεμική και αντι-στρατιωτική δραστηριότητα, οδήγησαν το 1917 (το έτος της εισόδου της Αμερικής στον μεγάλο πόλεμο) στη σύλληψή της, καθώς και στη σύλληψη του Alexander Berkman, με κατηγορίες περί συνωμοσίας που παρεμποδίζουν τις στρατολογήσεις και που οδήγησαν στην μεταγενέστερη απέλασή της στην κομμουνιστική ... υπεύθυνη για τις σύγχρονες σφαγές στην Ευρώπη», επιβεβαιώνοντας ότι αυτοί που ισχυρίζονται το παραπάνω απλά «αποδεικνύουν ότι δεν έχουν καταλάβει τη σκέψη του Νίτσε». Η Γκόλντμαν κάνει μια παρόμοια προσέγγιση στο δοκίμιο της (άγνωστης ημερομηνίας) *Ζήλια: αιτίες και μια πιθανή θεραπεία*.

Στα κείμενα της και στα δοκίμια της μπορεί κάποιος να δει μία προσπάθεια διασταύρωσης Νιτσεϊκού ατομικισμού μαζί με έναν κροποτκινικό κολλεκτιβισμό, που κάνει την σκέψη της ιδιόμορφη. Έτσι, υποστηρίζει την αυτονομία τού εγώ και την αυτονομία της ίδιας, ενώ παράλληλα ενδιαφέρεται για τα κοινωνικά ζητήματα όπως: της γυναίκας, της παιδικής ηλικίας, της εκπαίδευσης και των σχέσεων μεταξύ των φύλων.

Αλλά πάντα επιμένει ότι η αυτονομία δεν πρέπει ποτέ να θυσιάζεται για χάρη του κολλεκτιβισμού που διατυμπανίζουν τόσο οι κομμουνιστές όσο και οι σοσιαλιστές, καθώς και κάποιες μορφές αναρχισμού, όπως ο αναρχοσυνδικαλισμός, που βλέπει τις μάζες ή τους εργάτες ως επαναστατικό υποκείμενο. Αναφέροντας σχετικά, όπως πάντα, το παράδειγμά του, είπε: «Ο Νίτσε αποκάλεσε το κράτος κρύο τέρας. Τι θα έλεγε για το φρικτό θηρίο των σύγχρονων δικτατοριών; «Το άτομο δεν είναι τίποτα», αυτοί δηλώνουν «είναι η κοινότητα που μετράει». Τίποτα άλλο παρά η πλήρης παράδοση του ατόμου θα ικανοποιήσει την ακόρεστη όρεξη της νέας θεότητας.»

Αλλά η Γκόλντμαν διακρίνει τον όρο «ατομικισμός» από την κυρίαρχη αμερικανική αντίληψη του «σκληρού ατομικισμού». Απορρίπτει αυτή την έννοια, καθώς σημαίνει ότι «ο ατομικισμός είναι για τους ισχυρούς, ενώ ο λαός οργανώνεται σε μια κάστα σκλάβων για να εξυπηρετήσει μια χούφτα αυτοαποκαλούμενων υπερανθρώπων». Με παρόμοιο θέμα ήταν η ομιλία που έδωσε τον Ιανουάριο του 1917 στη Νέα Υόρκη, «Το κράτος και οι ισχυροί αντίπαλοι του: Friedrich Nietzsche, Max Stirner, Ralph Waldo Emerson, David

Ξυπόλυτος
τους έμαθες τους δρόμους

Με μια πυξίδα
πέτρινη βαδίζεις
δρόμους γυάλινους
Στα μάτια μας θ' ανθίσουν φεγγάρια
Απολέπιση ελπίδας
και μια τριχιά από φώσφορο
Πού κρύφτηκαν οι λέξεις; (στις τσέπες του μυαλού μου)
Θυμούνται νέοι, κοιμούνται γέροι
(με μια ερώτηση να καίει το μυαλό τους: κι αν;...).
Ανταπόδοση, ανάγκη, αγκύλωση
Η ανάγκη είναι η ανταπόδοση
ληγμένων προσδοκιών
Οι μοίρες (;) παρακολουθούν από τον εξώστη: μια κίνηση
και σε τσάκισαν
Μόνιμος κάτοικος σελήνης
Χρώμα ματιών: αληθινό
Χάθηκε η μαγεία:
της φορέσανε αγκάθινο στεφάνι
Τσάκισε τα πόδια του στις πέτρες το ψάρι
ψάχνοντας διαφυγή να βρει
(ο ιχθύς θυσιάστηκε για την ανθρωπότητα)
Της μοιρασιάς το φαγητό σε κάποιους μοιάζει άγευστο
Έμαθες να τρέχεις και τώρα ξέμεινες από παπούτσια (σου τα έκλεψαν οι βοηθοί του νωθρού απόντα την ώρα που σταμάτησες να πάρεις μια ανάσα πριν ξαναρχίσεις το τρεχαλητό). Μα δε σε φοβίζει η γύμνια των ποδιών σου
(ξυπόλυτος τους έμαθες τους δρόμους)
Το ένστικτο πιάστηκε στα σύρματα του φράχτη της

τίτλοι των ομιλιών ποικίλλουν ανάλογα με το κοινό στο οποίο απευθυνόταν. Παραδείγματος χάρη, επανειλημμένα απευθύνθηκε στο κοινό της με τον τίτλο «Νίτσε, η πνευματική καταιγίδα της κεντρικής Ευρώπης», «Νίτσε, η πνευματική καταιγίδα του Κεντροευρωπαϊκού Πολέ-

Ε. Γκόλντμαν - Α. Μπέρκμαν

μου», «Νίτσε, το πνευματικό κέντρο του Μεγάλου Πολέμου» ή «Ο Νίτσε και ο γερμανός Κάιζερ».

Αυτά τα κείμενα, σε συνδυασμό και με άλλη αντιπολεμική και αντι-στρατιωτική δραστηριότητα, οδήγησαν το 1917 (το έτος της εισόδου της Αμερικής στον μεγάλο πόλεμο) στη σύλληψή της, καθώς και στη σύλληψη του Alexander Berkman, με κατηγορίες περί συνωμοσίας που παρεμποδίζουν τις στρατολογήσεις και που οδήγησαν στην μεταγενέστερη απέλασή της στην κομμουνιστική Ρωσία.

Άλλες ομιλίες της σε αυτή την περιοδεία σχετίζονταν με τη συνάφεια της σκέψης του Νίτσε με μια μεγάλη ποικιλία αναρχικών ζητημάτων: ατομικισμός, αθεϊσμός, αντι-κρατισμός και αντιμορραλισμός. Τα υπόλοιπα, αν και δεν σχετίζονταν άμεσα με τον Νίτσε, μαρτυρούν την προθυμία της Γκόλντμαν να αναφέρει στις ομιλίες της τα κοινωνικά ζητήματα: ψήφος των γυναικών, αντισύλληψη, ελεύθερη αγάπη –μαζί με τις έννοιες του ατομικισμού του Νίτσε και του Στίρνερ. Έτσι, δήλωσε: «**Η απουσία πίστης στην πλειοψηφία υπαγορεύεται από την πίστη μου στις δυνατότητες του ατόμου. Μόνο όταν είσαι ελεύθερος να επιλέξεις τους συντρόφους σου για έναν κοινό σκοπό, μπορείς να αναμένεις την τάξη και την αρμονία σε αυτόν τον κόσμο του χάους και της ανισότητας**».

μικισμού μαζί με έναν κροποτκινικό κολλεκτιβισμό, που κάνει την σκέψη της ιδιόμορφη. Έτσι, υποστηρίζει την αυτονομία τού εγώ και την αυτονομία της ίδιας, ενώ παράλληλα ενδιαφέρεται για τα κοινωνικά ζητήματα όπως: της γυναίκας, της παιδικής ηλικίας, της εκπαίδευσης και των σχέσεων μεταξύ των φύλων.

Αλλά πάντα επιμένει ότι η αυτονομία δεν πρέπει ποτέ να θυσιάζεται για χάρη του κολλεκτιβισμού που διατυμπανίζουν τόσο οι κομμουνιστές όσο και οι σοσιαλιστές, καθώς και κάποιες μορφές αναρχισμού, όπως ο αναρχοσυνδικαλισμός, που βλέπει τις μάζες ή τους εργάτες ως επαναστατικό υποκείμενο. Αναφέροντας σχετικά, όπως πάντα, το παράδειγμά του, είπε: «Ο Νίτσε αποκάλεσε το κράτος κρύο τέρας. Τι θα έλεγε για το φρικτό θηρίο των σύγχρονων δικτατοριών; «Το άτομο δεν είναι τίποτα», αυτοί δηλώνουν «είναι η κοινότητα που μετράει». Τίποτα άλλο παρά η πλήρης παράδοση του ατόμου θα ικανοποιήσει την ακόρεστη όρεξη της νέας θεότητας.»

Αλλά η Γκόλντμαν διακρίνει τον όρο «ατομικισμός» από την κυρίαρχη αμερικανική αντίληψη του «σκληρού ατομικισμού». Απορρίπτει αυτή την έννοια, καθώς σημαίνει ότι «ο ατομικισμός είναι για τους ισχυρούς, ενώ ο λαός οργανώνεται σε μια κάστα σκλάβων για να εξυπηρετήσει μια χούφτα αυτοαποκαλούμενων υπερανθρώπων». Με παρόμοιο θέμα ήταν η ομιλία που έδωσε τον Ιανουάριο του 1917 στη Νέα Υόρκη, «Το κράτος και οι ισχυροί αντίπαλοι του: Friedrich Nietzsche, Max Stirner, Ralph Waldo Emerson, David (sic) Thoreau και άλλοι».

Ως αναρχική της ευρωπαϊκής παράδοσης, η σκέψη της ήταν διανοητικά, πολιτισμικά και γλωσσικά ξεχωριστή από άλλους ριζοσπάστες Αμερικανούς, όπως ο Benjamin Tucker. Η αμερικανική κληρονομιά της διαφωνίας απέκτησε τον χαρακτήρα της από έναν συνδυασμό Προτεσταντισμού, Ατομικισμού των Emerson/Thoreau και δημοκρατίας του Τζέφερσον. Φιλοσοφικές σκέψεις και προσεγγίσεις, από τις οποίες η αναρχία της Γκόλντμαν κράτησε ελάχιστα στοιχεία. Έτσι, ανασχημάτισε την ιδέα του Στίρνερ για το εγώ και του κολλεκτιβισμού του Κροπότκιν και τις συνέδεσε με την αντίληψη του Νίτσε για την απαξίωση όλων των παλιών αξιών, εφαρμόζοντας το σύνολο στο αμερικανικό κοινωνικο-πολιτιστικό πλαίσιο.

Οι ομιλίες της Γκόλντμαν για τον Νίτσε, για τις σκέψεις

Με μια πυξίδα
πέτρινη βαδίζεις
δρόμους γυάλινους
Στα μάτια μας θ' ανθίσουν φεγγάρια
Απολέπιση ελπίδας
και μια τριχιά από φώσφορο
Πού κρύφτηκαν οι λέξεις; (στις τσέπες του μυαλού μου)
Θυμούνται νέοι, κοιμούνται γέροι
(με μια ερώτηση να καίει το μυαλό τους: κι αν;...).
Ανταπόδοση, ανάγκη, αγκύλωση
Η ανάγκη είναι η ανταπόδοση
λημμένων προσδοκιών
Οι μοίρες (;) παρακολουθούν από τον εξώστη: μια κίνηση
και σε τσάκισαν
Μόνιμος κάτοικος σελήνης
Χρώμα ματιών: αληθινό
Χάθηκε η μαγεία:
της φορέσανε αγκάθινο στεφάνι
Τσάκισε τα πόδια του στις πέτρες το ψάρι
ψάχνοντας διαφυγή να βρει
(ο ιχθύς θυσιάστηκε για την ανθρωπότητα)
Της μοιρασιάς το φαγητό σε κάποιους μοιάζει άγευστο
Έμαθες να τρέχεις και τώρα ξέμεινες από παπούτσια (σου τα έκλεψαν οι βοηθοί του νωθρού απόντα την ώρα που σταμάτησες να πάρεις μια ανάσα πριν ξαναρχίσεις το τρεχαλητό). Μα δε σε φοβίζει η γύμνια των ποδιών σου
(ξυπόλυτος τους έμαθες τους δρόμους)
Το ένστικτο πιάστηκε στα σύρματα του φράχτη της προκοπής. Κανείς δε σκέφτηκε να κόψει τα σύρματα με μια τανάλια ορμώμενη από τις διδαχές του χθες
Εργαλεία καθημερινής (προσωπικής) εξέγερσης
Μετράνε αντιδράσεις/κόβουνε εισπράξεις (ένα εξιτήριο θέλω, να βγω από το μυαλό μου)
Με ένα κλειδί φτιαγμένο από νερό και αλάτι κλειδώνεις στη σοφίτα του μυαλού σου μηρυκασμένα λόγια
Αλουμινένια θεωρεία
- Πού φύλαξες το πιστοποιητικό γέννησης;
- Στο τελευταίο συρτάρι του απολυμένου καιρού
Ανάμεσα σε κοφτερά βουνά μια γλώσσα ξετυλίγει το σώμα της σα φίδι που ξυπνά (αναζητά τροφή και μια ευκαιρία να πει όσα γνωρίζει)
Στις κατακόμβες του μυαλού κρύβονται αιρετικοί
Επιχείρηση δύναμης
Ατροφικά μυαλά
Συλλογική ανωνυμία

Ε. Γκόλντμαν - Α. Μπέρκμαν

μου», «Νίτσε, το πνευματικό κέντρο του Μεγάλου Πολέμου» ή «Ο Νίτσε και ο γερμανός Κάιζερ».

Αυτά τα κείμενα, σε συνδυασμό και με άλλη αντιπολεμική και αντι-στρατιωτική δραστηριότητα, οδήγησαν το 1917 (το έτος της εισόδου της Αμερικής στον μεγάλο πόλεμο) στη σύλληψή της, καθώς και στη σύλληψη του Alexander Berkman, με κατηγορίες περί συνωμοσίας που παρεμποδίζουν τις στρατολογήσεις και που οδήγησαν στην μεταγενέστερη απέλασή της στην κομμουνιστική Ρωσία.

Άλλες ομιλίες της σε αυτή την περιοδεία σχετίζονταν με τη συνάφεια της σκέψης του Νίτσε με μια μεγάλη ποικιλία αναρχικών ζητημάτων: ατομικισμός, αθεϊσμός, αντι-κρατισμός και αντιμορραλισμός. Τα υπόλοιπα, αν και δεν σχετίζονταν άμεσα με τον Νίτσε, μαρτυρούν την προθυμία της Γκόλντμαν να αναφέρει στις ομιλίες της τα κοινωνικά ζητήματα: ψήφος των γυναικών, αντισύλληψη, ελεύθερη αγάπη –μαζί με τις έννοιες του ατομικισμού του Νίτσε και του Στίρνερ. Έτσι, δήλωσε: «**Η απουσία πίστης στην πλειοψηφία υπαγορεύεται από την πίστη μου στις δυνατότητες του ατόμου. Μόνο όταν είσαι ελεύθερος να επιλέξεις τους συντρόφους σου για έναν κοινό σκοπό, μπορείς να αναμένεις την τάξη και την αρμονία σε αυτόν τον κόσμο του χάους και της ανισότητας**».

Το κράτος είναι ένα «κρύο τέρας»

«Ο Νίτσε αποκάλεσε το κράτος κρύο τέρας. Τι θα έλεγε για το φρικτό θηρίο των σύγχρονων δικτατοριών;»
(Ε. Γκόλντμαν)

Στις 25 Ιουλίου 1915 έδωσε μια ομιλία στο Σαν Φρανσίσκο, με τίτλο «*Ο Νίτσε, το κέντρο της πνευματικής θύελλας του πολέμου*», η οποία περιγράφηκε στη *Μητέρα Γη*, όπου και πάλι αντιπαρατέθηκε στην επανάληψη των κατηγοριών εναντίον του φιλοσόφου, συμπεριλαμβανομένων εκείνων που μιλούσαν για τον «άνθρωπο που είχε υποστηρίξει τη βούληση για εξουσία... που ήταν

ρας. Τι θα έλεγε για το φρικτό θηρίο των σύγχρονων δικτατοριών; «Το άτομο δεν είναι τίποτα», αυτοί δηλώνουν «είναι η κοινότητα που μετράει». Τίποτα άλλο παρά η πλήρης παράδοση του ατόμου θα ικανοποιήσει την ακόρεστη όρεξη της νέας θεότητας.»

Αλλά η Γκόλντμαν διακρίνει τον όρο «ατομικισμός» από την κυρίαρχη αμερικανική αντίληψη του «σκληρού ατομικισμού». Απορρίπτει αυτή την έννοια, καθώς σημαίνει ότι «ο ατομικισμός είναι για τους ισχυρούς, ενώ ο λαός οργανώνεται σε μια κάστα σκλάβων για να εξυπηρετήσει μια χούφτα αυτοαποκαλούμενων υπερανθρώπων». Με παρόμοιο θέμα ήταν η ομιλία που έδωσε τον Ιανουάριο του 1917 στη Νέα Υόρκη, «Το κράτος και οι ισχυροί αντίπαλοι του: Friedrich Nietzsche, Max Stirner, Ralph Waldo Emerson, David (sic) Thoreau και άλλοι».

Ως αναρχική της ευρωπαϊκής παράδοσης, η σκέψη της ήταν διανοητικά, πολιτισμικά και γλωσσικά ξεχωριστή από άλλους ριζοσπάστες Αμερικανούς, όπως ο Benjamin Tucker. Η αμερικανική κληρονομιά της διαφωνίας απέκτησε τον χαρακτήρα της από έναν συνδυασμό Προτεσταντισμού, Ατομικισμού των Emerson/Thoreau και δημοκρατίας του Τζέφερσον. Φιλοσοφικές σκέψεις και προσεγγίσεις, από τις οποίες η αναρχία της Γκόλντμαν κράτησε ελάχιστα στοιχεία. Έτσι, ανασχημάτισε την ιδέα του Στίρνερ για το εγώ και του κολλεκτιβισμού του Κροπότκιν και τις συνέδεσε με την αντίληψη του Νίτσε για την απαξίωση όλων των παλιών αξιών, εφαρμόζοντας το σύνολο στο αμερικανικό κοινωνικο-πολιτιστικό πλαίσιο.

Οι ομιλίες της Γκόλντμαν για τον Νίτσε, για τις σκέψεις του φιλόσοφου, έστειλαν ένα μεταθανάτιο μήνυμα. Και αυτό για την Γκόλντμαν αντιπροσώπευε τον στόχο της αναρχίας, όπως την οραματίστηκε –ένα όραμα που της επέτρεπε να επιβεβαιώσει ότι «ο Νίτσε ήταν αναρχικός».

Alberto Eiriz

Πηγή:
http://www.agenteprovocador.es/publicaciones/nietzsche-era-un-anarquista-la-apasionante-nbspy-desconocida-conexin-entre-emma-goldman-y-nietzsche

μετάφραση – απόδοση Π.

λημένων προσδοκιών
Οι μοίρες (;) παρακολουθούν από τον εξώστη: μια κίνηση
και σε τσάκισαν
Μόνιμος κάτοικος σελήνης
Χρώμα ματιών: αληθινό
Χάθηκε η μαγεία:
της φορέσανε αγκάθινο στεφάνι
Τσάκισε τα πόδια του στις πέτρες το ψάρι
ψάχνοντας διαφυγή να βρει
(ο ιχθύς θυσιάστηκε για την ανθρωπότητα)
Της μοιρασιάς το φαγητό σε κάποιους μοιάζει άγευστο
Έμαθες να τρέχεις και τώρα ξέμεινες από παπούτσια (σου
τα έκλεψαν οι βοηθοί του νωθρού απόντα την ώρα που
σταμάτησες να πάρεις μια ανάσα πριν ξαναρχίσεις το
τρεχαλητό). Μα δε σε φοβίζει η γύμνια των ποδιών σου
(ξυπόλυτος τους έμαθες τους δρόμους)
Το ένστικτο πιάστηκε στα σύρματα του φράχτη της
προκοπής. Κανείς δε σκέφτηκε να κόψει τα σύρματα με μια
τανάλια ορμώμενη από τις διδαχές του χθες
Εργαλεία καθημερινής (προσωπικής) εξέγερσης
Μετράνε αντιδράσεις/κόβουνε εισπράξεις (ένα εξιτήριο
θέλω, να βγω από το μυαλό μου)
Με ένα κλειδί φτιαγμένο από νερό και αλάτι κλειδώνεις
στη σοφίτα του μυαλού σου μηρυκασμένα λόγια
Αλουμινένια θεωρεία
- Πού φύλαξες το πιστοποιητικό γέννησης;
- Στο τελευταίο συρτάρι του απολυμένου καιρού
Ανάμεσα σε κοφτερά βουνά μια γλώσσα ξετυλίγει το σώμα
της σα φίδι που ξυπνά (αναζητά τροφή και μια ευκαιρία να
πει όσα γνωρίζει)
Στις κατακόμβες του μυαλού κρύβονται αιρετικοί
Επιχείρηση δύναμης
Ατροφικά μυαλά
Συλλογική ανωνυμία
Μη αναστρέψιμη πορεία
Με ένα ξυράφι κόβεις το λαιμό του ουρανού (σταγόνες
από διάφανα όνειρα ρέουν προς τη μαύρη κοιλιά της γης
μεταμορφώνοντάς την σε αιώνιο συνοδοιπόρο)
Πε(ρπα)τάς στο άπειρο
Μα δε σε φοβίζει η γύμνια των ποδιών σου
(ξυπόλητος τους έμαθες τους δρόμους)
Τρυπάς την άκρη των δακτύλων σου
κι αντί για αίμα στάζουν εικόνες
(παρελθοντικές μορφές, μελλοντικές αϋπνίες)

ophelia

10 χρόνια από την δολοφονία του αναρχικού Λάμπρου Φούντα...

«Η μόνη διαφορά ανάμεσα σε μια επινοημένη ιστορία και στην αλήθεια, είναι το πόσο συχνά λέγεται μια ιστορία»

Είναι συχνό φαινόμενο πολλοί άνθρωποι αγωνιζόμενοι και μη να απομακρύνονται και μάλιστα, από ένα σημείο και μετά, συνειδητά από την ***αναζήτηση της αλήθειας*** ενός ζητήματος, περιοριζόμενοι στην υπεράσπιση –και μάλιστα με κάθε δυνατό τρόπο– της αιτίας για την οποία οι ίδιοι ενεπλάκησαν σε μια υπόθεση.

Η σύγχυση που προκύπτει είναι δεδομένη, και επιτείνεται με το πέρασμα του χρόνου, καθώς προστίθενται συνεχώς επί πλέον ζητήματα, τα οποία καλύπτουν σαν χιονοστιβάδα το *«πτώμα»*, που πάση θυσία πρέπει να εξαφανιστεί δια παντός. Σ' αυτήν την κατεύθυνση εκτός των άλλων συντείνει κάθε εκδήλωση ***φανατισμού***[1] που λειτουργεί ως συγκολλητική ουσία για την συγκρότηση ***παρατάξεων ή φατριών***, που όσο πιο σφοδρά αντιπαρατίθενται άλλο τόσο συντεταγμένα και από κοινού συμφωνούν στην αποσιώπηση μιας βασικής αλήθειας: ***των κοινών τους ευθυνών***.

Η στάση αυτή αναδεικνύεται εκκωφαντικά, όταν παρουσιάζεται μια «*κρίση*», όταν η διαχείριση μιας «*ήττας*», ενός «*τέλους*» ή μιας «*ένδοξης συνέχειας*» συνδέονται παρά τις υποτιθέμενες διαφορές τους μ' έναν άρρηκτο δεσμό: την ***σιωπή για τους αληθινούς λόγους για τους οποίους ο «πύργος έπεσε»***, μ' άλλα λόγια *ουδέν νεώτερον ούτε τώρα ούτε ποτέ*.

Τον πρώτο καιρό η ***κρυψίνοια***, τα ***μισόλογα***, οι ***σιωπές*** προβάλλονται ως απόρροια ενός δήθεν επιβεβλημένου (ψευδο)συνωμοτισμού και όταν η δικαιολογία αυτή καταρρέει, γιατί απλά ο «*βασιλιάς*» αποδεικνύεται θεόγυμνος, τότε η ***ομερτά*** επιβάλλεται εξ αιτίας του ότι ο *πέλεκυς* της καταστολής χαρακτηρίζεται βαρύς και ασήκωτος.

Τα λάθη, όσο βαριά και αν είναι, διορθώνονται εφ' όσον αναγνωριστούν ως τέτοια, εφ' όσον κινούμαστε αταλάντευτα στον δρόμο της γνώσης και άρα της μνήμης. Δίχως μνήμη δεν υπάρχει γνώση, δίχως γνώση δεν υπάρχει αλήθεια.

Πώς μπορούμε, όμως, να τιμούμε την μνήμη ενός νεκρού συντρόφου, να μιλούμε για το «*αυτονόητο*» υπεράσπισης της συνέχισης του αγώνα, της «*αναγνώρισης*» του αγώνα του, όταν καλύπτουμε τους πραγματικούς λόγους, που εκείνος δεν βρίσκεται πλέον ανάμεσά μας; Ποιο είναι πραγματικά το «αυτονόητο»;

Μήπως έχει κάποια σχέση η ***έκφραση αλληλεγγύης***[2] με την αποσιώπηση καταστάσεων όσο δυσάρεστες και αν είναι; Μα απολύτως καμμία.

Μήπως σ' αυτές τις περιπτώσεις η «*συνέχιση του αγώνα*» μ' αυτούς τους όρους, δεν είναι παρά δεδομένο ότι θα επιφέρει τα ίδια και χειρότερα, αφού ακόμη και άνθρωποι μικρόνοες καταλαβαίνουν τις επιπτώσεις, που έχει η απόκρυψη της αλήθειας σε τόσο σοβαρές καταστάσεις, όταν είναι «αυτονόητο» ότι θα επικρατήσουν αργά ή γρήγορα βαθιά παρακμιακές καταστάσεις με ανυπολόγιστο αντίκτυπο; Μήπως τότε και μόνο μπορούμε να μιλούμε πραγματικά για καταστολή;

Είναι γνωστό ότι οι συνέπειες μιας κατασταλτικής κίνησης εκ μέρους του κράτους, όχι μόνον δεν αφορούν τους άμεσα εμπλεκόμενους, αλλά εκτείνονται και σε βάθος χρόνου. Η κατάσταση αυτή επιτείνεται, όταν το κράτος κατορθώνει εξ αρχής και επιβάλλει με άνεση, δίχως αντίλογο, το αφήγημά του ακόμα και όταν είναι ηλίου φαεινότερο ότι ψεύδεται ασυστόλως.

Στις 10 Μαρτίου 2010 ο αναρχικός ***Λάμπρος Φούντας***[3] πέφτει νεκρός από πυρά αστυνομικού στην ***Δάφνη*** κατά την διάρκεια προσπάθειας απαλλοτρίωσης αυτοκινήτου. Η είδηση παγώνει τις καρδιές όλων, όσων τον γνώριζαν.

Οι διωκτικές αρχές μέσω των γνωστών διαρροών τους στα ΜΜΕ δείχνουν από την πρώτη στιγμή να «καίγονται» στην κυριολεξία να τον παρουσιάσουν ως τον «*τέλειο τρομοκράτη*», τον «*ήσυχο βιολόγο*», τον «*υπεράνω υποψίας*», το «*άφθαρτο πρόσωπο*», που «*στρατολογήθηκε*», ακριβώς, λόγω αυτών των υποτιθέμενων χαρακτηριστικών του.

Ήταν τέτοια η πρεμούρα τους, που ήταν ολοφάνερο ότι η «*επιτυχία*» τους βρισκόταν σε άμεση και ίσως αποκλειστική συνάρτηση απ' αυτή την κατασκευασμένη εντύπωση, που διέχεαν κατ' εντολήν τα παπαγαλάκια τους.

Γράφαμε έναν χρόνο μετά: *«Ποια η σκοπιμότητα τόσων και τόσων δημοσιευμάτων, που συντεταγμένα παρουσίαζαν ένα νεκρό ''τρομοκράτη'' υπεράνω πάσης υποψίας,*

1. *Περί φανατισμού, «κρυφής αναρχίας» και συνωμοτικής δράσης, ο λόγος...*, Συσπείρωση Αναρχικών, αναρχική εφημερίδα Διαδρομή Ελευθερίας, φ. 112, Ιανουάριος 2012.

2. *Όταν το σκοτάδι δεν είναι μακριά*, Συσπείρωση Αναρχικών, Διαδρομή Ελευθερίας, φ. 94, Μάιος 2010.

3. *Αναφορά στον Λάμπρο Φούντα*, Αναρχική Αρχειοθήκη, 11-3-2010.

Η ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΗ ΔΟΜΗ ΤΟΥ ΦΑΣΙΣΜΟΥ
Georges Bataille

ταμπού, οι δυνάμεις έλξης και αποστροφής που περιβάλλουν το ιερό, οι «ανορθο-

της ανόδου του φασισμού στην περίοδο του Μεσοπολέμου.

Ποιό είναι, όμως, το ευρύτερο πλαίσιο για την κατανόηση του κειμένου του *Μπατάιγ*; «*Είναι η πρακτική και θεωρητική ετερολογία*», η «*επιστήμη αυτού που είναι απολύτως άλλο*». Όπως ορθά *σημειώνεται στο Επίμετρο «η ετερολογία*

επιβληθεί με αυστηρότητα. Έτσι, σύμφωνα με τον συγγραφέα ο αποκλεισμός των ετερογενών στοιχείων από το προσδιορισμένο ως ομοιογενές πεδίο της συνείδησης, θυμίζει εκείνα τα στοιχεία που περιγράφονται στην ψυχανάλυση ως ασυνείδητα και τα οποία αποκλείει η λογοκρισία από το *συνειδητό Εγώ*.

Όπως εξηγεί, μεταξύ άλλων, ο ***Μπατάιγ***,

–και μάλιστα με κάθε δυνατό τρόπο– της αιτίας για την οποία οι ίδιοι ενεπλάκησαν σε μια υπόθεση.

Η σύγχυση που προκύπτει είναι δεδομένη, και επιτείνεται με το πέρασμα του χρόνου, καθώς προστίθενται συνεχώς επί πλέον ζητήματα, τα οποία καλύπτουν σαν χιονοστιβάδα το «*πτώμα*», που πάση θυσία πρέπει να εξαφανιστεί δια παντός. Σ' αυτήν την κατεύθυνση εκτός των άλλων συντείνει κάθε εκδήλωση ***φανατισμού***[1] που λειτουργεί ως συγκολλητική ουσία για την συγκρότηση ***παρατάξεων ή φατριών***, που όσο πιο σφοδρά αντιπαρατίθενται άλλο τόσο συντεταγμένα και από κοινού συμφωνούν στην αποσιώπηση μιας βασικής αλήθειας: ***των κοινών τους ευθυνών***.

Η στάση αυτή αναδεικνύεται εκκωφαντικά, όταν παρουσιάζεται μια «*κρίση*», όταν η διαχείριση μιας «*ήττας*», ενός «*τέλους*» ή μιας «*ένδοξης συνέχειας*» συνδέονται παρά τις υποτιθέμενες διαφορές τους μ' έναν άρρηκτο

όσον αναγνωριστούν ως τέτοια, εφ' όσον κινούμαστε αταλάντευτα στον δρόμο της γνώσης και άρα της μνήμης. Δίχως μνήμη δεν υπάρχει γνώση, δίχως γνώση δεν υπάρχει αλήθεια.

Πώς μπορούμε, όμως, να τιμούμε την μνήμη ενός νεκρού συντρόφου, να μιλούμε για το «*αυτονόητο*» υπεράσπισης της συνέχισης του αγώνα, της «*αναγνώρισης*» του αγώνα του, όταν καλύπτουμε τους πραγματικούς λόγους, που εκείνος δεν βρίσκεται πλέον ανάμεσά μας; Ποιο είναι πραγματικά το «αυτονόητο»;

Μήπως έχει κάποια σχέση η ***έκφραση αλληλεγγύης***[2] με την αποσιώπηση καταστάσεων όσο δυσάρεστες και αν είναι; Μα απολύτως καμμία.

Μήπως σ' αυτές τις περιπτώσεις η «*συνέχιση του αγώνα*» μ' αυτούς τους όρους, δεν είναι παρά δεδομένο ότι θα επιφέρει τα ίδια και χειρότερα, αφού ακόμη και άνθρωποι μικρόνοες καταλαβαίνουν τις επιπτώσεις, που έχει η απόκρυψη της αλήθειας σε τόσο σοβαρές καταστά-

Στις 10 Μαρτίου 2010 ο αναρχικός ***Λάμπρος Φούντας***[3] πέφτει νεκρός από πυρά αστυνομικού στην ***Δάφνη*** κατά την διάρκεια προσπάθειας απαλλοτρίωσης αυτοκινήτου. Η είδηση παγώνει τις καρδιές όλων, όσων τον γνώριζαν.

Οι διωκτικές αρχές μέσω των γνωστών διαρροών τους στα ΜΜΕ δείχνουν από την πρώτη στιγμή να «καίγονται» στην κυριολεξία να τον παρουσιάσουν ως τον «*τέλειο τρομοκράτη*», τον «*ήσυχο βιολόγο*», τον «*υπεράνω υποψίας*», το «*άφθαρτο πρόσωπο*», που «*στρατολογήθηκε*», ακριβώς, λόγω αυτών των υποτιθέμενων χαρακτηριστικών του.

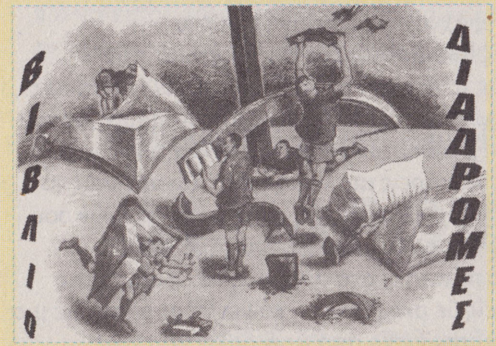
Ήταν τέτοια η πρεμούρα τους, που ήταν ολοφάνερο ότι η «*επιτυχία*» τους βρισκόταν σε άμεση και ίσως αποκλειστική συνάρτηση απ' αυτή την κατασκευασμένη εντύπωση, που διέχεαν κατ' εντολήν τα παπαγαλάκια τους.

Γράφαμε έναν χρόνο μετά: *«Ποια η σκοπιμότητα τόσων και τόσων δημοσιευμάτων, που συντεταγμένα παρουσίαζαν ένα νεκρό ''τρομοκράτη'' υπεράνω πάσης υποψίας,*

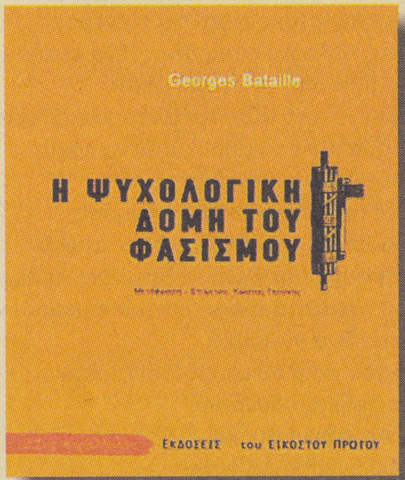
1. *Περί φανατισμού, «κρυφής αναρχίας» και συνωμοτικής δράσης, ο λόγος...*, Συσπείρωση Αναρχικών, αναρχική εφημερίδα Διαδρομή Ελευθερίας, φ. 112, Ιανουάριος 2012.

2. *Όταν το σκοτάδι δεν είναι μακριά*, Συσπείρωση Αναρχικών, Διαδρομή Ελευθερίας, φ. 94, Μάιος 2010.

3. *Αναφορά στον Λάμπρο Φούντα*, Αναρχική Αρχειοθήκη, 11-3-2010.

Η ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΗ ΔΟΜΗ ΤΟΥ ΦΑΣΙΣΜΟΥ
GEORGES BATAILLE

ταμπού, οι δυνάμεις έλξης και αποστροφής που περιβάλλουν το ιερό, οι «ανορθολογικές» πρακτικές οργιαστικής σπατάλης στις «κοινωνίες του δώρου» –όπως μελετήθηκαν από τον Φρόυντ, τον Ντυρκέμ και τον Μαρσέλ Μως, αντίστοιχα– αποτελούν καθοριστικές ιδέες που κατευθύνουν την ανάλυση του Μπατάιγ για τον φασισμό. Στόχος του Μπατάιγ είναι να υπερβεί τον οικονομισμό της διαδεδομένης μαρξιστικής ανάλυσης και να αναδείξει τη σημασία «ανορθολογικών» παραμέτρων, οι οποίες χρησιμοποιήθηκαν ως εργαλεία του φασισμού, αντί να αξιοποιηθούν από το επαναστατικό εργατικό κίνημα.

(Απόσπασμα από το οπισθόφυλλο της έκδοσης)

Η «Ψυχολογική δομή του φασισμού»,

της ανόδου του φασισμού στην περίοδο του Μεσοπολέμου.

Ποιό είναι, όμως, το ευρύτερο πλαίσιο για την κατανόηση του κειμένου του Μπατάιγ; «*Είναι η πρακτική και θεωρητική ετερολογία*», η «*επιστήμη αυτού που είναι απολύτως άλλο*». Όπως ορθά σημειώνεται στο Επίμετρο «*η ετερολογία εξετάζει, με επιστημονική αυστηρότητα και επιμέλεια*», όμως ως συγκροτημένη επιστήμη, το «*αποκλεισμένο μέρος*», το «*ξένο σώμα*», ή αυτό που αργότερα ονομάζει ο Μπατάιγ «*καταραμένο απόθεμα*» –δηλαδή όλα εκείνα τα ετερογενή στοιχεία, «*ανώτερα*» και «*ευτελή*», «*ευγενή*» και «*αχρεία*», τα οποία δεν μπορούν να υποταχθούν στην κυρίαρχη λογική των πολιτικών δικαιικών οικονομικών θεωριών, ούτε να γίνουν κατανοητά με τις αφηρημένες μεθόδους της επιστήμης, η οποία μπορεί να εφαρμόζεται μόνο σε ομοιογενή στοιχεία ή, καλύτερα, να ομογενοποιεί τα επιμέρους με βάση τη λογική του γενικού ισοδυνάμου (όπως παραδειγματικά κάνει το χρήμα στην καπιταλιστική οικονομία)».

Όπως παρατηρεί ο **Μπατάιγ,** στην πρά-

επιβληθεί με αυστηρότητα. Έτσι, σύμφωνα με τον συγγραφέα ο αποκλεισμός των ετερογενών στοιχείων από το προσδιορισμένο ως ομοιογενές πεδίο της συνείδησης, θυμίζει εκείνα τα στοιχεία που περιγράφονται στην ψυχανάλυση ως ασυνείδητα και τα οποία αποκλείει η λογοκρισία από το συνειδητό Εγώ.

Όπως εξηγεί, μεταξύ άλλων, ο **Μπατάιγ**, «*αντίθετα με τους δημοκράτες πολιτικούς, οι οποίοι εκπροσωπούν σε διάφορες χώρες την κοινοτυπία που είναι εγγενής στην ομοιογενή κοινωνία, ο Μουσολίνι ή ο Χίτλερ ξεχωρίζουν αμέσως ως κάτι τελείως διαφορετικό. Όποια και αν είναι τα συναισθήματα που προκαλεί η πραγματική τους ύπαρξη ως πολιτικών παραγόντων εξέλιξης, είναι αδύνατο να αγνοήσει κανείς τη δύναμη, που τους τοποθετεί πάνω από κόμματα, ανθρώπους, ακόμα και νόμους: μια δύναμη η οποία διαταράσσει την κανονική πορεία των πραγμάτων, την ειρηνική, αλλά ανιαρή ομοιομορφία, που είναι ανίκανη να διατηρήσει τον εαυτό της· η παραβίαση της νομιμότητας είναι μόνο η πιο προφανής ένδειξη της υπερβατικής της φύσης, δηλαδή της ετερογένειας, της*

παρά τις υποτιθέμενες διαφορές τους μ' έναν άρρηκτο

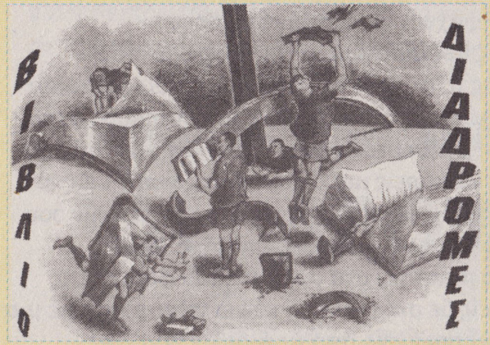
θρωποι μικρόνοες καταλαβαίνουν τις επιπτώσεις, που έχει η απόκρυψη της αλήθειας σε τόσο σοβαρές καταστά-

και τόσων δημοσιευμάτων, που συντεταγμένα παρουσίαζαν ένα νεκρό "τρομοκράτη" υπεράνω πάσης υποψίας,

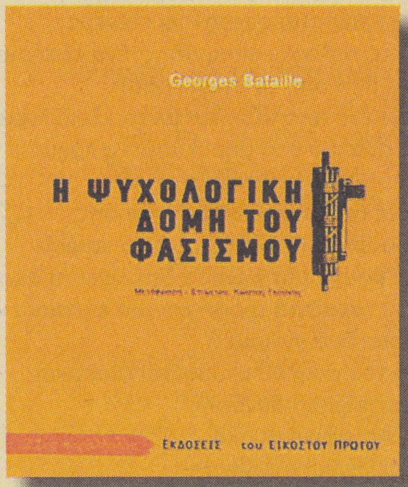
1. *Περί φανατισμού, «κρυφής αναρχίας» και συνωμοτικής δράσης, ο λόγος...*, Συσπείρωση Αναρχικών, αναρχική εφημερίδα Διαδρομή Ελευθερίας, φ. 112, Ιανουάριος 2012.

2. *Όταν το σκοτάδι δεν είναι μακριά*, Συσπείρωση Αναρχικών, Διαδρομή Ελευθερίας, φ. 94, Μάιος 2010.

3. *Αναφορά στον Λάμπρο Φούντα*, Αναρχική Αρχειοθήκη, 11-3-2010.

Η ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΗ ΔΟΜΗ ΤΟΥ ΦΑΣΙΣΜΟΥ
Georges Bataille

Μτφρ-Επίμετρο Κώστας Γκούνης /σελ. 77
Εκδόσεις του ΕΙΚΟΣΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ /Αθήνα 2019

Η «Ψυχολογική Δομή του Φασισμού» είναι από τα πρώτα κείμενα που εξετάζουν την απήχηση και την αποτελεσματικότητα της φασιστικής έλξης, με αφετηρία πρόσφατες για την εποχή του συγγραφέα ψυχολογικές, ανθρωπολογικές, και κοινωνικές προσεγγίσεις. Οι λιβιδινικές σχέσεις της μάζας με τον ηγέτη και η αμφισημία του ταμπού, οι δυνάμεις έλξης και αποστροφής που περιβάλλουν το ιερό, οι «ανορθολογικές» πρακτικές οργιαστικής σπατάλης στις «κοινωνίες του δώρου» –όπως μελετήθηκαν από τον Φρόυντ, τον Ντυρκέμ και τον Μαρσέλ Μως, αντίστοιχα– αποτελούν καθοριστικές ιδέες που κατευθύνουν την ανάλυση του Μπατάιγ για τον φασισμό. Στόχος του Μπατάιγ είναι να υπερβεί τον οικονομισμό της διαδεδομένης μαρξιστικής ανάλυσης και να αναδείξει τη σημασία «ανορθολογικών» παραμέτρων, οι οποίες χρησιμοποιήθηκαν ως εργαλεία του φασισμού, αντί να αξιοποιηθούν από το επαναστατικό εργατικό κίνημα.

(Απόσπασμα από
το οπισθόφυλλο της έκδοσης)

Η «*Ψυχολογική δομή του φασισμού*», όπως διαβάζουμε στο *Επίμετρο* της έκδοσης, δημοσιεύτηκε σε δύο μέρη τον Νοέμβριο του 1933 και τον Μάρτιο του1934, στα τεύχη 10 και 11 του περιοδικού *La Critique Sociale*. Το 1933 ήταν, επίσης, το έτος έκδοσης, στην Κοπεγχάγη, της «*Μαζικής Ψυχολογίας του φασισμού*» του ***Βίλχελμ Ράιχ***, ενώ δύο χρόνια αργότερα δημοσιεύεται το 1935 στην Ζυρίχη η «*Παρακατήθηκη των Καιρών μας*» του ***Έρνστ Μπλοχ***, στην ίδια κατεύθυνση κατανόησης της ανόδου του φασισμού στην περίοδο του Μεσοπολέμου.

Ποιό είναι, όμως, το ευρύτερο πλαίσιο για την κατανόηση του κειμένου του Μπατάιγ; «*Είναι η πρακτική και θεωρητική ετερολογία*», *η «επιστήμη αυτού που είναι απολύτως άλλο». Όπως ορθά σημειώνεται στο Επίμετρο «η ετερολογία εξετάζει, με επιστημονική αυστηρότητα και επιμέλεια», όμως ως συγκροτημένη επιστήμη, το «αποκλεισμένο μέρος», το «ξένο σώμα», ή αυτό που αργότερα ονομάζει ο Μπατάιγ «καταραμένο απόθεμα» –δηλαδή όλα εκείνα τα ετερογενή στοιχεία, «ανώτερα» και «ευτελή», «ευγενή» και «αχρεία», τα οποία δεν μπορούν να υποταχθούν στην κυρίαρχη λογική των πολιτικών δικαιικών οικονομικών θεωριών, ούτε να γίνουν κατανοητά με τις αφηρημένες μεθόδους της επιστήμης, η οποία μπορεί να εφαρμόζεται μόνο σε ομοιογενή στοιχεία ή, καλύτερα, να ομογενοποιεί τα επιμέρους με βάση τη λογική του γενικού ισοδυνάμου (όπως παραδειγματικά κάνει το χρήμα στην καπιταλιστική οικονομία)».*

Όπως παρατηρεί ο ***Μπατάιγ,*** στην πράξη η λειτουργία του κράτους είναι μια αλληλεπίδραση εξουσίας και προσαρμογής, ανάλογα με τον δεσποτικό ή δημοκρατικό χαρακτήρα του, καθώς η μείωση των διαφορών μέσω συμβιβασμών στην κοινοβουλευτική πρακτική καταδεικνύει σαφώς όλη την πιθανή πολυπλοκότητα των εσωτερικών διεργασιών προσαρμογής, που απαιτούνται για την ομοιογένεια. Ωστόσο, απέναντι σε δυνάμεις που δεν μπορούν να ενσωματωθούν, το κράτος δεν διστάζει να επιβληθεί με αυστηρότητα. Έτσι, σύμφωνα με τον συγγραφέα ο αποκλεισμός των ετερογενών στοιχείων από το προσδιορισμένο ως ομοιογενές πεδίο της συνείδησης, θυμίζει εκείνα τα στοιχεία που περιγράφονται στην ψυχανάλυση ως ασυνείδητα και τα οποία αποκλείει η λογοκρισία από το *συνειδητό Εγώ*.

Όπως εξηγεί, μεταξύ άλλων, ο ***Μπατάιγ***, *«αντίθετα με τους δημοκράτες πολιτικούς, οι οποίοι εκπροσωπούν σε διάφορες χώρες την κοινοτυπία που είναι εγγενής στην ομοιογενή κοινωνία, ο Μουσολίνι ή ο Χίτλερ ξεχωρίζουν αμέσως ως κάτι τελείως διαφορετικό. Όποια και αν είναι τα συναισθήματα που προκαλεί η πραγματική τους ύπαρξη ως πολιτικών παραγόντων εξέλιξης, είναι αδύνατο να αγνοήσει κανείς τη δύναμη, που τους τοποθετεί πάνω από κόμματα, ανθρώπους, ακόμα και νόμους: μια δύναμη η οποία διαταράσσει την κανονική πορεία των πραγμάτων, την ειρηνική, αλλά αναιρή ομοιομορφία, που είναι ανίκανη να διατηρήσει τον εαυτό της· η παραβίαση της νομιμότητας είναι μόνο η πιο προφανής ένδειξη της υπερβατικής της φύσης, δηλαδή της ετερογένειας, της φασιστικής δράσης».*

Σύμφωνα με τον συγγραφέα ο ηγέτης δεν είναι στην πραγματικότητα παρά η εκπόρευση μιας αρχής, η οποία δεν είναι άλλη από την ένδοξη ύπαρξη ενός έθνους, που έχει εξυψωθεί σε αξία θείας δύναμης, που εκτοπίζει κάθε άλλη θεώρηση, απαιτώντας από τους συμμετέχοντες, όχι μόνο πάθος αλλά και έκσταση.

Συσπείρωση Αναρχικών

ενώ, όπως είναι γνωστό από ένα πλήθος γεγονότων, ο Λάμπρος όχι μόνο δεν ήταν ''υπεράνω πάσης υποψίας'', αλλά βρισκόταν υπό, τουλάχιστον, συχνή παρακολούθηση από τις διωκτικές αρχές;»[4]

Θα επαναλάβουμε, λοιπόν, το ερώτημα δίνοντας και την απάντηση.

Πότε πραγματικά ξεκινά η καταστολή[5], όταν εξελίσσεται η φανερή δραστηριοποίηση των κατασταλτικών δυνάμεων, που διαθέτει το κράτος ή όταν ο ψευτοσυνωμοτισμός και η κρυψίνοια είναι ο φερετζές μιας πλήρους διάλυσης;

Πότε ξεκινά η «*κατασταλτική δοκιμασία*» με την δολοφονία του *Λάμπρου Φούντα* στις 10 Μαρτίου του 2010, ή προηγουμένως, με δεδομένο ότι η «*οργάνωση*» ΕΑ είχε να πληρώσει από τον Μάιο του 2009 κοινόχρηστα για ένα *διαμέρισμα-γιάφκα*, που μίσθωνε στην Κυψέλη με το όνομα *Γιώργος Μανδαλώζης* με αποτέλεσμα η ιδιοκτήτρια να διαμαρτυρηθεί στο πατέρα του πραγματικού *Μανδαλώζη*, ο οποίος απευθύνθηκε αρχές Μαρτίου στην *Αντιτρομοκρατική*; Οι μπάτσοι, τότε, με την παρουσία του διαχειριστή της πολυκατοικίας ελέγχουν το διαμέρισμα και το ξανακλείνουν, προφανώς παρακολουθώντας έκτοτε, όποιον έμπαινε ή έβγαινε. Η «*οργάνωση*» μάλιστα πλήρωσε και στις 6 Απριλίου το ενοίκιο, δηλαδή λίγες ημέρες πριν την σύλληψη των «έξι».

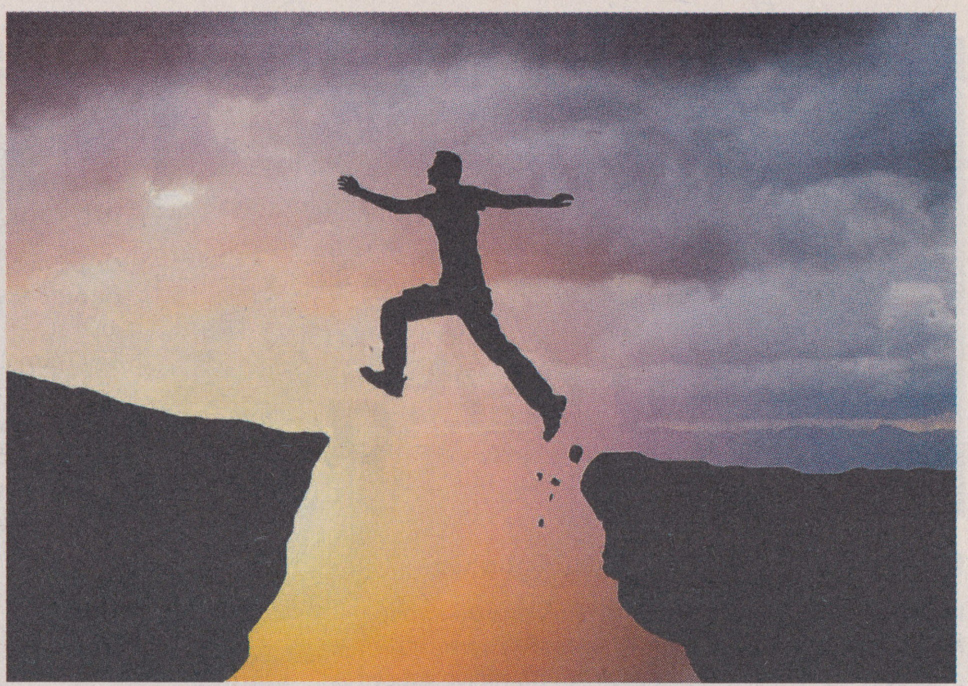
Μπορεί, λοιπόν, ο νεκρός σύντροφος να βαπτίζεται «σημαία του ανατρεπτικού αγώνα», «ιερό πρόσωπο», να χαρακτηρίζεται ως «αθάνατος», άλλο τόσο όμως αθάνατη είναι και η παγερή αδιαφορία, 10 χρόνια μετά, να δοθεί είτε ατομικά είτε συλλογικά η παραμικρή εξήγηση στα τόσα ερωτήματα, αλλά και στις τόσες βεβαιότητες, αλλά και η ευθύνη του παραμικρού λάθους...

Όπως έχουμε τονίσει και στο παρελθόν η οικογένεια του *Λάμπρου Φούντα* από την πρώτη στιγμή είχε μιλήσει για «***φυσικούς και ηθικούς αυτουργούς***» της δολοφονίας του. Ο πατέρας του Γιώργος Φούντας έχει αναφέρει ότι αστυνομικός τού έχει δηλώσει ότι το βράδυ της 10ης Μαρτίου ο Λάμπρος βρισκόταν σπίτι του, άρα παρακολουθούνταν και εκείνη την ημέρα.

Επίσης, ο πατέρας του Λάμπρου είχε αμφισβητήσει εξ αρχής την έρευνα της Αστυνομίας καταγγέλλοντας ότι δεν του επιτράπηκε να έχει πρόσβαση στον φάκελο της υπόθεσης και για τον λόγο αυτό προσέφυγε στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (ΕΔΔΑ), το οποίο με μια πολυσέλιδη απόφαση τον περασμένο Οκτώβρη [3-10-2019 τον δικαίωσε εν μέρει (Fountas v. Greece, 50283/13)].

Στην απόφαση του ΕΔΔΑ, μάλιστα, αναφέρεται αναλυτικά το αποτέλεσμα της βαλλιστικής εξέτασης και της αυτοψίας στο σημείο της συμπλοκής. Συγκεκριμένα από το *Zastava* που βρέθηκε δίπλα στον Λάμπρο, είχαν πυροδοτηθεί δύο σφαίρες, η μία χτύπησε το περιπολικό και προήλθε «***από άτομο που βρισκόταν στο 44 και όχι στο 33 της Κουντουριώτου***», όπως ήταν η αρχική εκδοχή της Αστυνομίας. Στη βαλλιστική εξέταση αναφέρεται ότι από το πιστόλι *Bereta* του πρώτου αστυνομικού πυροδοτήθηκαν τρεις σφαίρες - μία κατέληξε στο μπαλκόνι πρώτου ορόφου, μία στην είσοδο της ίδιας οικοδομής κι ένα θραύσμα της τρίτης σε διπλανό κτίριο. «***Το Seat Ibiza είχε μία τρύπα στη δεξιά πίσω κολώνα και μία στο πίσω παρμπρίζ. Ήταν από την ίδια βολίδα που είχε ελαφρά καθοδική τροχιά***», αναφέρεται στην απόφαση. Η σφαίρα δεν βρέθηκε, επομένως συνάγεται ότι πυροδοτήθηκε από το υπηρεσιακό USP του δεύτερου αστυνομικού.

Σύμφωνα με σχετικό δημοσίευμα[6]: «*Ο ιατροδικαστής υπηρεσίας έκανε, την ίδια μέρα, την αυτοψία στο σημείο και την εξέταση στο νεκροτομείο. Εντόπισε ένα τυφλό τραύμα αριστερά πλάγια και προς τα πίσω στο στήθος του Φούντα. Η ιατροδικαστική έκθεση δεν αναφέρει τι ώρα έγινε η εξέταση. Ο πατέρας του 35χρονου ενημερώθηκε για τον θάνατο του γιου του γύρω στη 1 το μεσημέρι. Ζήτησε να διορίσει δικό του τεχνικό πραγματογνώμονα, όμως ενημερώθηκε ότι η αυτοψία είχε ήδη ολοκληρωθεί σε ένα μη ταυτοποιημένο πτώμα, όπως αναφέρεται στην απόφαση του ΕΔΔΑ. Έναν μήνα μετά, στις 12 Απριλίου 2010, η Αντιτρομοκρατική διαβίβασε στην Εισαγγελία δικογραφία για έξι άτομα, που θεωρήθηκαν μέλη*

στο συμπέρασμα ότι ο πρώτος αστυνομικός πυροβόλησε μία φορά στον αέρα και τρεις προς τους ύποπτους, και ο δεύτερος μια φορά στον αέρα. Επιπλέον έκρινε ότι η βολίδα (για την ακρίβεια, το θραύσμα αυτής) που σκότωσε τον Φούντα, προήλθε από το πιστόλι Bereta του πρώτου αστυνομικού. Όλα τα παραπάνω έρχονται σε πλήρη αντίθεση με τα συμπεράσματα της βαλλιστικής εξέτασης. Τον Μάρτιο του 2012, ο πατέρας κατέθεσε προσφυγή κατά της εισαγγελικής διάταξης. ***Ζήτησε ξανά πρόσβαση στον φάκελο και επισήμαινε διαφορές μεταξύ της αρχικής δικογραφίας και του περιστατικού όπως περιγράφεται από την Αντιτρομοκρατική - πρόκειται για συνολικά 419 σελίδες, 93 φωτογραφίες και πέντε DVD με βίντεο. Στην αναφορά που κατέθεσε ο Γιώργος Φούντας, σημειώνεται ότι η σφαίρα από το πιστόλι Clock, που φέρεται να κρατούσε ο ύποπτος που διέφυγε, δεν βρέθηκε, κι επίσης ότι στο σημείο της συμπλοκής υπήρχαν ίχνη αίματος του γιου του σε απόσταση 40 μέτρων, στοιχείο που μπορεί να δείχνει ότι δεν πέθανε ακαριαία.*** *Η απάντηση του αρχηγείου της ΕΛ.ΑΣ. ήταν ότι ο φάκελος είχε σταλεί στις δικαστικές Αρχές και ότι δεν υπήρχαν αντίγραφα. Στο μεταξύ, ήδη από τον Μάρτιο του 2011, η ΕΔΕ είχε καταλήξει ότι οι αστυνομικοί είχαν δράσει εντός των ορίων των καθηκόντων τους. Ο πατέρας Φούντας ζήτησε τον φάκελο της εσωτερικής διοικητικής έρευνας, όμως αυτή*

ων, που διαθέτει το κράτος ή όταν ο ψευτοσυνομωτισμός και η κρυψίνοια είναι ο φερετζές μιας πλήρους διάλυσης;

Πότε ξεκινά η «*κατασταλτική δοκιμασία*» με την δολοφονία του *Λάμπρου Φούντα* στις 10 Μαρτίου του 2010, ή προηγουμένως, με δεδομένο ότι η «*οργάνωση*» ΕΑ είχε να πληρώσει από τον Μάιο του 2009 κοινόχρηστα για ένα *διαμέρισμα-γιάφκα*, που μίσθωνε στην Κυψέλη με το όνομα *Γιώργος Μανδαλώζης* με αποτέλεσμα η ιδιοκτήτρια να διαμαρτυρηθεί στο πατέρα του πραγματικού *Μανδαλώζη*, ο οποίος απευθύνθηκε αρχές Μαρτίου στην *Αντιτρομοκρατική*; Οι μπάτσοι, τότε, με την παρουσία του διαχειριστή της πολυκατοικίας ελέγχουν το διαμέρισμα και το ξανακλείνουν, προφανώς παρακολουθώντας έκτοτε, όποιον έμπαινε ή έβγαινε. Η «*οργάνωση*» μάλιστα πλήρωσε και στις 6 Απριλίου το ενοίκιο, δηλαδή λίγες ημέρες πριν την σύλληψη των «έξι».

Μπορεί, λοιπόν, ο νεκρός σύντροφος να βαπτίζεται «σημαία του ανατρεπτικού αγώνα», «ιερό πρόσωπο», να χαρακτηρίζεται ως «αθάνατος», άλλο τόσο όμως αθάνατη είναι και η παγερή αδιαφορία, 10 χρόνια μετά, να δοθεί είτε ατομικά είτε συλλογικά η παραμικρή εξήγηση στα τόσα ερωτήματα, αλλά και στις τόσες βεβαιότητες, αλλά και η ευθύνη του παραμικρού λάθους...

Όπως έχουμε τονίσει και στο παρελθόν η οικογένεια του *Λάμπρου Φούντα* από την πρώτη στιγμή είχε μιλήσει για «***φυσικούς και ηθικούς αυτουργούς***» της δολοφονίας του. Ο πατέρας του Γιώργος Φούντας έχει αναφέρει ότι αστυνομικός τού έχει δηλώσει ότι το βράδυ της 10ης Μαρτίου ο Λάμπρος βρισκόταν σπίτι του, άρα παρακολουθούνταν και εκείνη την ημέρα.

Επίσης, ο πατέρας του Λάμπρου είχε αμφισβητήσει εξ αρχής την έρευνα της Αστυνομίας καταγγέλλοντας ότι δεν του επιτράπηκε να έχει πρόσβαση στον φάκελο της υπόθεσης και για τον λόγο αυτό προσέφυγε στο Ευρω- μάλιστα, αναφέρεται αναλυτικά το αποτέλεσμα της βαλλιστικής εξέτασης και της αυτοψίας στο σημείο της συμπλοκής. Συγκεκριμένα από το *Zastava* που βρέθηκε δίπλα στον Λάμπρο, είχαν πυροδοτηθεί δύο σφαίρες, η μία χτύπησε το περιπολικό και προήλθε «***από άτομο που βρισκόταν στο 44 και όχι στο 33 της Κουντουριώτου***», όπως ήταν η αρχική εκδοχή της Αστυνομίας. Στη βαλλιστική εξέταση αναφέρεται ότι από το πιστόλι *Bereta* του πρώτου αστυνομικού πυροδοτήθηκαν τρεις σφαίρες - μία κατέληξε στο μπαλκόνι πρώτου ορόφου, μία στην είσοδο της ίδιας οικοδομής κι ένα θραύσμα της τρίτης σε διπλανό κτίριο. «***Το Seat Ibiza είχε μία τρύπα στη δεξιά πίσω κολώνα και μία στο πίσω παρμπρίζ. Ήταν από την ίδια βολίδα που είχε ελαφρά καθοδική τροχιά***», αναφέρεται στην απόφαση. Η σφαίρα δεν βρέθηκε, επομένως συνάγεται ότι πυροδοτήθηκε από το υπηρεσιακό USP του δεύτερου αστυνομικού.

Σύμφωνα με σχετικό δημοσίευμα[6]: «*Ο ιατροδικαστής υπηρεσίας έκανε, την ίδια μέρα, την αυτοψία στο σημείο και την εξέταση στο νεκροτομείο. Εντόπισε ένα τυφλό τραύμα αριστερά πλάγια και προς τα πίσω στο στήθος του Φούντα. Η ιατροδικαστική έκθεση δεν αναφέρει τι ώρα έγινε η εξέταση. Ο πατέρας του 35χρονου ενημερώθηκε για τον θάνατο του γιου του γύρω στη 1 το μεσημέρι. Ζήτησε να διορίσει δικό του τεχνικό πραγματογνώμονα, όμως ενημερώθηκε ότι η αυτοψία είχε ήδη ολοκληρωθεί σε ένα μη ταυτοποιημένο πτώμα, όπως αναφέρεται στην απόφαση του ΕΔΔΑ. Έναν μήνα μετά, στις 12 Απριλίου 2010, η Αντιτρομοκρατική διαβίβασε στην Εισαγγελία δικογραφία για έξι άτομα, που θεωρήθηκαν μέλη του «Επαναστατικού Αγώνα». Στην οργάνωση φέρεται να συμμετείχε και ο Φούντας.* ***Στον φάκελο αναφερόταν η συμπλοκή στη Δάφνη, όμως διαφορετικά από τη δικογραφία που είχε ήδη ανοιχτεί. Ενδεικτικά, αναφερόταν ότι το περιστατικό συνέβη στον αριθμό 48 της Κουντουριώτου και όχι στο 33, ότι μια χειροβομβίδα βρέθηκε δίπλα στον Φούντα και όχι στην τσάντα του***. *Επίσης, ένα εξάρτημα ενδοεπικοινωνίας ήταν στην αριστερή τσέπη του τζάκετ του και όχι στο αυτί του. Στις 3 Ιουνίου, ο πατέρας και ο θείος του Φούντα κατέθεσαν μήνυση και ζήτησαν πρόσβαση στον φάκελο ως πολιτικώς ενάγοντες.* ***Μέχρι τον Δεκέμβριο της ίδιας χρονιάς, δεν είχαν καμία ενημέρωση, αν και ο φάκελος πηγαινοερχόταν μεταξύ εισαγγελέα και ανακριτή***. *Ο Γιώργος Φούντας κλήθηκε για κατάθεση στον ανακριτή στις 12 Ιανουαρίου 2011. Δύο μέρες αργότερα, υπέβαλε υπόμνημα ζητώντας πρό-*

στο συμπέρασμα ότι ο πρώτος αστυνομικός πυροβόλησε μία φορά στον αέρα και τρεις προς τους υπόπτους, και ο δεύτερος μια φορά στον αέρα. Επιπλέον έκρινε ότι η βολίδα (για την ακρίβεια, το θραύσμα αυτής) που σκότωσε τον Φούντα, προήλθε από το πιστόλι Bereta του πρώτου αστυνομικού. Όλα τα παραπάνω έρχονται σε πλήρη αντίθεση με τα συμπεράσματα της βαλλιστικής εξέτασης. Τον Μάρτιο του 2012, ο πατέρας κατέθεσε προσφυγή κατά της εισαγγελικής διάταξης. ***Ζήτησε ξανά πρόσβαση στον φάκελο και επισήμαινε διαφορές μεταξύ της αρχικής δικογραφίας και του περιστατικού όπως περιγράφεται από την Αντιτρομοκρατική - πρόκειται για συνολικά 419 σελίδες, 93 φωτογραφίες και πέντε DVD με βίντεο. Στην αναφορά που κατέθεσε ο Γιώργος Φούντας, σημειώνεται ότι η σφαίρα από το πιστόλι Clock, που φέρεται να κρατούσε ο ύποπτος που διέφυγε, δεν βρέθηκε, κι επίσης ότι στο σημείο της συμπλοκής υπήρχαν ίχνη αίματος του γιου του σε απόσταση 40 μέτρων, στοιχείο που μπορεί να δείχνει ότι δεν πέθανε ακαριαία***. *Η απάντηση του αρχηγείου της ΕΛ.ΑΣ. ήταν ότι ο φάκελος είχε σταλεί στις δικαστικές Αρχές και ότι δεν υπήρχαν αντίγραφα. Στο μεταξύ, ήδη από τον Μάρτιο του 2011, η ΕΔΕ είχε καταλήξει ότι οι αστυνομικοί είχαν δράσει εντός των ορίων των καθηκόντων τους. Ο πατέρας Φούντας ζήτησε τον φάκελο της εσωτερικής διοικητικής έρευνας, όμως αυτή τη φορά αντέδρασαν οι δύο αστυνομικοί της συμπλοκής, που επικαλέστηκαν προσωπικά δεδομένα. Ο Φούντας απευθύνθηκε στην Αρχή Προστασίας Προσωπικών Δεδομένων και μόνο μετά από δική της παρέμβαση απέκτησε τελικά πρόσβαση στον φάκελο της ΕΔΕ. Αυτό συνέβη τον Νοέμβριο του 2016, δηλαδή μετά από εξίμιση χρόνια.* ***Το ΕΔΔΑ καταλήγει στο συμπέρασμα ότι η έρευνα για τον θάνατο του Λάμπρου Φούντα έγινε μεν από ανεξάρτητες δικαστικές Αρχές, όμως δεν ήταν αποτελεσματική με την έννοια ότι δεν υπήρξε μια βασική εγγύηση, η πρόσβαση της οικογένειας στο υλικό της δικογραφίας***. *Το ΕΔΔΑ «κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 2 της Σύμβασης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, στο πλαίσιο του διαδικαστικού σκέλους της υπόθεσης, εξαιτίας της ανεπαρκούς συμμετοχής του προσφεύγοντος στη διεξαγωγή έρευνας για το θάνατο του γιου του», σημειώνεται*

---

4. *Στην μνήμη του Λάμπρου Φούντα*, Συσπείρωση Αναρχικών, 10-3-2011.

5. **Το Ποντίκι, 24-10-2010,** «Από την άλλη πάλι, τα σαΐνια της αντιτρομοκρατικής δεν μας είπαν ολόκληρη την αλήθεια όταν μας έλεγαν είτε ότι διέκοψαν την παρακολούθηση Μαζιώτη είτε ότι τον ξαναβρήκαν μπροστά τους αμέσως μετά την εκκίνηση της έρευνας για τον Λάμπρο Φούντα. Η αλήθεια είναι ότι μας δούλευαν ψιλό γαζί στο πρώτο σκέλος, καθώς, όπως γράφαμε στο προηγούμενο φύλλο, του είχαν γίνει στενότατος κορσές, ενώ από την άλλη εξακολούθησαν να δουλεύουν το... γαζί στους ίδιους εξοντωτικούς ρυθμούς, όταν μας παρουσίασαν τον τρόπο με τον οποίο περιήλθαν στην κατοχή τους ο αριθμός ή οι αριθμοί των καρτοκινητών του [...] Το νέο σούπερ μηχάνημα της αντιτρομοκρατικής και της ΕΥΠ λέγεται ΧΡ και διαθέτει δυνατότητες σπασίματος της ανωνυμίας των καρτοκινητών. Ο «αναγνώστης» καρτοκινητών αποτελεί επίσημο τεχνολογικό υπερόπλο των ελληνικών διωκτικών αρχών, αφότου έγινε ημιεπίσημη προμήθεια δύο συσκευών. Η Εθνική Υπηρεσία Πληροφοριών το

χαρακτηρίζεται ως «αθάνατος», άλλο τόσο όμως αθάνατη είναι και η παγερή αδιαφορία, 10 χρόνια μετά, να δοθεί είτε ατομικά είτε συλλογικά η παραμικρή εξήγηση στα τόσα ερωτήματα, αλλά και στις τόσες βεβαιότητες, αλλά και η ευθύνη του παραμικρού λάθους...

Όπως έχουμε τονίσει και στο παρελθόν η οικογένεια του *Λάμπρου Φούντα* από την πρώτη στιγμή είχε μιλήσει για «***φυσικούς και ηθικούς αυτουργούς***» της δολοφονίας του. Ο πατέρας του Γιώργος Φούντας έχει αναφέρει ότι αστυνομικός τού έχει δηλώσει ότι το βράδυ της 10ης Μαρτίου ο Λάμπρος βρισκόταν σπίτι του, άρα παρακολουθούνταν και εκείνη την ημέρα.

Επίσης, ο πατέρας του Λάμπρου είχε αμφισβητήσει εξ αρχής την έρευνα της Αστυνομίας καταγγέλλοντας ότι δεν του επιτράπηκε να έχει πρόσβαση στον φάκελο της υπόθεσης και για τον λόγο αυτό προσέφυγε στο Ευρω-

παρμπρίζ. Ήταν από την ίδια βολίδα που είχε ελαφρά καθοδική τροχιά», αναφέρεται στην απόφαση. Η σφαίρα δεν βρέθηκε, επομένως συνάγεται ότι πυροδοτήθηκε από το υπηρεσιακό USP του δεύτερου αστυνομικού.

Σύμφωνα με σχετικό δημοσίευμα[6]: «*Ο ιατροδικαστής υπηρεσίας έκανε, την ίδια μέρα, την αυτοψία στο σημείο και την εξέταση στο νεκροτομείο. Εντόπισε ένα τυφλό τραύμα αριστερά πλάγια και προς τα πίσω στο στήθος του Φούντα. Η ιατροδικαστική έκθεση δεν αναφέρει τι ώρα έγινε η εξέταση. Ο πατέρας του 35χρονου ενημερώθηκε για τον θάνατο του γιου του γύρω στη 1 το μεσημέρι. Ζήτησε να διορίσει δικό του τεχνικό πραγματογνώμονα, όμως ενημερώθηκε ότι η αυτοψία είχε ήδη ολοκληρωθεί σε ένα μη ταυτοποιημένο πτώμα, όπως αναφέρεται στην απόφαση του ΕΔΔΑ. Έναν μήνα μετά, στις 12 Απριλίου 2010, η Αντιτρομοκρατική διαβίβασε στην Εισαγγελία δικογραφία για έξι άτομα, που θεωρήθηκαν μέλη του «Επαναστατικού Αγώνα». Στην οργάνωση φέρεται να συμμετείχε και ο Φούντας.* ***Στον φάκελο αναφερόταν η συμπλοκή στη Δάφνη, όμως διαφορετικά από τη δικογραφία που είχε ήδη ανοιχτεί. Ενδεικτικά, αναφερόταν ότι το περιστατικό συνέβη στον αριθμό 48 της Κουντουριώτου και όχι στο 33, ότι μια χειροβομβίδα βρέθηκε δίπλα στον Φούντα και όχι στην τσάντα του.*** *Επίσης, ένα εξάρτημα ενδοεπικοινωνίας ήταν στην αριστερή τσέπη του τζάκετ του και όχι στο αυτί του. Στις 3 Ιουνίου, ο πατέρας και ο θείος του Φούντα κατέθεσαν μήνυση και ζήτησαν πρόσβαση στον φάκελο ως πολιτικώς ενάγοντες.* ***Μέχρι τον Δεκέμβριο της ίδιας χρονιάς, δεν είχαν καμία ενημέρωση, αν και ο φάκελος πηγαινοερχόταν μεταξύ εισαγγελέα και ανακριτή.*** *Ο Γιώργος Φούντας κλήθηκε για κατάθεση στον ανακριτή στις 12 Ιανουαρίου 2011. Δύο μέρες αργότερα, υπέβαλε υπόμνημα ζητώντας πρόσβαση στη δικογραφία και ενημέρωση για την ΕΔΕ που βρισκόταν παράλληλα σε εξέλιξη. Έναν χρόνο μετά, στις 27 Ιανουαρίου 2012, ο εισαγγελέας απέρριψε τη μήνυση λέγοντας ότι με βάση τρεις μαρτυρίες -της ιδιοκτήτριας του αυτοκινήτου, του ιατροδικαστή και ενός γείτονα- οι αστυνομικοί βρίσκονταν σε αυτοάμυνα και δεν μπορούσαν να επέμβουν με ηπιότερο τρόπο, καθώς δέχτηκαν αιφνιδιαστικές βολές από μικρή απόσταση, όπως αναφέρεται στην απόφαση του ΕΔΔΑ. Ο εισαγγελέας κατέληξε της εισαγγελικής διάταξης.* ***Ζήτησε ξανά πρόσβαση στον φάκελο και επισήμαινε διαφορές μεταξύ της αρχικής δικογραφίας και του περιστατικού όπως περιγράφεται από την Αντιτρομοκρατική - πρόκειται για συνολικά 419 σελίδες, 93 φωτογραφίες και πέντε DVD με βίντεο. Στην αναφορά που κατέθεσε ο Γιώργος Φούντας, σημειώνεται ότι η σφαίρα από το πιστόλι Clock, που φέρεται να κρατούσε ο ύποπτος που διέφυγε, δεν βρέθηκε, κι επίσης ότι στο σημείο της συμπλοκής υπήρχαν ίχνη αίματος του γιου του σε απόσταση 40 μέτρων, στοιχείο που μπορεί να δείχνει ότι δεν πέθανε ακαριαία.*** *Η απάντηση του αρχηγείου της ΕΛ.ΑΣ. ήταν ότι ο φάκελος είχε σταλεί στις δικαστικές Αρχές και ότι δεν υπήρχαν αντίγραφα. Στο μεταξύ, ήδη από τον Μάρτιο του 2011, η ΕΔΕ είχε καταλήξει ότι οι αστυνομικοί είχαν δράσει εντός των ορίων των καθηκόντων τους. Ο πατέρας Φούντας ζήτησε τον φάκελο της εσωτερικής διοικητικής έρευνας, όμως αυτή τη φορά αντέδρασαν οι δύο αστυνομικοί της συμπλοκής, που επικαλέστηκαν προσωπικά δεδομένα. Ο Φούντας απευθύνθηκε στην Αρχή Προστασίας Προσωπικών Δεδομένων και μόνο μετά από δική της παρέμβαση απέκτησε τελικά πρόσβαση στον φάκελο της ΕΔΕ. Αυτό συνέβη τον Νοέμβριο του 2016, δηλαδή μετά από εξίμιση χρόνια.* ***Το ΕΔΔΑ καταλήγει στο συμπέρασμα ότι η έρευνα για τον θάνατο του Λάμπρου Φούντα έγινε μεν από ανεξάρτητες δικαστικές Αρχές, όμως δεν ήταν αποτελεσματική με την έννοια ότι δεν υπήρξε μια βασική εγγύηση, η πρόσβαση της οικογένειας στο υλικό της δικογραφίας.*** *Το ΕΔΔΑ «κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 2 της Σύμβασης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, στο πλαίσιο του διαδικαστικού σκέλους της υπόθεσης, εξαιτίας της ανεπαρκούς συμμετοχής του προσφεύγοντος στη διεξαγωγή έρευνας για το θάνατο του γιου του», σημειώνεται στο διά ταύτα. Το Ευρωδικαστήριο έκρινε ότι το Ελληνικό Δημόσιο πρέπει να καταβάλει αποζημίωση 15.000 ευρώ στον Γιώργο Φούντα για ηθική βλάβη*».

Μάλλον απ' ότι καταλαβαίνουμε όλα αυτά δεν έχουν καμία σημασία, είναι ανάξια του οιοδήποτε σχολιασμού, είναι μια απόφαση άνευ αξίας για τα μέλη του ΕΑ, νυν και πρώην, αφού εκ μέρους τους δεν υπήρξε έστω μια λέξη, μια φράση, μια πρόταση, ένα σχόλιο. Σιωπή και από το «κίνημα». Απ' όλους. Νίπτουν τα χέρια τους. Ούτε μια λέξη. Τα συμπεράσματα, όμως, βοούν. Ο Λάμπρος, λοιπόν, δολοφονήθηκε. Το ζήτημα, πλέον, είναι πόσες φορές...

Συσπείρωση Αναρχικών

---

4. *Στην μνήμη του Λάμπρου Φούντα*, Συσπείρωση Αναρχικών, 10-3-2011.

5. **Το Ποντίκι, 24-10-2010,** «Από την άλλη πάλι, τα σαΐνια της αντιτρομοκρατικής δεν μας είπαν ολόκληρη την αλήθεια όταν μας έλεγαν είτε ότι διέκοψαν την παρακολούθηση Μαζιώτη είτε ότι τον ξαναβρήκαν μπροστά τους αμέσως μετά την εκκίνηση της έρευνας για τον Λάμπρο Φούντα. Η αλήθεια είναι ότι μας δούλευαν ψιλό γαζί στο πρώτο σκέλος, καθώς, όπως γράφαμε στο προηγούμενο φύλλο, του είχαν γίνει στενότατος κορσές, ενώ από την άλλη εξακολούθησαν να δουλεύουν το... γαζί στους ίδιους εξοντωτικούς ρυθμούς, όταν μας παρουσίασαν τον τρόπο με τον οποίο περιήλθαν στην κατοχή τους ο αριθμός ή οι αριθμοί των καρτοκινητών του [...] Το νέο σούπερ μηχάνημα της αντιτρομοκρατικής και της ΕΥΠ λέγεται XP και διαθέτει δυνατότητες σπασίματος της ανωνυμίας των καρτοκινητών. Ο «αναγνώστης» καρτοκινητών αποτελεί επίσημο τεχνολογικό υπερόπλο των ελληνικών διωκτικών αρχών, αφότου έγινε ημιεπίσημη προμήθεια δύο συσκευών. Η Εθνική Υπηρεσία Πληροφοριών το ενέταξε στον σύγχρονο εξοπλισμό της τον περασμένο Ιούλιο, ενώ η αντιτρομοκρατική άρχισε ν' απολαμβάνει τα... ευεργετήματα χρήσης του στα τέλη του 2009. Με αυτό έγινε εφικτή σταδιακά η αποκωδικοποίηση όλων των αριθμών των καρτοκινητών τηλεφώνων που χρησιμοποιούσε ο Νίκος Μαζιώτης πολύ πριν από την ένοπλη συμπλοκή της Δάφνης στις 10 Μαρτίου, στη διάρκεια της οποίας έπεσε νεκρός ο Λάμπρος Φούντας, και φυσικά πολύ πριν καταλήξουν στον συγκεκριμένο αριθμό, μέσα από μια αλληλουχία άρσης επικοινωνιών ανάμεσα σε καρτοτηλέφωνα με τηλεκάρτες προς καρτοκινητά. Βασική, ικανή και αναγκαία προϋπόθεση για να σπάσει η ανωνυμία ενός καρτοκινητού είναι να υπάρχει ο... ύποπτος. Από τη στιγμή που ο στόχος της στενής παρακολούθησης βρίσκεται για παράδειγμα στα Καλύβια, όπως ο Νίκος Μαζιώτης, στήνεται σε κοντινή απόσταση και καταγράφει όλους τους αριθμούς των κινητών τηλεφώνων σε ακτίνα 200 μέτρων.»

6. Vice.com, 19-10-2019, Ο θάνατος του Λάμπρου Φούντα δεν ερευνήθηκε αποτελεσματικά, Η απόφαση του ΕΔΔΑ που δικαιώνει τον πατέρα του θεωρούμενου μέλους του ΕΑ.

Εμπρηστικές επιθέσεις στην Τουρκία

Η ομάδα «Παιδιά της Φωτιάς» ανακοίνωσε ότι πυρπόλησε ένα πλοίο στην περιοχή Tuzla (προάστιο της Κωνσταντινούπολης), ένα λεωφορείο στο Umraniye και ένα εργοστάσιο στα Άδανα.

ΘΑ ΑΠΑΝΤΗΣΟΥΜΕ ΜΕ ΤΗΝ ΜΟΝΗ ΓΛΩΣΣΑ ΠΟΥ ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΟΥΝ!

«Θα συνεχίσουμε να είμαστε ενάντιοι στον βάρβαρο εχθρό, που πραγματοποίησε σφαγές στο Κουρδιστάν, στη μόνη γλώσσα που καταλαβαίνει. Οι εχθροί των Κούρδων χειροκρότησαν, ενώ οι σφαγές πραγματοποιούνταν σε Serêkaniyê και Afrin, αλλά ζητούν βοήθεια από το κράτος με δάκρυα στα μάτια τους όταν ένα αυτοκίνητο πυρπολήθηκε στην Τουρκία.

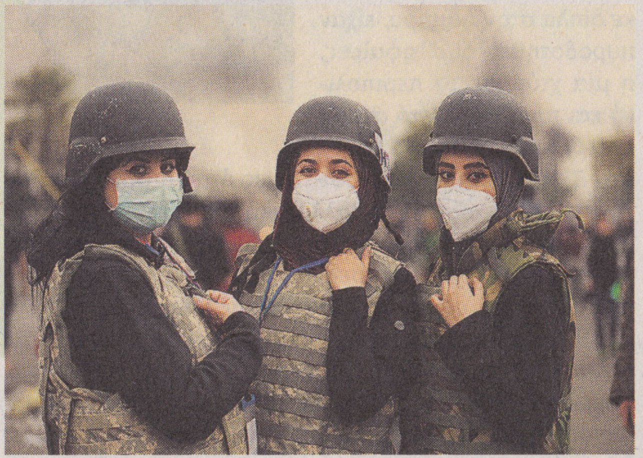
Έχουμε ήδη δηλώσει ότι όλοι όσοι υποστηρίζουν τη σφαγή του κουρδικού λαού θα είναι οι στόχοι μας, ανεξάρτητα το πού βρίσκονται. Οι εχθροί των Κούρδων χειροκρότησαν όταν διεξήχθησαν οι σφαγές στο Serêkaniyê και Afrin, αλλά τώρα φωνάζουν για βοήθεια από το κράτος. Πρέπει να ξέρουν ότι θα έρθουμε και για αυτούς. Η πρωτοβουλία «Παιδιά της Φωτιάς» θα συνεχίσει να στοχεύει τους εχθρούς των Κούρδων σε όλους τους τομείς, θα συνεχίσει να εκδικείται και να τους καλεί να πληρώσουν το

«Ο κορωναϊός δεν θα μας σταματήσει, ο στρατός είναι πιο επικίνδυνος!»

Οι Ιρακινοί δεσμεύονται να συνεχίσουν τις διαδηλώσεις παρά την εξάπλωση του ιού

Την Τρίτη 25 Φεβρουαρίου, στην πλατεία Tahrir της Βαγδάτης, εκατοντάδες διαδήλωσαν εναντίον της κυβερνητικής ελίτ του Ιράκ, παρά τις διαταγές του υπουργείου Υγείας να παραμένουν στο σπίτι. Οι διαδηλωτές φορούσαν μάσκες αερίων και στολές βιολογικού κινδύνου

ματος στο βορειοανατολικό τμήμα του Νέου Δελχί. Όλα ξεκίνησαν εξ αιτίας διαδήλωσης μουσουλμάνων, για τον νόμο περί ιθαγένειας της ινδικής κυβέρνησης. Σύμφωνα με αυτόν τον νόμο καθίσταται ευκολότερη η απόκτηση της ιθαγένειας στην Ινδία από μη μουσουλμάνους μετανάστες, που έφτασαν στη χώρα, πριν από το 2015, από τρεις μουσουλμανικές γειτονικές χώρες, το Πακιστάν, το Αφγανιστάν και το Μπαγκλαντές.

Από τις επιθέσεις 13 διαδηλωτές σκοτώθηκαν και 150 τραυματίστηκαν. Ομάδες προσκείμενες στην κυβέρνηση, επί δύο ημέρες σκότωναν και έκαιγαν αυτοκίνητα, σπίτια, καταστήματα και ιερούς μουσουλμανικούς χώρους. Η αστυνομία κατηγορείται για αδράνεια και σε πολλές περιπτώσεις για συμπαιγνία με τους κυβερνητικούς διαδηλωτές.

Από τα μέσα Δεκεμβρίου διεξάγονται διαμαρτυρίες σε πολλά σημεία στο Νέο Δελχί κατά του CAA (Εθνικού Μητρώου των Πολιτών και του Εθνικού Μητρώου Πληθυσμού), για το οποίο πολλοί μουσουλμάνοι φοβούνται ότι θα καταλήξουν πολίτες δεύτερης κατηγορίας. Υποστηρίζεται, επίσης, ότι ο νόμος θα επηρεάσει τα φτωχά κοινωνικά στρώματα όλων των θρησκειών. Σε όλη αυτή την περίοδο, υπήρξε μια διαρκής εκστρατεία από ινδουιστικές εθνικιστικές δυνάμεις, συμπεριλαμβανομένων εκείνων που συνδέονται με το κυβερνών κόμμα Bharatiya Janata, για την πολιτογράφηση του λαού.

Οι εθνικιστές, με επικεφαλής τους τοπικούς ηγέτες του BJP, κινητοποιήθηκαν ενάντια στους μουσουλμάνους διαδηλωτές. Ο Kapil Mishra, ηγέτης του BJP, απείλησε δημόσια ότι σύντομα θα καθαρίσει τους δρόμους από τους μουσουλμάνους. Ξεκινώντας από το Maujpur στο βορειοανατολικό Δελχί, οι εθνικιστές άρχισαν να επιτί-

Εμπρηστικές επιθέσεις στην Τουρκία

Η ομάδα «Παιδιά της Φωτιάς» ανακοίνωσε ότι πυρπόλησε ένα πλοίο στην περιοχή Tuzla (προάστιο της Κωνσταντινούπολης), ένα λεωφορείο στο Umraniye και ένα εργοστάσιο στα Άδανα.

ΘΑ ΑΠΑΝΤΗΣΟΥΜΕ ΜΕ ΤΗΝ ΜΟΝΗ ΓΛΩΣΣΑ ΠΟΥ ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΟΥΝ!

«Θα συνεχίσουμε να είμαστε ενάντιοι στον βάρβαρο εχθρό, που πραγματοποίησε σφαγές στο Κουρδιστάν, στη μόνη γλώσσα που καταλαβαίνει. Οι εχθροί των Κούρδων χειροκρότησαν, ενώ οι σφαγές πραγματοποιούνταν σε Serêkaniyê και Afrin, αλλά ζητούν βοήθεια από το κράτος με δάκρυα στα μάτια τους όταν ένα αυτοκίνητο πυρπολήθηκε στην Τουρκία.
Έχουμε ήδη δηλώσει ότι όλοι όσοι υποστηρίζουν τη σφαγή του κουρδικού λαού θα είναι οι στόχοι μας, ανεξάρτητα το πού βρίσκονται. Οι εχθροί των Κούρδων χειροκρότησαν όταν διεξήχθησαν οι σφαγές στο Serêkaniyê και Afrin, αλλά τώρα φωνάζουν για βοήθεια από το κράτος. Πρέπει να ξέρουν ότι θα έρθουμε και για αυτούς. Η πρωτοβουλία «Παιδιά της Φωτιάς» θα συνεχίσει να στοχεύει τους εχθρούς των Κούρδων σε όλους τους τομείς, θα συνεχίσει να εκδικείται και να τους καλεί να πληρώσουν το λογαριασμό.

Οι δράσεις της Πρωτοβουλίας έχουν ως εξής:
Στις 13 Φεβρουαρίου, η ομάδα μας επιτέθηκε σ' ένα εργοστάσιο βαμβακιού στην περιοχή Yüreğir Havutlu στα Άδανα βάζοντάς του φωτιά. Η πυρκαγιά έσβησε μετά από τρεις μέρες.

Στις 16 Φεβρουαρίου, η ομάδα μας έβαλε φωτιά σ' ένα φορτηγό πλοίο στην Tuzla της Κωνσταντινούπολης καταστρέφοντάς το ολοσχερώς.
Στις 18 Φεβρουαρίου, στις 11.30 μ.μ., η ομάδα μας έβαλε φωτιά σ' ένα σχολικό λεωφορείο στο Umraniye της Κωνσταντινούπολης.»

διαδηλώσαν ενάντιον της κυβερνητικής ελίτ του Ιράκ, παρά τις διαταγές του υπουργείου Υγείας να παραμένουν στο σπίτι. Οι διαδηλωτές φορούσαν μάσκες αερίων και στολές βιολογικού κινδύνου

και δεσμεύτηκαν να συνεχίσουν τη διαρκή διαμαρτυρία τους κατά της κυβέρνησης παρά τις πέντε περιπτώσεις θανάτου κοροναϊού που αναφέρθηκαν σε ολόκληρη τη χώρα.
Αρκετοί από τους διαδηλωτές φορούσαν χειρουργικές μάσκες, ενώ στα τοπικά ΜΜΕ σε γενικές γραμμές δήλωσαν ότι η κυβέρνηση και οι πολιτοφυλακές της χρησιμοποίησαν όλους αυτούς τους μήνες των διαδηλώσεων πολλά είδη όπλων για να τους σκοτώσουν. Από τις κατασταλτικές ενέργειες του κράτους, χιλιάδες τραυματίστηκαν και εκατοντάδες σκοτώθηκαν. Με αυτό τον τρόπο οι κυβερνητικές δυνάμεις και οι πολιτοφυλακές που υποστηρίζονται από το Ιράν, είναι πιο επικίνδυνες από τον ιό.
Οι διαδηλώσεις έχουν ξεκινήσει από την 1η Οκτωβρίου και πλημμύρισαν δρόμους και πλατείες. Οι διαδηλωτές διαμαρτύρονται για την εκτεταμένη διαφθορά, την κακή

ματος στο βορειοανατολικό τμήμα του Νέου Δελχί. Όλα ξεκίνησαν εξ αιτίας διαδήλωσης μουσουλμάνων, για τον νόμο περί ιθαγένειας της ινδικής κυβέρνησης. Σύμφωνα με αυτόν τον νόμο καθίσταται ευκολότερη η απόκτηση της ιθαγένειας στην Ινδία από μη μουσουλμάνους μετανάστες, που έφτασαν στη χώρα, πριν από το 2015, από τρεις μουσουλμανικές γειτονικές χώρες, το Πακιστάν, το Αφγανιστάν και το Μπαγκλαντές.
Από τις επιθέσεις 13 διαδηλωτές σκοτώθηκαν και 150 τραυματίστηκαν. Ομάδες προσκείμενες στην κυβέρνηση, επί δύο ημέρες σκότωναν και έκαιγαν αυτοκίνητα, σπίτια, καταστήματα και ιερούς μουσουλμανικούς χώρους. Η αστυνομία κατηγορείται για αδράνεια και σε πολλές περιπτώσεις για συμπαιγνία με τους κυβερνητικούς διαδηλωτές.
Από τα μέσα Δεκεμβρίου διεξάγονται διαμαρτυρίες σε πολλά σημεία στο Νέο Δελχί κατά του CAA (Εθνικού Μητρώου των Πολιτών και του Εθνικού Μητρώου Πληθυσμού), για το οποίο πολλοί μουσουλμάνοι φοβούνται ότι θα καταλήξουν πολίτες δεύτερης κατηγορίας. Υποστηρίζεται, επίσης, ότι ο νόμος θα επηρεάσει τα φτωχά κοινωνικά στρώματα όλων των θρησκειών. Σε όλη αυτή την περίοδο, υπήρξε μια διαρκής εκστρατεία από ινδουιστικές εθνικιστικές δυνάμεις, συμπεριλαμβανομένων εκείνων που συνδέονται με το κυβερνών κόμμα Bharatiya Janata, για την πολιτογράφηση του λαού.
Οι εθνικιστές, με επικεφαλής τους τοπικούς ηγέτες του BJP, κινητοποιήθηκαν ενάντια στους μουσουλμάνους διαδηλωτές. Ο Kapil Mishra, ηγέτης του BJP, απείλησε δημόσια ότι σύντομα θα καθαρίσει τους δρόμους από τους μουσουλμάνους. Ξεκινώντας από το Maujpur στο βορειοανατολικό Δελχί, οι εθνικιστές άρχισαν να επιτίθενται σε πολλαπλά σημεία, όπου πραγματοποιούνταν διαμαρτυρίες απ' το βράδυ της Κυριακής. Η αστυνομία συντάχθηκε με τους εθνικιστές και χτύπησε μουσουλμάνους διαδηλωτές με δακρυγόνα. Στην περιοχή Hauz Rani, πολλές γυναίκες και παιδιά τραυματίστηκαν.
Η τεταμένη κατάσταση συνεχίστηκε και την επόμενη μέρα, επιδεινούμενη σε πολλές περιοχές. Στις περιοχές Maujpur, Jaffrabad και Chand Bagh, πολλά καταστήματα και οχήματα κάηκαν. Την Δευτέρα το βράδυ και την Τρίτη, συνεχίστηκαν οι επιδρομές από τους εθνικιστές.

Αλληλέγγυοι στον αγώνα των ιθαγενών του Wet'suwet'en, απέκλεισαν σιδηροδρομική γραμμή στο Sherbrooke του Καναδά

Συνεχίζονται οι δράσεις αλληλεγγύης, στο Κεμπέκ του Καναδά, προς τους αυτόχθονες πληθυσμούς του

σε Serêkaniyê και Afrin, αλλά ζητούν βοήθεια από το κράτος με δάκρυα στα μάτια τους όταν ένα αυτοκίνητο πυρπολήθηκε στην Τουρκία.
Έχουμε ήδη δηλώσει ότι όλοι όσοι υποστηρίζουν τη σφαγή του κουρδικού λαού θα είναι οι στόχοι μας, ανεξάρτητα το πού βρίσκονται. Οι εχθροί των Κούρδων χειροκρότησαν όταν διεξήχθησαν οι σφαγές στο Serêkaniyê και Afrin, αλλά τώρα φωνάζουν για βοήθεια από το κράτος. Πρέπει να ξέρουν ότι θα έρθουμε και για αυτούς. Η πρωτοβουλία «Παιδιά της Φωτιάς» θα συνεχίσει να στοχεύει τους εχθρούς των Κούρδων σε όλους τους τομείς, θα συνεχίσει να εκδικείται και να τους καλεί να πληρώσουν το λογαριασμό.

Οι δράσεις της Πρωτοβουλίας έχουν ως εξής:
Στις 13 Φεβρουαρίου, η ομάδα μας επιτέθηκε σ' ένα εργοστάσιο βαμβακιού στην περιοχή Yüreğir Havutlu στα Άδανα βάζοντάς του φωτιά. Η πυρκαγιά έσβησε μετά από τρεις μέρες.

Στις 16 Φεβρουαρίου, η ομάδα μας έβαλε φωτιά σ' ένα φορτηγό πλοίο στην Tuzla της Κωνσταντινούπολης καταστρέφοντάς το ολοσχερώς.
Στις 18 Φεβρουαρίου, στις 11.30 μ.μ., η ομάδα μας έβαλε φωτιά σ' ένα σχολικό λεωφορείο στο Umraniye της Κωνσταντινούπολης.»

και δεσμεύτηκαν να συνεχίσουν τη διαρκή διαμαρτυρία τους κατά της κυβέρνησης παρά τις πέντε περιπτώσεις θανάτου κοροναϊού που αναφέρθηκαν σε ολόκληρη τη χώρα.
Αρκετοί από τους διαδηλωτές φορούσαν χειρουργικές μάσκες, ενώ στα τοπικά ΜΜΕ σε γενικές γραμμές δήλωσαν ότι η κυβέρνηση και οι πολιτοφυλακές της χρησιμοποίησαν όλους αυτούς τους μήνες των διαδηλώσεων πολλά είδη όπλων για να τους σκοτώσουν. Από τις κατασταλτικές ενέργειες του κράτους, χιλιάδες τραυματίστηκαν και εκατοντάδες σκοτώθηκαν. Με αυτό τον τρόπο οι κυβερνητικές δυνάμεις και οι πολιτοφυλακές που υποστηρίζονται από το Ιράν, είναι πιο επικίνδυνες από τον ιό.
Οι διαδηλώσεις έχουν ξεκινήσει από την 1η Οκτωβρίου και πλημμύρισαν δρόμους και πλατείες. Οι διαδηλωτές διαμαρτύρονται για την εκτεταμένη διαφθορά, την κακή υποδομή και την ιρανική παρέμβαση στις εσωτερικές υποθέσεις του Ιράκ. Μέχρι στιγμής, τουλάχιστον 600 άνθρωποι σκοτώθηκαν και περισσότεροι από 25.000 τραυματίσθηκαν.

Αιματηρές επιθέσεις σε διαδηλωτές στο Νέο Δελχί

Από το βράδυ της Κυριακής 23 Φεβρουαρίου έως την Τρίτη 25 Φεβρουαρίου, σημειώθηκαν δολοφονικές επιθέσεις ινδουιστών μελών του κυβερνώντος εθνικού κόμ-

τους διαδηλωτές.
Από τα μέσα Δεκεμβρίου διεξάγονται διαμαρτυρίες σε πολλά σημεία στο Νέο Δελχί κατά του CAA (Εθνικού Μητρώου των Πολιτών και του Εθνικού Μητρώου Πληθυσμού), για το οποίο πολλοί μουσουλμάνοι φοβούνται ότι θα καταλήξουν πολίτες δεύτερης κατηγορίας. Υποστηρίζεται, επίσης, ότι ο νόμος θα επηρεάσει τα φτωχά κοινωνικά στρώματα όλων των θρησκειών. Σε όλη αυτή την περίοδο, υπήρξε μια διαρκής εκστρατεία από ινδουιστικές εθνικιστικές δυνάμεις, συμπεριλαμβανομένων εκείνων που συνδέονται με το κυβερνών κόμμα Bharatiya Janata, για την πολιτογράφηση του λαού.
Οι εθνικιστές, με επικεφαλής τους τοπικούς ηγέτες του BJP, κινητοποιήθηκαν ενάντια στους μουσουλμάνους διαδηλωτές. Ο Kapil Mishra, ηγέτης του BJP, απείλησε δημόσια ότι σύντομα θα καθαρίσει τους δρόμους από τους μουσουλμάνους. Ξεκινώντας από το Maujpur στο βορειοανατολικό Δελχί, οι εθνικιστές άρχισαν να επιτίθενται σε πολλαπλά σημεία, όπου πραγματοποιούνταν διαμαρτυρίες απ' το βράδυ της Κυριακής. Η αστυνομία συντάχθηκε με τους εθνικιστές και χτύπησε μουσουλμάνους διαδηλωτές με δακρυγόνα. Στην περιοχή Hauz Rani, πολλές γυναίκες και παιδιά τραυματίστηκαν.
Η τεταμένη κατάσταση συνεχίστηκε και την επόμενη μέρα, επιδεινούμενη σε πολλές περιοχές. Στις περιοχές Maujpur, Jaffrabad και Chand Bagh, πολλά καταστήματα και οχήματα κάηκαν. Την Δευτέρα το βράδυ και την Τρίτη, συνεχίστηκαν οι επιδρομές από τους εθνικιστές.

Αλληλέγγυοι στον αγώνα των ιθαγενών του Wet'suwet'en, απέκλεισαν σιδηροδρομική γραμμή στο Sherbrooke του Καναδά

Συνεχίζονται οι δράσεις αλληλεγγύης, στο Κεμπέκ του Καναδά, προς τους αυτόχθονες πληθυσμούς του Wet'suwet'en που αγωνίζονται κατά της κατασκευής ενός αγωγού στην περιοχή τους. Την Τρίτη 25 Φεβρουαρίου, αλληλέγγυοι προχώρησαν σε αποκλεισμό σιδηροδρομικής γραμμής στον τομέα Lennoxville, στο Sherbrooke του Κεμπέκ. Η αστυνομία μετά από ώρες αποκλεισμού, προχώρησε σε 20 συλλήψεις διαδηλωτών. Να υπενθυμίσουμε ότι οι αυτόχθονες κοινότητες του Wet'suwet'en αντιστέκονται στην καταστροφή της περιοχής τους για περισσότερα από δέκα χρόνια. Το καναδικό κράτος, μέσω της ένοπλης αναγκαστικής και αποικιακής του δικαιοσύνης, επιτίθεται στους υπερασπιστές της

γης του Wet'suwet'en προκειμένου να εξασφαλίσει την εγκατάσταση 670 χλμ. αγωγού φυσικού αερίου CoastLas GasLink.

Η δύναμη αυτών των διαμαρτυριών προέρχεται από τη μαζική συμμετοχή του τις πρακτικές που έχουν στόχο τις εταιρείες και την κυβέρνηση προκαλώντας οικονομικές ζημίες. Τα μέλη της φυλής Mohawk έχουν αναλάβει δράση στην περιοχή τους και εμποδίζουν σιδηροδρομικές γραμμές στο Οντάριο που εξυπηρετούν ολόκληρη τη χώρα. Επίσης, εκτός από το Κεμπέκ αποκλεισμοί πραγματοποιούνται και στην Βρετανική Κολούμπια, όπου κλείνονται τα λιμάνια, καθώς και μια μεγάλη σιδηροδρομική γέφυρα μεταξύ του Καναδά και των Ηνωμένων Πολιτειών.

Ο Υπουργός Εγχώριων Υπηρεσιών, Μάρκ Μίλερ, δήλωσε ότι με αυτές τις ενέργειες *«όλος ο Καναδάς πλήττεται και η οικονομία επιβραδύνεται»*. Επίσης, οι πρακτικές των αποκλεισμών σχολιάζονται αρνητικά και από τα ΜΜΕ, όπως για παράδειγμα η δήλωση του δημοσιογράφου της χώρα. Ο Trudeau κάλεσε έκτακτη συνάντηση του υπουργικού συμβουλίου και μετά ανακοίνωσε την επιθυμία για «γρήγορη και ειρηνική» επίλυση. Ο πρωθυπουργός της Βρετανικής Κολούμπια, John Horgan, επίσης, μίλησε κατά των διαμαρτυριών και πιο συγκεκριμένα, εναντίον αγωνιζόμενων οι οποίοι μπλόκαραν τη νομοθετική συνέλευση στη Βικτώρια. Παρά τις υποσχέσεις της προεκλογικής τους εκστρατείας, οι πολιτικοί αποδεικνύουν ότι δεν είναι σύμμαχοι των ανθρώπων που αγωνίζονται για τον τόπο τους. Θα κάνουν πάντα αυτό που είναι πολιτικά σκόπιμο γι 'αυτούς.

«Οι αλληλέγγυοι και οι ιθαγενείς που αγωνίζονται για το μέλλον του τόπου τους και του πλανήτη, είναι η πραγματική ηγεσία του Καναδά», όπως είπε πρόσφατα ένας 17χρονος ακτιβιστής Ojibwa-Metis στο Globe and Mail: *«Το μέλλον μας πρόκειται να καταστραφεί»*. Ο κόσμος που αγωνίζεται για την μη καταστροφή του τόπου του δηλώνει ότι, θα ακολουθήσει αυτές τις αποδιοργανωτικές πρακτικές με σκοπό την μεγαλύτερη αποδυνάμωση του κράτους.

«Αυτή τη στιγμή, η πιθανή στρατηγική της κυβέρνησης του Καναδά είναι να περιμένει να εξαφανιστούν οι διαδηλώσεις. Ωστόσο οι διαδηλώσεις θα συνεχιστούν και δεν θα σταματήσουν, οι άνθρωποι θα αγωνιστούν μέχρι να αναστραφούν αυτά τα έργα αγωγών, έως ότου οι αυτόχθονες λαοί να έχουν την αυτονομία τους και ο πλανήτης τον σεβασμό μας. Αυτό εξαρτάται από εμάς. Αυτή είναι η στιγμή μας. Η λύση για την "κλιματική κρίση" βρίσκεται μπροστά μας.

Βραβείο στην πισώπλατη κλωτσιά

Πληροφορηθήκαμε ότι η φωτογραφία που απεικονίζει διαδηλωτή που βρισκόταν στο μπλοκ του ΠΑΜΕ να κλωτσάει πισώπλατα ματατζή, βραβεύτηκε στα PRESS_ Photostories 2019, του Μορφωτικού Ιδρύματος της Ένωσης Συντακτών Ημερησίων Εφημερίδων Μακεδονίας - Θράκης.

Το ΚΚΕ τηρεί σιγή ιχθύος γι' αυτή την βράβευση, αλλά φαίνεται πως με αφορμή αυτή την φωτογραφία έχουν ξεσπάσει προστριβές στις τάξεις του κόμματος. Το κόμμα θέλοντας να συνετίσει όλα τα μέλη του και να αποτρέψει στο μέλλον τέτοιες οπορτουνιστικές και ολίγον ρεβι-

ΜΕ ΓΕΙΑ ΤΗΝ ΦΟΥΣΤΑΝΕΛΛΑ

«Έπειτα, ο βασιλιάς διέταξε να βγουν όλοι στους δρόμους για να θαυμάσουν τα καινούρια του ρούχα. Καθώς περνούσε ανάμεσα στους υπηκόους του, που είχαν μείνει άφωνοι, φώναζε καμαρώνοντας:

– Μόνο όσοι είναι έξυπνοι μπορούν να δουν τα ρούχα μου!

Και οι καημένοι οι άνθρωποι χειροκροτούσαν και φώναζαν ενθουσιασμένοι ότι τα καινούρια ρούχα του βασιλιά ήταν καταπληκτικά!

Ξαφνικά όμως, μέσα από το πλήθος, πετάχτηκε ένα αγοράκι που πλησίασε το βασιλιά και άρχισε να φωνάζει:

– Κοιτάξτε! Ο βασιλιάς βγήκε στο δρόμο γυμνός! Θα κρυώσει!».

«200 χρόνια μετά την επανάσταση» λέει το διαφημιστικό σλόγκαν της επιτροπής «Ελλάδα 2021» στα ΜΜΕ. Κοινώς οι νικητές της επανάστασης του 1821 διοργανώνουν γιορτές και πανηγύρια για την νίκη τους. Οι νικητές δεν είναι άλλοι, παρά οι διεθνείς κυριαρχικοί μηχανισμοί που με κόπο, λιθαράκι λιθαράκι εδώ και δύο αιώνες, κατασκεύασαν ένα κράτος όπου θα μπορούν να το χρησιμοποιούν στους εκάστοτε σκοπούς τους. Το παραμύθι χτίστηκε κυρίως με μπόλικη εθνική υπερηφάνεια,

Η δύναμη αυτών των διαμαρτυριών προέρχεται από τη μαζική συμμετοχή του τις πρακτικές που έχουν στόχο τις εταιρείες και την κυβέρνηση προκαλώντας οικονομικές ζημίες. Τα μέλη της φυλής Mohawk έχουν αναλάβει δράση στην περιοχή τους και εμποδίζουν σιδηροδρομικές γραμμές στο Οντάριο που εξυπηρετούν ολόκληρη τη χώρα. Επίσης, εκτός από το Κεμπέκ αποκλεισμοί πραγματοποιούνται και στην Βρετανική Κολούμπια, όπου κλείνονται τα λιμάνια, καθώς και μια μεγάλη σιδηροδρομική γέφυρα μεταξύ του Καναδά και των Ηνωμένων Πολιτειών.

Ο Υπουργός Εγχώριων Υπηρεσιών, Μάρκ Μίλερ, δήλωσε ότι με αυτές τις ενέργειες *«όλος ο Καναδάς πλήττεται και η οικονομία επιβραδύνεται»*. Επίσης, οι πρακτικές των αποκλεισμών σχολιάζονται αρνητικά και από τα ΜΜΕ, όπως για παράδειγμα η δήλωση του δημοσιογρά-

φου Stephen LeDrew ότι: *«Αυτό δεν είναι διαμαρτυρία, αυτή είναι εξέγερση»*. Οι διαδηλώσεις έχουν εξαπλωθεί ακόμη και στις Ηνωμένες Πολιτείες.

Ενώ τα δεξιά κόμματα στον Καναδά θέλουν η κυβέρνηση να χρησιμοποιήσει περισσότερη καταστολή ενάντια στους διαδηλωτές, τα καναδικά αριστερά και τα φιλελεύ-

δεν είναι σύμμαχοι των ανθρώπων που αγωνίζονται για τον τόπο τους. Θα κάνουν πάντα αυτό που είναι πολιτικά σκόπιμο γι 'αυτούς.

«Οι αλληλέγγυοι και οι ιθαγενείς που αγωνίζονται για το μέλλον του τόπου τους και του πλανήτη, είναι η πραγματική ηγεσία του Καναδά», όπως είπε πρόσφατα ένας 17χρονος ακτιβιστής Ojibwa-Metis στο Globe and Mail: *«Το μέλλον μας πρόκειται να καταστραφεί»*. Ο κόσμος που αγωνίζεται για την μη καταστροφή του τόπου του δηλώνει ότι, θα ακολουθήσει αυτές τις αποδιοργανωτικές πρακτικές με σκοπό την μεγαλύτερη αποδυνάμωση του κράτους.

«Αυτή τη στιγμή, η πιθανή στρατηγική της κυβέρνησης του Καναδά είναι να περιμένει να εξαφανιστούν οι διαδηλώσεις. Ωστόσο οι διαδηλώσεις θα συνεχιστούν και δεν θα σταματήσουν, οι άνθρωποι θα αγωνιστούν μέχρι να αναστραφούν αυτά τα έργα αγωγών, έως ότου οι αυτόχθονες λαοί να έχουν την αυτονομία τους και ο πλανήτης τον σεβασμό μας. Αυτό εξαρτάται από εμάς. Αυτή είναι η στιγμή μας. Η λύση για την "κλιματική κρίση„ βρίσκεται μπροστά μας.

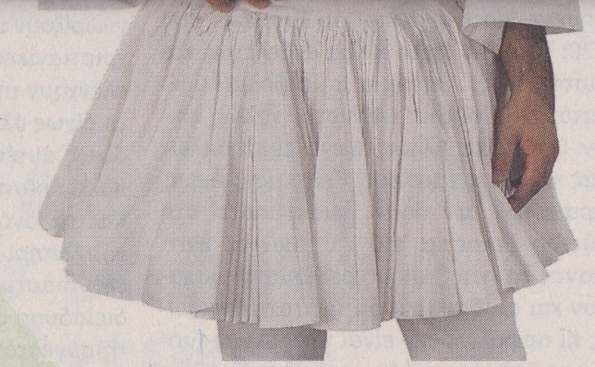
Βραβείο στην πισώπλατη κλωτσιά

Πληροφορηθήκαμε ότι η φωτογραφία που απεικονίζει διαδηλωτή που βρισκόταν στο μπλοκ του ΠΑΜΕ να κλωτσάει πισώπλατα ματατζή, βραβεύτηκε στα PRESS_ Photostories 2019, του Μορφωτικού Ιδρύματος της Ένωσης Συντακτών Ημερησίων Εφημερίδων Μακεδονίας - Θράκης.

Το ΚΚΕ τηρεί σιγή ιχθύος γι' αυτή την βράβευση, αλλά φαίνεται πως με αφορμή αυτή την φωτογραφία έχουν ξεσπάσει προστριβές στις τάξεις του κόμματος. Το κόμμα θέλοντας να συνετίσει όλα τα μέλη του και να αποτρέψει στο μέλλον τέτοιες οπορτουνιστικές και ολίγον ρεβιζιονιστικές ενέργειες, απέστειλε μια άκρως απόρρητη εσωτερική ανακοίνωση προς τις τοπικές κομματικές οργανώσεις.

Η ανακοίνωση προήλθε στα χέρια μας από πεσμένο στικάκι στην είσοδο μιας τοπικής οργάνωσης. Με αυτήν αναφέρει ότι το ΚΚΕ καταδικάζει την βράβευση της συγκεκριμένης φωτογραφίας, που απεικονίζει έναν χαφιέ,

«Έπειτα, ο βασιλιάς διέταξε να βγουν όλοι στους δρόμους για να θαυμάσουν τα καινούρια του ρούχα. Καθώς περνούσε ανάμεσα στους υπηκόους του, που είχαν μείνει άφωνοι, φώναζε καμαρώνοντας:

– Μόνο όσοι είναι έξυπνοι μπορούν να δουν τα ρούχα μου!

Και οι καημένοι οι άνθρωποι χειροκροτούσαν και φώναζαν ενθουσιασμένοι ότι τα καινούρια ρούχα του βασιλιά ήταν καταπληκτικά!

Ξαφνικά όμως, μέσα από το πλήθος, πετάχτηκε ένα αγοράκι που πλησίασε το βασιλιά και άρχισε να φωνάζει:

– Κοιτάξτε! Ο βασιλιάς βγήκε στο δρόμο γυμνός! Θα κρυώσει!».

«200 χρόνια μετά την επανάσταση» λέει το διαφημιστικό σλόγκαν της επιτροπής «Ελλάδα 2021» στα ΜΜΕ. Κοινώς οι νικητές της επανάστασης του 1821 διοργανώνουν γιορτές και πανηγύρια για την νίκη τους. Οι νικητές δεν είναι άλλοι, παρά οι διεθνείς κυριαρχικοί μηχανισμοί που με κόπο, λιθαράκι λιθαράκι εδώ και δύο αιώνες, κατασκεύασαν ένα κράτος όπου θα μπορούν να το χρησιμοποιούν στους εκάστοτε σκοπούς τους. Το παραμύθι χτίστηκε κυρίως με μπόλικη εθνική υπερηφάνεια, ανεξαρτησία και γενναιότητα και στις μέρες μας μεταλλάσσεται σε «συνδιαχείριση», μοίρασμα και στο βάθος εταιρείες υδρογονανθράκων. Όλα χωράνε στο παραμύθι και με την κατάλληλη πολιτική, πολλοί δυστυχώς θα είναι αυτοί που θα το πιστέψουν.

Μόνο που η λέξη «μετά» κρύβει όλη αυτή την πορεία, μαζί με στοιχεία που αναδεικνύουν τις κατά καιρούς αντιστάσεις και αγώνες απέναντι στους κυριαρχικούς σχεδιασμούς. Το **μετά** περνάει στα γρήγορα μια ιστορία δύο αιώνων την αποκοπτει και στέκεται κυρίως στο παρόν και στο μέλλον, στα οποία δεν υπάρχει κάποιου είδους σχέση και σύνδεση με την αρχική ιδέα που υπήρχε στο ξεκίνημα της επανάστασης του 1821 αλλά με την λήξη της, όπου πλέον οι «μεγάλες δυνάμεις» συμφώνησαν για την δημιουργία ενός φίλιου και υποχείριου σε αυτές κράτους.

Ο Υπουργός Εγχώριων Υπηρεσιών, Μάρκ Μίλερ, δήλωσε ότι με αυτές τις ενέργειες *«όλος ο Καναδάς πλήττεται και η οικονομία επιβραδύνεται»*. Επίσης, οι πρακτικές των αποκλεισμών σχολιάζονται αρνητικά και από τα ΜΜΕ, όπως για παράδειγμα η δήλωση του δημοσιογρά-

φου Stephen LeDrew ότι: *«Αυτό δεν είναι διαμαρτυρία, αυτή είναι εξέγερση»*. Οι διαδηλώσεις έχουν εξαπλωθεί ακόμη και στις Ηνωμένες Πολιτείες.
Ενώ τα δεξιά κόμματα στον Καναδά θέλουν η κυβέρνηση να χρησιμοποιήσει περισσότερη καταστολή ενάντια στους διαδηλωτές, τα καναδικά αριστερά και τα φιλελεύθερα κόμματα δεν πάνε πίσω. Οι αριστεροί πολιτικοί που πριν τις εκλογές ήταν τάχα υπέρμαχοι του περιβάλλοντος και των αυτόχθονων φυλών, είναι οι ίδιοι που ζητούν τώρα από τις αστυνομικές να προβαίνουν σε επιθέσεις εναντίον ανθρώπων που προσπαθούν να υπερασπιστούν την περιοχή τους από τα καταστροφικά σχέδια.
Ο πρωθυπουργός Justin Trudeau, αρχηγός του Φιλελεύθερου Κόμματος, αντιμετωπίζει πίεση από τον επιχειρηματικό Τύπο και την επιχειρηματική κοινότητα για να ανοίξουν οι σιδηροδρομικές γραμμές και να λειτουργήσει ξανά η οικονομία. Δικαιολογεί τα έργα αγωγών λέγοντας γελοία επιχειρήματα ότι τα έργα θα χρηματοδοτήσουν την ανάπτυξη της πράσινης ενέργειας για τη

νήσης τον σεβασμό μας. Αυτό εξαρτάται από εμάς. Αυτή είναι η στιγμή μας. Η λύση για την "κλιματική κρίση„ βρίσκεται μπροστά μας.

Βραβείο στην πισώπλατη κλωτσιά

Πληροφορηθήκαμε ότι η φωτογραφία που απεικονίζει διαδηλωτή που βρισκόταν στο μπλοκ του ΠΑΜΕ να κλωτσάει πισώπλατα ματατζή, βραβεύτηκε στα PRESS_ Photostories 2019, του Μορφωτικού Ιδρύματος της Ένωσης Συντακτών Ημερησίων Εφημερίδων Μακεδονίας - Θράκης.
Το ΚΚΕ τηρεί σιγή ιχθύος γι' αυτή την βράβευση, αλλά φαίνεται πως με αφορμή αυτή την φωτογραφία έχουν ξεσπάσει προστριβές στις τάξεις του κόμματος. Το κόμμα θέλοντας να συνετίσει όλα τα μέλη του και να αποτρέψει στο μέλλον τέτοιες οπορτουνιστικές και ολίγον ρεβιζιονιστικές ενέργειες, απέστειλε μια άκρως απόρρητη εσωτερική ανακοίνωση προς τις τοπικές κομματικές οργανώσεις.
Η ανακοίνωση προήλθε στα χέρια μας από πεσμένο στικάκι στην είσοδο μιας τοπικής οργάνωσης. Με αυτήν αναφέρει ότι το ΚΚΕ καταδικάζει την βράβευση της συγκεκριμένης φωτογραφίας, που απεικονίζει έναν χαφιέ,

που τόσο καιρό ήταν στις τάξεις του κόμματος, να χτυπάει πισώπλατα αστυνομικό. Βραβεύσεις σε τέτοιου είδος φωτογραφίες έχουν σκοπό να συκοφαντήσουν το λαϊκό κίνημα και να νομιμοποιήσουν αυτές τις ενέργειες που καμμία σχέση δεν έχουν με την λαϊκή πάλη. Το Μορφωτικό ίδρυμα της Ένωσης Συντακτών Ημερησίων Εφημερίδων Μακεδονίας-Θράκης είναι κομμάτι του σκοτεινού σχεδίου για την συκοφάντηση του ΚΚΕ.

ζαν ενθουσιασμένοι ότι τα καινούρια ρούχα του βασιλιά ήταν καταπληκτικά!
Ξαφνικά όμως, μέσα από το πλήθος, πετάχτηκε ένα αγοράκι που πλησίασε το βασιλιά και άρχισε να φωνάζει:
– Κοιτάξτε! Ο βασιλιάς βγήκε στο δρόμο γυμνός! Θα κρυώσει!».

«200 χρόνια μετά την επανάσταση» λέει το διαφημιστικό σλόγκαν της επιτροπής «Ελλάδα 2021» στα ΜΜΕ. Κοινώς οι νικητές της επανάστασης του 1821 διοργανώνουν γιορτές και πανηγύρια για την νίκη τους. Οι νικητές δεν είναι άλλοι, παρά οι διεθνείς κυριαρχικοί μηχανισμοί που με κόπο, λιθαράκι λιθαράκι εδώ και δύο αιώνες, κατασκεύασαν ένα κράτος όπου θα μπορούν να το χρησιμοποιούν στους εκάστοτε σκοπούς τους. Το παραμύθι χτίστηκε κυρίως με μπόλικη εθνική υπερηφάνεια, ανεξαρτησία και γενναιότητα και στις μέρες μας μεταλλάσσεται σε «συνδιαχείριση», μοίρασμα και στο βάθος εταιρείες υδρογονανθράκων. Όλα χωράνε στο παραμύθι και με την κατάλληλη πολιτική, πολλοί δυστυχώς θα είναι αυτοί που θα το πιστέψουν.
Μόνο που η λέξη «μετά» κρύβει όλη αυτή την πορεία, μαζί με στοιχεία που αναδεικνύουν τις κατά καιρούς αντιστάσεις και αγώνες απέναντι στους κυριαρχικούς σχεδιασμούς. Το **μετά** περνάει στα γρήγορα μια ιστορία δύο αιώνων την αποκόπτει και στέκεται κυρίως στο παρόν και στο μέλλον, στα οποία δεν υπάρχει κάποιου είδους σχέση και σύνδεση με την αρχική ιδέα που υπήρχε στο ξεκίνημα της επανάστασης του 1821 αλλά με την λήξη της, όπου πλέον οι «μεγάλες δυνάμεις» συμφώνησαν για την δημιουργία ενός φίλιου και υποχείριου σε αυτές κράτους.
Οι νικητές εκείνης της επανάστασης γιορτάζουν λοιπόν και εννοείται ότι οι γιορτές τους δεν μας αφορούν. Οι ιδεολογικοί απόγονοι των κοτζαμπάσηδων και των φαναριωτών, καθώς και των «μεγάλων δυνάμεων» παραμένουν 199 χρόνια μετά, εμπόδια για την ελευθερία όχι μόνο των ανθρώπων του Ελλαδικού χώρου, αλλά για όλον τον πλανήτη. Οι γιορτές και οι επέτειοι λοιπόν δεν αφορούν την ελευθερία, αλλά την συνέχεια και την εξέλιξη των σχεδίων την κυριαρχίας. Οι δικές μας αναφορές, έχουν να κάνουν με μια πορεία ανθρώπων που αγωνίστηκαν με ανιδιοτέλεια και αυτοθυσία για την ελευθερία, ενάντια σε όλους τους κατά καιρούς σχεδιασμούς καθυπόταξης των ανθρώπων.

ΠΟΝΤΙΚΟΛΟΓΙΕΣ...ΕΞ ΥΠΝΟΥ

Η Γη είναι επίπεδη!

Αλήθεια λέω, το διάβασα στο Διαδίκτυο...

Αλήθεια, είστε σίγουροι ότι ζούμε εν έτει 2020; Ήτοι, το έχετε ψάξει ενδελεχώς και επισταμένως; Ουδεμία αμφιβολία υφίσταται επί τούτου; Μάλιστα, καλώς λοιπόν. Ό,τι πείτε. Άλλως τε εγώ είμαι απλώς ένας πόντικας εμιγκρές. Πείτε μου, όμως, παρακαλώ, εφ' όσον βρισκόμαστε στη δεύτερη δεκαετία του 21ου αιώνα, γιατί άπαντα τα πέριξ εμού ερεθίσματα με κάνουν και αισθάνομαι ότι ζω στον μεσαίωνα; Κι ασφαλώς δεν είναι μεσαίωνας (μόνον) το σαλαφιστικό/ουαχαμπιστικό Ισλάμ ή οι υπέρ-ορθόδοξοι Εβραίοι˙ και οι φανατικοί χριστιανοί (κάθε δόγματος) «διαπρέπουν» ομοίως!

Στο Αμέρικα, λοιπόν, υπάρχουν ουκ ολίγα εύρωστα «πανεπιστημιακά» ιδρύματα (κατά κανόνα ανήκοντα εις φονταμενταλιστές ευαγγελιστές) που αμφισβητούν από την σφαιρικότητα της Γης, μέχρι και την ύπαρξη άλλων πλανητών(!). Ο θείος Σαμ ξέρει. Κρίμα, βέβαια, που δεν έχει αναγορευθεί κι εκεί επίτιμος διδάκτωρ ο «σεβασμιότατος» Θεσσαλονίκης... Και μη βιαστείτε να βγάλετε εύκολα συμπεράσματα σε στυλ «έλα μωρέ τώρα, κάτι γραφικοί είναι, φάε το τυράκι σου και μη δίνεις σημασία», διότι οι χριστιανικές οργανώσεις που βρίσκονται πίσω από το άνωθι, είναι τόσο ισχυρές οικονομικά και πολιτικά που ανεβάζουν και κατεβάζουν βουλευτές, γερουσιαστές, ακόμη και υποψήφιους προέδρους των ΗΠΑ, μέχρι να πεις μετσοβόνε. Ιδίως στο κόμμα των Ρεπουμπλικάνων – αλλά μιας και για όσους διαθέτουν (ακό-

βουλευτές διαθέτει «πνευματικό»; Δεν νομίζω. Οι περισσότεροι εξ αυτών, άλλως τε, το έχουν και καμάρι. Άραγε, πόσοι γνωρίζουν τις τρεις πανίσχυρες ορθόδοξες χριστιανικές οργανώσεις, που όχι μόνον ελέγχουν την Ελλαδική Εκκλησία (η οποία, το δίχως άλλο, αποτελεί άδειο «κέλυφος» δίχως αυτές), αλλά και μεγάλο μέρος του πολιτικού/πολιτισμικού/κοινωνικού βίου; Και τα ονόματα αυτών: *Ζωή*, *Χρυσοπηγή*, *Σωτήρ*. Αυστηρή ιεραρχία, δομημένη εξουσιαστική δομή, βυζαντινού «ύφους» διείσδυση στο κοινωνικό γίγνεσθαι. Δίχως τη συγκατάθεση τους, δεν γίνεσαι μητροπολίτης που να έχεις συστατική κι από τον «άγιο» Πέτρο. Επίσης γνωστές και οι σχέσεις των άνωθι τριών με την *Φιλορθόδοξο Εταιρεία*, άοκνο εργαλείο της ρωσσικής πολιτικής στο ελλαδικό γίγνεσθαι από την εποχή του Όθωνα.

Όταν ήμουνα μικρός, μες τα κύματα, δεν με ένοιαζε αν ο κόσμος είναι απλός ή έτσι απλώς εμένα μου έμοιαζε... μας τραγούδησαν το μακρινό (πλέον) '97 τα *Σπαθιά*. Εγώ πάλι, τότε, μες τα δικά μου «κύματα», κάπου πίστεψα ότι όλο αυτό το προχώρημα της επιστήμης –όλη αυτή η προσπάθεια να κατανοηθεί ο Κόσμος, να φθάσουμε γνώση τη γνώση ένα βήμα πριν την Πρώτη Αρχή, η επιστημονική βεβαιότητα ότι όλα είναι ένα, από τα νετρίνα μέχρι τους μεγαλύτερους αστέρες, ένα σώμα, δίχως πραγματικό κενό– θα πολλαπλασίαζε όσα ενώνουν τον άνθρωπο με τον άνθρωπο και το σύνολο τους με τη Φύση. Κι όλες οι θρησκείες που παράγουν μίσος, που θεωρούν τον Κόσμο δημιούργημα και τον

να τους τα λέμε (και να τους τα δείχνουμε) όλα εμείς «φόρα παρτίδα». Μιας τεχνολογίας που δημιουργεί συνεχώς νέες «ανάγκες» επαναπροσδιορίζοντας διαρκώς το «απαραίτητο», με τέτοια ταχύτητα που προκαλεί ιλίγγους.

Και ναι, οι θρησκείες του μίσους ουδόλως δυσκολεύτηκαν να εναρμονιστούν με τα νέα τεχνολογικά δεδομένα, πιθανότατα, δε, να τα συν-δημιούργησαν με το υπόλοιπο επί μέρους της παγκοσμιοποιημένης κυριαρχίας. Με άλλα λόγια, και η Γη είναι επίπεδη και το smartphone «μας» τελευταίες τεχνολογίας! Και σε όποιον αρέσει! Νομίζω πως η κατάσταση στο παγκόσμιο γίγνεσθαι, σε ό,τι αφορά την εξουσία, αλλά και (γιατί όχι) όσους υπηκόους αυτής έχει εκφυλίσει καθ' εικόναν και ομοίωσιν της, ομοιάζει με νήπιο που, με κάποιον αλλόκοτο τρόπο, οδηγεί διαστημικό λεωφορείο, ενώ του σώνονται σιγά σιγά τα καύσιμα. Δυστυχώς, μέσα σε αυτό βρισκόμαστε όλοι μας, είτε δια της βίας είτε μέσω της εθελοδουλείας.

«Όταν γεννήθηκα, δεν θυμάμαι να υπόγραψα κανένα χαρτί...»

Στη μνήμη του Γιώργου Μπαλάνου

Γεννήθηκε στην Αθήνα τον Απρίλη του '44 και άνηκε σε εκείνη την «προνομιούχο» γενιά που ήταν υποχρεωμένη να απο-

Ρόμπερτ Χάουαρντ, Έλενα Μπλαβάτσκι, κ.ά. Αν και δεν το έκανε ποτέ ο ίδιος θέμα, υπήρξε πρωτοπόρος σε ουκ ολίγα γνωσιακά πεδία˙ θέλει αρετή και τόλμη να βουτάς σε αχαρτογράφητα νερά.

Θα ήθελα να τον αποχαιρετήσω με κάποια δικά του λόγια, από την τηλεοπτική εκπομπή που συν-δημιούργησε το 1994 στην ερτ2, με τίτλο *Μυστήρια της Ελλάδας*:

Καλησπέρα σας. Έχω ισχυριστεί ότι είμαι κυνηγός του αγνώστου˙ ίσως το μόνο επάγγελμα που, μέχρι στιγμής τουλάχιστον, η εφορεία δεν έχει σκεφτεί να συμπεριλάβει στα αντικειμενικά κριτήρια. Δεν ξέρω από ποινικό ή αστικό δίκαιο, αλλά ελπίζω να μην είναι κολάσιμο αδίκημα το να ψάχνει κανείς, να κυνηγάει κανείς το άγνωστο. Αλλά, έτσι κι αλλιώς, ***όταν γεννήθηκα, δεν θυμάμαι να υπέγραψα κανένα συμ-***

επισταμένως; Ουδεμία αμφιβολία υφίσταται επί τούτου; Μάλιστα, καλώς λοιπόν. Ό,τι πείτε. Άλλως τε εγώ είμαι απλώς ένας πόντικας εμιγκρές. Πείτε μου, όμως, παρακαλώ, εφ' όσον βρισκόμαστε στη δεύτερη δεκαετία του 21ου αιώνα, γιατί άπαντα τα πέριξ εμού ερεθίσματα με κάνουν και αισθάνομαι ότι ζω στον μεσαίωνα; Κι ασφαλώς δεν είναι μεσαίωνας (μόνον) το σαλαφιστικό/ουαχαμπιστικό Ισλάμ ή οι υπέρ-ορθόδοξοι Εβραίοι˙ και οι φανατικοί χριστιανοί (κάθε δόγματος) «διαπρέπουν» ομοίως!

Στο Αμέρικα, λοιπόν, υπάρχουν ουκ ολίγα εύρωστα «πανεπιστημιακά» ιδρύματα (κατά κανόνα ανήκοντα εις φονταμενταλιστές ευαγγελιστές) που αμφισβητούν από την σφαιρικότητα της Γης, μέχρι και την ύπαρξη άλλων πλανητών(!). Ο θείος Σαμ ξέρει. Κρίμα, βέβαια, που δεν έχει αναγορευθεί κι εκεί επίτιμος διδάκτωρ ο «σεβασμιότατος» Θεσσαλονίκης… Και μη βιαστείτε να βγάλετε εύκολα συμπεράσματα σε στυλ «έλα μωρέ τώρα, κάτι γραφικοί είναι, φάε το τυράκι σου και μη δίνεις σημασία», διότι οι χριστιανικές οργανώσεις που βρίσκονται πίσω από το άνωθι, είναι τόσο ισχυρές οικονομικά και πολιτικά που ανεβάζουν και κατεβάζουν βουλευτές, γερουσιαστές, ακόμη και υποψήφιους προέδρους των ΗΠΑ, μέχρι να πεις μετσοβόνε. Ιδίως στο κόμμα των Ρεπουμπλικάνων – αλλά μιας και για όσους διαθέτουν (ακόμη) δυο δράμια μυαλό η πολιτική είναι μία και αδιαίρετη– γίνεται εύκολα αντιληπτό ότι μεγάλο μέρος των εν γένει αποφάσεων της αστερόεσσας (έμμεσα ή άμεσα) είναι (και) δικό τους.

Δεν ξέρω αν το έχετε προσέξει (που έλεγε κι ο μακαρίτης ο Ηλιόπουλος), αλλά είμαστε μια ωραία ατμόσφαιρα! Ψέματα; Ήτοι, δεν νιώθετε αναπαυτικά και άνετα στο σαλόνι σας (αν έχετε, εγώ πάλι όχι) όταν γνωρίζετε πως κάπου εκεί έξω, κάποια ανθρωπάκια με κοστούμι ή στολή, που όχι μόνον συνομιλούν «προνομιακά» με τον θεό-τιμωρό της Βίβλου, αλλά λαμβάνουν κι απαντήσεις από αυτόν (!), έχουν υπό τον έλεγχο τους «ολίγες» χιλιάδες πυρηνικές κεφαλές; Δεν είναι κι άσχημα! Αν αναλογιστούμε μάλιστα ότι 4-5 τεμάχια από

ελέγχουν την Ελλαδική Εκκλησία (η οποία, το δίχως άλλο, αποτελεί άδειο «κέλυφος» δίχως αυτές), αλλά και μεγάλο μέρος του πολιτικού/πολιτισμικού/κοινωνικού βίου; Και τα ονόματα αυτών: *Ζωή*, *Χρυσοπηγή*, *Σωτήρ*. Αυστηρή ιεραρχία, δομημένη εξουσιαστική δομή, βυζαντινού «ύφους» διείσδυση στο κοινωνικό γίγνεσθαι. Δίχως τη συγκατάθεση τους, δεν γίνεσαι μητροπολίτης που να έχεις συστατική κι από τον «άγιο» Πέτρο. Επίσης γνωστές και οι σχέσεις των άνωθι τριών με την *Φιλορθόδοξο Εταιρεία*, άοκνο εργαλείο της ρωσσικής πολιτικής στο ελλαδικό γίγνεσθαι από την εποχή του Όθωνα.

Όταν ήμουνα μικρός, μες τα κύματα, δεν με ένοιαζε αν ο κόσμος είναι απλός ή έτσι απλώς εμένα μου έμοιαζε… μας τραγουδήσαν το μακρινό (πλέον) '97 τα *Σπαθιά*. Εγώ πάλι, τότε, μες τα δικά μου «κύματα», κάπου πίστεψα ότι όλο αυτό το προχώρημα της επιστήμης –όλη αυτή η προσπάθεια να κατανοηθεί ο Κόσμος, να φθάσουμε γνώση τη γνώση ένα βήμα πριν την Πρώτη Αρχή, η επιστημονική βεβαιότητα ότι όλα είναι ένα, από τα νετρίνα μέχρι τους μεγαλύτερους αστέρες, ένα σώμα, δίχως πραγματικό κενό– θα πολλαπλασίαζε όσα ενώνουν τον άνθρωπο με τον άνθρωπο και το σύνολο τους με τη Φύση. Κι όλες οι θρησκείες που παράγουν μίσος, που θεωρούν τον Κόσμο δημιούργημα και τον πιστό τους διαχειριστή του, θα έσβηναν σαν κακό όνειρο. Πίστεψα (κι ασφαλώς πάντοτε θα το πιστεύω) πως η θρησκευτικότητα και η ιεροπραξία έχει νόημα ύπαρξης μόνον όταν ενώνει το άνθρωπο με το Σύμπαν, όταν μπορεί να τον συν-χωρέσει στο μεγαλείο της ύπαρξης ισότιμα.

Κι όμως, συνέβη το ακριβώς αντίθετο. Το προχώρημα της φυσικής και των μαθηματικών δεν έφερε το αυτονόητο˙ τη δικαίωση όσων αρχαίων θρησκειών δίδασκαν πως όλα είναι ένα, ότι το ελάφι και το δέντρο είναι αδερφός μας κι ο βράχος πατέρας και μητέρα μας. Ότι είμαστε φτιαγμένοι ακριβώς από το ίδιο υλικό και η ατομικότητα μας είναι μια πλάνη των αισθήσεων˙ τα πάντα αποτελούν αναπόσπαστη ενότητα του Κοσμικού Οργανισμού.

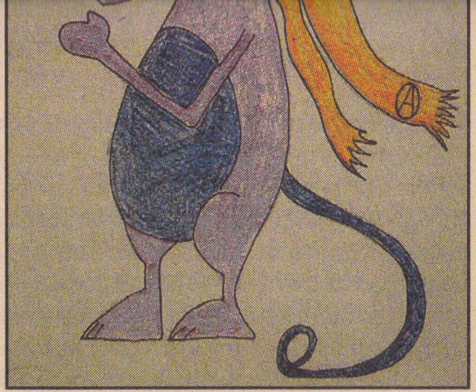
που προκαλεί ιλίγγους.

Και ναι, οι θρησκείες του μίσους ουδόλως δυσκολεύτηκαν να εναρμονιστούν με τα νέα τεχνολογικά δεδομένα, πιθανότατα, δε, να τα συν-δημιούργησαν με το υπόλοιπο επί μέρους της παγκοσμιοποιημένης κυριαρχίας. Με άλλα λόγια, και η Γη είναι επίπεδη και το smartphone «μας» τελευταίες τεχνολογίας! Και σε όποιον αρέσει! Νομίζω πως η κατάσταση στο παγκόσμιο γίγνεσθαι, σε ό,τι αφορά την εξουσία, αλλά και (γιατί όχι) όσους υπηκόους αυτής έχει εκφυλίσει καθ' εικόναν και ομοίωσιν της, ομοιάζει με νήπιο που, με κάποιον αλλόκοτο τρόπο, οδηγεί διαστημικό λεωφορείο, ενώ του σώνονται σιγά σιγά τα καύσιμα. Δυστυχώς, μέσα σε αυτό βρισκόμαστε όλοι μας, είτε δια της βίας είτε μέσω της εθελοδουλείας.

«Όταν γεννήθηκα, δεν θυμάμαι να υπόγραψα κανένα χαρτί…»

Στη μνήμη του Γιώργου Μπαλάνου

Γεννήθηκε στην Αθήνα τον Απρίλη του '44 και άνηκε σε εκείνη την «προνομιούχο» γενιά που ήταν υποχρεωμένη να αποστηθίζει τόμους ολόκληρους εν μία νυκτί, εφ' όσον αγαπούσε τη γνώση. Που χρήματα βλέπετε για αγορά βιβλίων. Όποιο έντυπο έπεφτε στα χέρια της, είτε από τις δημόσιες βιβλιοθήκες είτε από οικείους, «καταβροχθιζόταν» στη στιγμή. Υπήρξε αυθεντικά ελεύθερο πνεύμα, μια έννοια που αποτελεί πλέον είδος προς εξαφάνιση, καθώς έγινε πια της μόδας το να στρατεύεσαι, ωσάν το σκύβαλό, στη μία ή την άλλη ιδεολογία. Φοίτησε σε κάμποσα πανεπιστήμια, μα δεν πήρε κανένα πτυχίο, μιας και ήταν εκ φύσεως αλλεργικός στους τίτλους και τις φανταχτερές ρετσέτες. Μάλιστα, του δόθηκε υποτροφία στις ΗΠΑ από το ίδρυμα Fullbright, αλλά την απέρριψε δίχως πολλή σκέψη˙ δεν επέτρεπε σε κανέναν και τίποτα να τον φορμάρει. Ανα-

Ρόμπερτ Χάουαρντ, Έλενα Μπλαβάτσκι, κ.ά. Αν και δεν το έκανε ποτέ ο ίδιος θέμα, υπήρξε πρωτοπόρος σε ουκ ολίγα γνωσιακά πεδία˙ θέλει αρετή και τόλμη να βουτάς σε αχαρτογράφητα νερά.

Θα ήθελα να τον αποχαιρετήσω με κάποια δικά του λόγια, από την τηλεοπτική εκπομπή που συν-δημιούργησε το 1994 στην ερτ2, με τίτλο *Μυστήρια της Ελλάδας*:

Καλησπέρα σας. Έχω ισχυριστεί ότι είμαι κυνηγός του αγνώστου˙ ίσως το μόνο επάγγελμα που, μέχρι στιγμής τουλάχιστον, η εφορεία δεν έχει σκεφτεί να συμπεριλάβει στα αντικειμενικά κριτήρια. Δεν ξέρω από ποινικό ή αστικό δίκαιο, αλλά ελπίζω να μην είναι κολάσιμο αδίκημα το να ψάχνει κανείς, να κυνηγάει κανείς το άγνωστο. Αλλά, έτσι κι αλλιώς, ***όταν γεννήθηκα, δεν θυμάμαι να υπέγραψα κανένα συμβόλαιο, κανένα χαρτί, για τίποτα και με κανέναν****. Θα μου πείτε, όταν γεννήθηκες ήσουν πολύ μικρός για να θυμάσαι. Συμφωνώ, αλλά ήμουν και πολύ μικρός για να έχω υπογράψει.*

Όμως συχνά με απασχολεί ένα πρόβλημα: πώς μπορεί κανείς να είναι αυτό που είναι, σε έναν κόσμο που δεν του επιτρέπουν να είναι παρά μονάχα αυτό που οι άλλοι θέλουν να είναι; Αλλά ποιος μπορεί να πάει κόντρα στα σύννεφα μιας καταιγίδας; Αν αντισταθείς σαν τη βελανιδιά, η καταιγίδα θα σε σπάσει. Αν λυγίσεις σαν την καλαμιά, η καταιγίδα θα σε εξευτελίσει. Για μένα η λύση δεν είναι ούτε το ένα ούτε το άλλο. Τότε, ίσως, η μόνη λύση βρίσκεται αλλού: μπορείς να καβαλήσεις τον

στές ευαγγελιστές) που αμφισβητούν από την σφαιρικότητα της Γης, μέχρι και την ύπαρξη άλλων πλανητών(!). Ο θείος Σαμ ξέρει. Κρίμα, βέβαια, που δεν έχει αναγορευθεί κι εκεί επίτιμος διδάκτωρ ο «σεβασμιότατος» Θεσσαλονίκης... Και μη βιαστείτε να βγάλετε εύκολα συμπεράσματα σε στυλ «έλα μωρέ τώρα, κάτι γραφικοί είναι, φάε το τυράκι σου και μη δίνεις σημασία», διότι οι χριστιανικές οργανώσεις που βρίσκονται πίσω από το άνωθι, είναι τόσο ισχυρές οικονομικά και πολιτικά που ανεβάζουν και κατεβάζουν βουλευτές, γερουσιαστές, ακόμη και υποψήφιους προέδρους των ΗΠΑ, μέχρι να πεις μετσοβόνε. Ιδίως στο κόμμα των Ρεπουμπλικάνων – αλλά μιας και για όσους διαθέτουν (ακόμη) δυο δράμια μυαλό η πολιτική είναι μία και αδιαίρετη– γίνεται εύκολα αντιληπτό ότι μεγάλο μέρος των εν γένει αποφάσεων της αστερόεσσας (έμμεσα ή άμεσα) είναι (και) δικό τους.

Δεν ξέρω αν το έχετε προσέξει (που έλεγε κι ο μακαρίτης ο Ηλιόπουλος), αλλά είμαστε μια ωραία ατμόσφαιρα! Ψέματα; Ήτοι, δεν νιώθετε αναπαυτικά και άνετα στο σαλόνι σας (αν έχετε, εγώ πάλι όχι) όταν γνωρίζετε πως κάπου εκεί έξω, κάποια ανθρωπάκια με κοστούμι ή στολή, που όχι μόνον συνομιλούν «προνομιακά» με τον θεό-τιμωρό της Βίβλου, αλλά λαμβάνουν κι απαντήσεις από αυτόν (!), έχουν υπό τον έλεγχο τους «ολίγες» χιλιάδες πυρηνικές κεφαλές; Δεν είναι κι άσχημα! Αν αναλογιστούμε μάλιστα ότι 4-5 τεμάχια από τις «ολίγες» φθάνουν και περισσεύουν για να γίνουμε ωσάν την εξωτική Αφροδίτη, το κέφι μας για ζωή θεριεύει! Αλλά, με συγχωρείτε, λησμόνησα, θα πρέπει αποκλειστικώς να μας απασχολεί η υπερθέρμανση του πλανήτη (ως απόλυτο θέσφατο) και οι «αυθόρμητες» μεγαλοστομίες μιας οικο-Πασιονάρια έφηβης από τα ΙΚΕΑ...

Ας ρίξουμε, όμως, μια ματιά και στα «καθ' ημάς». Είναι μήπως αναληθές ότι ένας στους δύο (τουλάχιστον) εν Ελλάδι *με ένοιαζε αν ο κόσμος είναι απλός ή έτσι απλώς εμένα μου έμοιαζε*... μας τραγούδησαν το μακρινό (πλέον) '97 τα *Σπαθιά*. Εγώ πάλι, τότε, μες τα δικά μου «κύματα», κάπου πίστεψα ότι όλο αυτό το προχώρημα της επιστήμης –όλη αυτή η προσπάθεια να κατανοηθεί ο Κόσμος, να φθάσουμε γνώση τη γνώση ένα βήμα πριν την Πρώτη Αρχή, η επιστημονική βεβαιότητα ότι όλα είναι ένα, από τα νετρίνα μέχρι τους μεγαλύτερους αστέρες, ένα σώμα, δίχως πραγματικό κενό– θα πολλαπλασίαζε όσα ενώνουν τον άνθρωπο με τον άνθρωπο και το σύνολο τους με τη Φύση. Κι όλες οι θρησκείες που παράγουν μίσος, που θεωρούν τον Κόσμο δημιούργημα και τον πιστό τους διαχειριστή του, θα έσβηναν σαν κακό όνειρο. Πίστεψα (κι ασφαλώς πάντοτε θα το πιστεύω) πως η θρησκευτικότητα και η ιεροπραξία έχει νόημα ύπαρξης μόνον όταν ενώνει το άνθρωπο με το Σύμπαν, όταν μπορεί να τον συν-χωρέσει στο μεγαλείο της ύπαρξης ισότιμα.

Κι όμως, συνέβη το ακριβώς αντίθετο. Το προχώρημα της φυσικής και των μαθηματικών δεν έφερε το αυτονόητο· τη δικαίωση όσων αρχαίων θρησκειών δίδασκαν πως όλα είναι ένα, ότι το ελάφι και το δέντρο είναι αδερφός μας κι ο βράχος πατέρας και μητέρα μας. Ότι είμαστε φτιαγμένοι ακριβώς από το ίδιο υλικό και η ατομικότητα μας είναι μια πλάνη των αισθήσεων· τα πάντα αποτελούν αναπόσπαστη ενότητα του Κοσμικού Οργανισμού.

Αντιθέτως, όλη αυτή η γνώση, μέχρι στιγμής, έχει (κυρίως) χρησιμοποιηθεί για το προχώρημα της τεχνολογίας κι όχι για την διεύρυνση της αντίληψης. Μιας τεχνολογίας για να γίνει (κατά βάση) ο βίος μας απάνθρωπα πολύπλοκος κι ο έλεγχος αυτού από την εξουσία απείρως ευκολότερος. Για να μην «ασχολούνται» αυτοί μαζί μας, αλλά εμείς μαζί τους, που έλεγε κι ο Νίκος Νικολαΐδης. Για να μην κουράζονται να μας παρακολουθούν νυχθημερόν, αλλά σιγά σιγά τα καύσιμα. Δυστυχώς, μέσα σε αυτό βρισκόμαστε όλοι μας, είτε δια της βίας είτε μέσω της εθελοδουλείας.

«Όταν γεννήθηκα, δεν θυμάμαι να υπόγραψα κανένα χαρτί...»

Στη μνήμη του Γιώργου Μπαλάνου

Γεννήθηκε στην Αθήνα τον Απρίλη του '44 και άνηκε σε εκείνη την «προνομιούχο» γενιά που ήταν υποχρεωμένη να αποστηθίζει τόμους ολόκληρους εν μία νυκτί, εφ' όσον αγαπούσε τη γνώση. Που χρήματα βλέπετε για αγορά βιβλίων. Όποιο έντυπο έπεφτε στα χέρια της, είτε από τις δημόσιες βιβλιοθήκες είτε από οικείους, «καταβροχθιζόταν» στη στιγμή. Υπήρξε αυθεντικά ελεύθερο πνεύμα, μια έννοια που αποτελεί πλέον είδος προς εξαφάνιση, καθώς έγινε πια της μόδας το να στρατεύεσαι, ωσάν το σκύβαλό, στη μία ή την άλλη ιδεολογία. Φοίτησε σε κάμποσα πανεπιστήμια, μα δεν πήρε κανένα πτυχίο, μιας και ήταν εκ φύσεως αλλεργικός στους τίτλους και τις φανταχτερές ρετσέτες. Μάλιστα, του δόθηκε υποτροφία στις ΗΠΑ από το ίδρυμα Fullbright, αλλά την απέρριψε δίχως πολλή σκέψη· δεν επέτρεπε σε κανέναν και τίποτα να τον φορμάρει. Αναζητούσε διαρκώς το πρωτότυπο, το απροσχημάτιστο, το ανυπόκριτο.

Συνέγραψε πάνω από είκοσι βιβλία με θέμα τη λογοτεχνία του φανταστικού, τις εσωτερικές και εξωτερικές αναζητήσεις, τον εσωτερισμό, τις εναλλακτικές κοσμοθεωρίες, όπως και μετέφρασε πάνω από εκατό αντίστοιχου ενδιαφέροντος. Μέσω των μεταφράσεών του, γνωρίσαμε οι περισσότεροι τους Ισαάκ Ασίμοφ, Άρθουρ Κλαρκ, Χ.Φ. Λάβκραφτ, Ούρσουλα Λε Γκεν, κα πεδία θέλει αρετή και τόλμη να βουτάς σε αχαρτογράφητα νερά.

Θα ήθελα να τον αποχαιρετήσω με κάποια δικά του λόγια, από την τηλεοπτική εκπομπή που συν-δημιούργησε το 1994 στην ερτ2, με τίτλο *Μυστήρια της Ελλάδας*:

Καλησπέρα σας. Έχω ισχυριστεί ότι είμαι κυνηγός του αγνώστου· ίσως το μόνο επάγγελμα που, μέχρι στιγμής τουλάχιστον, η εφορεία δεν έχει σκεφτεί να συμπεριλάβει στα αντικειμενικά κριτήρια. Δεν ξέρω από ποινικό ή αστικό δίκαιο, αλλά ελπίζω να μην είναι κολάσιμο αδίκημα το να ψάχνει κανείς, να κυνηγάει κανείς το άγνωστο. Αλλά, έτσι κι αλλιώς, ***όταν γεννήθηκα, δεν θυμάμαι να υπέγραψα κανένα συμβόλαιο, κανένα χαρτί, για τίποτα και με κανέναν****. Θα μου πείτε, όταν γεννήθηκες ήσουν πολύ μικρός για να θυμάσαι. Συμφωνώ, αλλά ήμουν και πολύ μικρός για να έχω υπογράψει.*

Όμως συχνά με απασχολεί ένα πρόβλημα: πώς μπορεί κανείς να είναι αυτό που είναι, σε έναν κόσμο που δεν του επιτρέπουν να είναι παρά μονάχα αυτό που οι άλλοι θέλουν να είναι; Αλλά ποιος μπορεί να πάει κόντρα στα σύννεφα μιας καταιγίδας; Αν αντισταθείς σαν τη βελανιδιά, η καταιγίδα θα σε σπάσει. Αν λυγίσεις σαν την καλαμιά, η καταιγίδα θα σε εξευτελίσει. Για μένα η λύση δεν είναι ούτε το ένα ούτε το άλλο. Τότε, ίσως, η μόνη λύση βρίσκεται αλλού: μπορείς να καβαλήσεις τον άνεμο που φέρνουν τα σύννεφα της καταιγίδας, να γίνεις ένα μαζί του, γιατί τελικά θα είναι αυτός ο ίδιος ο άνεμος που θα διαλύσει την καταιγίδα. Επικίνδυνο; Ίσως, λίγο, ναι. Αλλά και μεθυστικό, τόσο, όσο μονάχα εκείνοι που τους αρέσει να καλπάζουν με τον άνεμο ξέρουν. Κι απόψε έχουν αρχίσει να φυσούν κάποιοι άνεμοι που με καλούν. Αν σας κάνει κέφι, μπορείτε να έρθετε μαζί μου. Φυσικά, μονάχα για λίγο...

Πόντιξ ο Σισύφιος